alfred

bester

omul demolat

premiul hugo

Alfred Bester

Omul demolat

THE DEMOLISHED MAN

În româneşte de
DAN MIHAI PAVELESCU

Premiul HUGO 1953

În universul nesfârşit nu există nimic nou, nimic original. Ceea ce pentru mintea mărginită a unui om pare o excepţie, poate reprezenta predestinarea, înaintea infinitului Ochi al lui Dumnezeu. O clipă stranie a vieţii, un eveniment neobişnuit, câteva remarcabile coincidenţe de mediu, circumstanţă şi asociere... toate pot fi reproduse, iar şi iar, pe planeta unui soare a cărui galaxie încheie o mişcare de revoluţie la două sute de milioane de ani şi care a parcurs până acum nouă asemenea revoluţii.

Există, şi au existat, nenumărate lumi şi societăţi, fiecare întreţinând iluzia mândră a unicităţii în spaţiu şi timp. Au existat nenumăraţi oameni, suferind de aceeaşi megalomanie; oameni care s-au închipuit inegalabili, de neînlocuit, irepetabili. Vor apărea şi mai mulţi... mai mulţi, plus o infinitate. Aceasta este istoria unui asemenea timp şi a unui asemenea om...

OMUL DEMOLAT

ARGUMENT

Cu volumul de faţă, Editura PYGMALION inaugurează o nouă colecţie de science-fiction. „A câta oare?” se vor întreba unii dintre dumneavoastră. „N-are importanţă”, răspundem noi. Pot fi zeci, sute de serii de cărţi având ca obiect SF-ul. Importantă ni se pare nu cantitatea, ci calitatea. Un deziderat pe care toţi îl urmăresc, de care unii se apropie, dar pe care foarte puţini îl ating… De ce? Există o mulţime de răspunsuri la această întrebare, bazate pe argumente atât de diferite, încât adesea ele sunt ireconciliabile. O explicaţie poate proveni din următorul sir de situaţii: pe autor nu-l interesează cititorul, doar editorul; pe cititor nu-l interesează nici autorul, nici editorul; pe editor nu-l interesează decât banii. Veţi spune – poate – că toate astea sunt numai nişte fraze absurde… Din păcate, nu-i aşa. Viaţa literară (şi piaţa literară) din România se văd dominate tocmai de cele trei situaţii de mai sus. Dacă e bine sau rău, ăsta-i un subiect pentru filosofi şi moralişti. Economia de piaţă îşi continuă mersul triumfal. Încotro? Numai bunul Dumnezeu ştie…

Apariţia colecţiei CYBORG se datorează faptului că un grup de pasionaţi vor să schimbe ceva într-un domeniu în care lucrurile par a fi, în acelaşi timp, şi simple, şi complicate.

De ce simple? Pentru că:

– s-a creat iluzia/mentalitatea că orice carte pe care apare sigla SF se vinde în mod automat, indiferent ce conţine ea;

– s-a creat o altă iluzie/mentalitate, care spune că orice autor străin (a se citi anglo-saxon) se vinde imediat, numai pe motiv că e străin (a se citi, iarăşi, anglo-saxon);

– editorii şi cititorii (cea mai mare parte a lor) cred că toţi străinii (a se citi nu numai anglo-saxoni) scriu la fel de bine, iar când scriu prost, o fac oricum mai bine decât autorii autohtoni;

– culmea e că aserţiunile de la punctele anterioare sunt în mare măsură adevărate! De ce complicate? Pentru că:

– science-fiction-ul îşi are adepţii săi, (buni) cunoscători ai domeniului, ce nu pot fi păcăliţi doar cu o simplă siglă;

– mulţi autori străini (inclusiv anglo-saxoni) ar muri de inimă dac-ar vedea cum cărţile lor în versiune românească mucegăiesc pe tarabele din toată ţara, de insipide şi plicticoase ce sunt!

– destui autori autohtoni au „obrăznicia" de a scrie cel puţin la fel de bine ca străinii, ba mai sunt şi apreciaţi pentru asta!

– SF-ul, fiind totuşi literatură, este apreciat cu mijloacele specifice ei, chiar şi de către aceia care-l neagă cu vehemenţă, dar îl citesc pe rupte;

– banul e totul, chiar şi într-un domeniu în care succesul pare de la început asigurat;

– în fine, toate aceste argumente sunt de foarte multe ori inutile pentru cititor, ale cărui gusturi şi mentalitate rămân un mister dominat de capricii, de lipsa de bani şi – de ce nu? – de indiferenţa faţă de cultură, de trăirea spirituală în general.

Cunoscând toate aceste elemente, fanii SF-ului de la PYGMALION îşi propun ca prin colecţia CYBORG să vă ofere următoarele:

– volume alese exclusiv pe criterii literare, din perioade diferite ale evoluţiei science-fiction-ului, dar având ca numitor comun valoarea estetică şi îndrăzneala ideatică;

– lansarea pe piaţa SF-ului de la noi a unor nume verificate pe plan mondial, cu operele lor cele mai reprezentative, ce au făcut carieră peste tot unde au fost publicate în lume;

– traduceri de foarte bună calitate, capabile să încânte pe oricine apreciază beletristica (inclusiv când poartă sigla SF);

– prefeţe, postfeţe, tabele biobibliografice sau prezentări tematice destinate să-l apropie pe cititor de autorii respectivi (şi care vor să evite alegerea unei cărţi a l'aveugle);

– surpriza de a descoperi că aţi avut o părere complet greşită despre science-fiction, atunci când l-aţi încadrat în bloc la categoria „sub-literatură”;

– ocazia de a vă distra/recrea/instrui, pe măsură ce faceţi descoperirea de la punctul anterior.

Vă invităm, aşadar, să ne fiţi tovarăşi de drum, însoţindu-ne în adevărata lume a science-fiction-ului, aşa cum nu o cunoaşteţi (probabil), dar în care-i veţi întâlni (sperăm, cu plăcere) pe Alfred Bester şi Ian McDonald, pe Robert Silverberg şi Connie Willis, pe Roger Zelazny, Kate Wilhelm, Bob Shaw, Harry Harrison, Ian Watson, Samuel R. Delany, David Brin sau Fritz Leiber – pentru a-i numi doar pe câţiva dintre autorii pe care vi-i vom oferi în viitorul apropiat.

Iar dacă ani şi ani de zile aţi visat la titluri precum: *Omul demolat, Intersecţia Einstein, Babel 17, Castelul lordului Valentine, Nemuritorul, Războiul etern* sau *Unde, cândva, suave păsări căutătoare,* atunci bucuraţi-vă, în câteva luni ele se vor afla în biblioteca dumneavoastră, în locul pe care (neîndoielnic!) li l-aţi rezervat...

Urându-vă (şi urându-ne) succes, să trecem acum de la vorbe la fapte. Faceţi cunoştinţă, în paginile cărţii de faţă, cu un cuplu celebru – Alfred Bester şi *Omul demolat*...

EDITORUL

PREFAŢĂ

A deschide o colecţie de science-fiction cu un roman de Alfred Bester este un titlu de onoare pentru orice editor din lume. Cu atât mai mult, când acesta se numeşte Omul Demolat – câştigătorul primului premiu Hugo, acordat în 1953. Dar să nu vă inducă în eroare anul: e vorba despre o lucrare de o modernitate remarcabilă, apărută la hotarul dintre două epoci ale dezvoltării science-fiction-ului, prin care Alfred Bester se afirmă drept unul dintre cei mai mari scriitori de SF din toate timpurile, deşi opera sa se compune din numai şase volume (patru romane şi două culegeri de povestiri).

Figură proeminentă a SF-ului anilor '50, Alfred Bester a oferit publicului o creaţie pe cât de neobişnuită (pentru vremea sa), pe-atât de valoroasă. Puţini dintre contemporani au reuşit să-i egaleze vitalitatea scrisului şi nimeni nu l-a putut întrece din punct de vedere al inventivităţii, al sofisticării şi al spiritului satiric. Bester a fost singurul, în acei ani, care a experimentat în deplină libertate posibilităţile oferite de tehnicile tipografice (în primele două romane şi în povestiri cum ar fi, de pildă, The Pi Man – 1959), combinând persoana întâi, a doua şi a treia într-o naraţiune cu punct de vedere multiplu (vezi povestirea Fondly Fahrenheit – „Tandru Fahrenheit”, 1954, publicată şi în româneşte în excelenta traducere a lui Ion Doru Brana) sau folosind pe scară largă sinestezia şi rebusurile vizuale (într-un al doilea roman celebru, Tiger! Tiger!). De asemenea, s-a dovedit unic între scriitorii generaţiei sale în privinţa cunoaşterii în profunzime a mass-mediei, a artelor, modei şi stilului de viaţă urban, fiind adeptul unei existenţe boeme, un fin cunoscător în materie de vinuri şi un excentric în materie de îmbrăcăminte. Istoriile literare au reţinut faptul că Bester a fost nu numai primul inovator stilistic al perioadei sale, dar şi că a făcut totul de unul singur, fără a avea de partea lui o mişcare, un curent sau un grup menite să-i împărtăşească ideile, să-l

atenţioneze ce e bine şi ce e rău în procedeele folosite ori să-i popularizeze intenţiile. Reformator singuratic, Alfred Bester şi-a văzut primul roman, Omul Demolat (devenit mai târziu o operă clasică a SF-ului mondial), respins de „fiecare editor din New York", datorită noutăţii pe care-o aducea şi care-l deosebea de tot ceea ce se făcuse până atunci în domeniu.

Născut la 18 decembrie 1913, pe insula Manhattan din centrul New York-ului, într-o familie de evrei aparţinând middle class-ului american, a urmat cursurile Universităţii Pennsylvania din Philadelphia, unde, spuse el, „am reuşit să mă fac de râs, încercând să devin un tip de factură renascentistă. Am refuzat să mă specializez şi m-am pus singur într-o postură imposibilă, studiind atât disciplinele umaniste, cât şi ştiinţele exacte. (...) După absolvirea universităţii, nu prea ştiam ce vreau cu mine însumi. Analizându-mă, mi-am dat seama că aveam nevoie de un Wanderjahr, dar în Statele Unite de atunci o asemenea noţiune era complet necunoscută. Timp de câţiva ani, am urmat o şcoală juridică, unde, spre surpriza mea, am primit o educaţie intensivă, care-o depăşea de departe pe cea anterioară. După o viaţă oarecum lipsită de perspective, pigmentată cu chefuri, ciocniri cu cei din jurul meu şi lungi perioade de lenevealā, m-am apucat să scriu science-fiction, spre marea mâhnire a părinţilor mei, care-ar fi dorit să mă vadă stabilindu-mă asupra unei cariere. (...)

Fusesem fascinat de SF încă de la prima apariţie în chioşcuri a revistelor lui Hugo Gernsback. Am suferit în toţi acei ani de „space-opera" în care science-fiction-ul era scris de scribii revistelor western, ce schimbau ranch-ul X cu planeta Y şi compuneau povestirile după aceeaşi veşnică formulă, folosind în loc de hoţi de vite piraţi cosmici. Şi-apoi a urmat John Campbell, al cărui Astounding a adus cu sine Vârsta de Aur a SF-ului american. Ce m-am mai bucurat atunci!...

Ah! Science-fiction-ul, science fiction-ul! L-am iubit încă de când s-a născut. L-am citit toată viaţa mea, cu intermitenţe, cu pasiune, cu bucurie, câteodată cu părere

de rău. (...) Nu aveam prea multe posibilităţi, nu-mi puteam permite să cumpăr revistele dorite. Deseori mă opream în faţa standurilor de ziare, ca şi cum aş fi stat pe gânduri ce publicaţie să aleg. Răsfoiam câte o revistă de SF, citind-o la repezeală, până ce venea patronul şi mă alunga. Peste câteva ore, mă întorceam la standul respectiv şi continuam lectura din locul în care fusesem obligat s-o întrerup. (...)

Am continuat să citesc science fiction în tot timpul liceului şi al colegiului, dar cu o frustrare din ce în ce mai accentuată. Majoritatea povestirilor din era „pulp" înfăţişau lupte cu piraţi cosmici, invadatori din alte lumi, insecte uriaşe mâncătoare de oameni şi tot felul de prostii similare pe care le mai întâlnim şi astăzi în producţiile cinematografice de la Hollywood. (...)

Au fost însă şi câteva momente luminoase. Cine poate uita impactul pe care l-a avut Odiseea marţiană a lui Stanley Weinbaum? Această povestire unică a inspirat o întreagă vogă a extratereştrilor bizari în science fiction. Odiseea marţiană a fost unul dintre motivele pentru care-am trimis prima mea povestire la Standard Magazines – cei ce-l publicaseră pe Weinbaum... (...)

Apoi a apărut, cum spuneam, Campbell – omul care a salvat, a înălţat şi a oferit sens şi importanţă science fiction-ului. Acesta a devenit un vehicul pentru idei, îndrăzneală, cutezanţă. De ce, pentru numele lui Dumnezeu, nu se ivise el mai întâi? Chiar şi în zilele noastre, SF-ul se luptă din greu să se scuture de reputaţia „pulp", meritată în trecut, dar nu şi-acum, cu siguranţă.

Fericitele zile ale Vârstei de Aur!... Obişnuiam să mă duc la librăriile ce vindeau cărţi la mâna a doua şi să cumpăr numere mai vechi, din Astounding. Îmi amintesc de un weekend fierbinte de iulie, când – liber fiind – am petrecut două zile palpitând alături de Slan al lui Van Vogt. Ce idee, lucrată atât de splendid, cu o imaginaţie şi o logică nemiloase! Vă mai amintiţi de Black Destroyer? De Mimsy Ware the Borogroves a lui Lewis Padgett? Ele reprezentau originalitatea ridicată la puterea a cincea. Vă mai amintiţi... Dar nu, n-are rost. Aş putea s-o ţin tot aşa, la nesfârşit".

În 1939, Alfred Bester debutează în revista Thrilling Wonder Stories, cu povestirea The Broken Axiom, câştigătoarea unui concurs pentru începători, dotat cu un premiu de 50 de dolari. În următorii doi ani, scrie cam o duzină de lucrări „acceptabile”, după propria sa expresie, minate însă de tinereţea şi de lipsa de experienţă într-ale scrisului ale autorului. Mort Weisinger, redactor la Thrilling Wonder (cel care-l debutase pe Bester), îl introduce în grupul autorilor de SF de la sfârşitul anilor ‘30. Îi cunoaşte astfel pe Henry Kuttner (ce-şi va lua mai târziu pseudonimul Lewis Padgett), pe Ed. Hamilton, Otto Firder, E.E. „Doc” Smith, Neil R. Jones, Malcolm Jameson şi Manley Wade Wellman – figuri pitoreşti, pline de viaţă şi de entuziasm, de la care va învăţa foarte mult în meseria de scriitor, căci – după mărturisirea aceluiaşi Mort Weisinger – „s-ar putea ca ei să nu scrie niciodată o lucrare trăsnet, dar cu siguranţă că nici nu vor scrie vreodată una proastă”.

Odată cu explozia benzii desenate de la începutul anilor ‘40, Bester devine scenarist de „comic books”, contribuind la succesul unor creaţii de gen importante, ca de exemplu: Superman, Batman, Captain Marvel sau Charlie Chan. Lucrează apoi ca autor de scripturi pentru o serie de show-uri radiofonice, cum ar fi Nick Carter, Mandrake the Magician sau The Shadow. După care rămâne definitiv în domeniul scrisului, în special în ceea ce se numeşte „entertainment business” – industria divertismentului. Scrie scenarii poliţiste, de aventuri, fantasy, de varietăţi, teleplay-uri – orice poate constitui o provocare, o experienţă nouă, ceva nemaiîncercat până atunci. Şi, bineînţeles, mult mai profitabil decât SF-ul. Ceea ce explică – poate – şi calitatea demersului său în acest domeniu, de care s-a apropiat mai mult din pasiune, decât din raţiuni economice.

Alfred Bester a colaborat cu principalele reviste de science fiction ale epocii – The Magazine of Fantasy & Science Fiction, Astounding, Galaxy – cărora le-a oferit o serie de povestiri excelente, dintre care putem aminti (pe lângă cele menţionate deja) Disappearing Act (1953), The

Men Who Murdered Mohammed (1958), Adam And No Eve (1941), Star Light, Star Bright (1953), Hell Is Forever (1942) sau Time Is The Traitor (1953) – creaţii în care se arată preocupat de inovaţia literară, de explorarea mijloacelor artistice pe care le oferă genul, de polemică şi filozofie, refuzând să se repete, propunându-şi de fiecare dată standarde cât mai înalte şi metode despre care recunoaşte de bunăvoie că nu sunt decât un joc.

Tot despre un joc – jocul cu moartea – este vorba şi în cea mai importantă creaţie a scriitorului, Omul Demolat – un fel de super-roman poliţist al secolului al XXIV-lea.

În anul 2301, detectivii au mijloace de sondaj telepatic, putând împiedica (cel puţin teoretic) producerea oricărui act criminal prin descoperirea inevitabilă, în numai câteva minute, a adevăratului vinovat. Or, un bogătaş atotputernic, Ben Reich, comite un asasinat prin care-i pune în încurcătură, fiind gata să-i păcălească, pe cei mai buni telepaţi ai poliţiei. Urmează o înfruntare halucinantă între voinţele ambelor tabere, Reich riscând (în cazul demascării) nu numai viaţa, ci şi „demolarea” (un fel de restructurare la nivel molecular). Nu vă voi spune mai mult despre subiect, pentru a nu vă strica plăcerea lecturii, dar despre roman, ca întreg, trebuie să mai adaug ceva.

Variantă SF a unui complex oedipian care, în mainstream, a dat naştere unor capodopere precum „Crimă şi pedeapsă”, Omul Demolat reprezintă un exemplu concludent de folosire a conceptelor psihanalizei în scopuri de introspecţie socială, arătându-ne cum ar putea funcţiona o societate în care cu toţii, într-o măsură mai mare sau mai mică, am fi înzestraţi cu percepţii extrasenzoriale. Situaţia – în grade de complexitate diferite – apare şi la alţi autori, generând cărţi întotdeauna remarcabile (Slan de A.E. Van Vogt, Ubik de Philip K. Dick, More Than Human de Theodore Sturgeon, Dying Inside de Robert Silverberg etc.), dar parcă nicăieri nu este exploatată atât de bine ca în Omul Demolat. Folosind tehnica enigmei poliţiste „deschise”, în care toate „loviturile” şi „contraloviturile” protagoniştilor sunt aplicate „pe faţă”, fiind cunoscute în fiecare moment

de cititor, Bester reuşeşte să ne surprindă totuşi, într-un final-surpriză, făcându-ne să ne întrebăm dacă „Omul fără chip” (acea fantasmă ce-l va duce pe Ben Reich direct la „demolare”) nu există cumva în fiecare dintre noi, putându-ne determina destinele, chiar fără s-o ştim. Explorând abisurile sufletului uman aşa cum, până la el, n-o mai făcuse nimeni în SF, Alfred Bester a redeschis calea spre întoarcerea literaturii science fiction la om şi la problemele lui, la acel inner space („spaţiu interior”) citat de drag exponenţilor New Wave*-ului din deceniul următor.*

Punct de răscruce în evoluţia modernă a genului SF, dovadă elocventă a virtuţilor literare ale acestuia, atunci când este practicat de scriitori adevăraţi, romanul Omul demolat al lui Alfred Bester atrage de peste treizeci de ani (şi o va face, suntem siguri, şi în continuare!) generaţii întregi de cititori care au înţeles un lucru: a visa, cu responsabilitate, la ziua de mâine, este nu numai o necesitate, este o îndatorire…

ŞTEFAN GHIDOVEANU
Bucureşti, octombrie 1994

Capitolul 1

Explozie! Şoc! Uşile seifului sar cât colo. Iar înăuntru, banii aşteaptă să fie furaţi, jefuiţi, prădaţi. Cine-i acolo? Cine-i în seif? Dumnezeule! Omul Fără Chip! Privind. Aşteptând. Tăcut. Oribil. Fugi… Fugi…

Să fug, dacă nu voi scăpa Pneumaticul de Paris, şi fata aceea cu chip de floare şi totuşi pasional. Am timp dacă fug. Numai să nu fie Garda la poartă. Cristoase! Omul Fără Chip. Privind. Aşteptând. Tăcut. Nu ţipa… Nu mai ţipa…

Nu ţip. Cânt pe o scenă din marmură strălucitoare, în timp ce muzica se avântă şi luminile strălucesc. Dar pe fotolii nu stă nimeni. O sală mare, întunecoasă şi… goală, cu excepţia unui spectator. Tăcut. Privind. Aşteptând. Omul Fără Chip.

***

Acum, strigătul se auzi.

Ben Reich se deşteptă.

Rămase nemişcat în culcuşul hidropatic, în vreme ce inima îi bubuia, iar ochii i se opreau asupra diferitelor obiecte din încăpere, simulând un calm pe care nu-l simţea. Pereţii de jad verde, lumina din mandarinul de porţelan, al cărui cap se legăna întruna când era atins, multiceasul indicând timpul pe trei planete şi şase sateliţi, patul însuşi, bazinul de cristal, plin cu glicerină carbonată la treizeci şi opt de grade Celsius…

Uşa se deschise încetişor şi în penumbră apăru Jonas, în pijama – o siluetă cu figură de cal şi cu ţinuta unui antreprenor de pompe funebre.

— Din nou? întrebă Reich.

— Da, domnule.

— Tare?

— Foarte tare, domnule. Şi înspăimântat.

— Fi-ţi-ar ale dracului urechile alea de măgar, mormăi Reich. Eu nu mă-nspăimânt niciodată.

— Nu, domnule.

— Afară!

— Da, domnule. Noapte bună, domnule!

Jonas ieşi, închizând uşa.

— Jonas! strigă Reich.

Valetul reapăru.

— Scuză-mă, Jonas.

— Nu face nimic, domnule.

— Nu-i chiar aşa, zâmbi Reich. Te consider un fel de rudă. Nu plătesc îndeajuns privilegiul ăsta.

— Ba da, domnule.

— Data viitoare când strig la tine, strigă şi tu. De ce să se distreze numai unul?

— Vai, domnule…

— Fă aşa şi-o să-ţi crească leafa. Surâse iarăşi. Asta-i tot, Jonas. Mulţumesc.

— Mulţumesc, domnule.

Valetul se retrase.

Reich se ridică din pat şi se şterse înaintea oglinzii mobile, exersându-şi zâmbetul.

— Alege-ţi duşmanii, mormăi el, nu ţi-i face din întâmplare. Îşi privi în oglindă umerii masivi, şoldurile înguste, picioarele lungi… capul prelung cu ochi mari, nasul drept, gura mică, sensibilă şi intransigentă. De ce? se întrebă. Nu mi-e teamă de diavol. N-aş schimba situaţia mea nici pentru cea a lui Dumnezeu. Atunci, de ce ţip?

Îmbrăcă un halat şi se uită la ceas, fără să-şi dea seama că înregistra panorama sistemului solar cu o uşurinţă, ce i-ar fi uluit strămoşii. Cadranele indicau:

E.N. 2301

VENUS	PĂMÂNT	MARTE
Ziua Solară Principală 22	15 februarie	35 Duodecembrie
Amiază + 09	02.05 Greenwich	22.20 Central Syrtis

LUNA	IO	GANYMEDE	CALLYSTO	TITAN	TRITON
2z 3h	1z 1h	6z 8h	13z 12h	15z 3h	4z 9h
		(eclipsă)		(tranzit)	

Noapte, amiază, vară, iarnă… fără să gândească, Reich putea şti ora şi anotimpul pe orice meridian sau corp planetar din sistemul solar. Aici, în New York, era o dimineaţă rea de iarnă, urmând unei nopţi cu vise rele. Trebuia să-şi facă timp pentru o analiză cu psihiatrul său Esper. Trebuia să înceteze cu ţipetele şi coşmarele.

— E de la Esper, murmură el. Esper, de la ExtraSenzorial PERceptiv… pentru Telepaţi, Cititori de Minţi, Sondori de Creiere. Crezi că un doctor cititor de minţi îţi poate opri urletele. Crezi că un Dr. Esper îşi va câştiga banii şi-ţi va sonda creierul, curmând zbieretele… Blestemaţii ăştia de telepaţi despre care se zice că reprezintă cea mai măreaţă evoluţie după cea a lui homo sapiens. „E” de la Evoluţie… Nenorociţii! „E” de la Exploatare!

Deschise uşa, tremurând de furie.

— Dar nu mi-e frică, răcni. Nu mi-e frică niciodată!

Coborî prin coridor, pocnind sandalele pe podeaua din argint, chi-ta-chi-ta-chi-ta. Fără să-i pese că-şi trezea servitorii, că matinalul clinchet metalic menţinea douăsprezece inimi între spaimă şi ură. Deschise uşa apartamentului psihiatrului său, intră şi se întinse imediat pe canapea.

Carson Breen, doctor Esper 2, era deja treaz şi-l aştepta. Ca psihanalist al lui Reich, dormea „somnul infirmierei”, rămânând *en rapport* cu pacientul lui şi putând fi sculat numai pentru problemele acestuia. Strigătul îi fusese suficient lui Breen. Acum stătea lângă canapea, elegant într-un halat brodat (era plătit cu douăzeci de mii de credite pe an), extrem de atent (pacientul său era generos, dar pretenţios).

— Da, domnule Reich…

— Iarăşi Omul Fără Chip, mormăi Reich.

— Coşmare?

— Idiotule, sondează-mă şi află singur! Nu. Scuză-mă. Mă port copilăreşte. Da, din nou coşmare. Încercam să jefuiesc o bancă. Apoi, încercam să prind un tren. După aceea, cânta cineva. Eu, presupun. Încerc să-ţi descriu cât mai

bine. Nu cred c-am uitat nimic... Urmă o pauză lungă. În cele din urmă, Reich izbucni: Ei? Vezi ceva?

— Continuaţi să nu-l puteţi identifica pe Omul Fără Chip, domnule Reich?

— Cum aş putea? Nu-i văd figura niciodată. Ştiu numai că...

— Cred că aţi putea, dar nu doriţi.

— Ascultă, explodă Reich, cu o furie vinovată. Te plătesc cu douăzeci de mii pe an. Dacă nu poţi face altceva decât afirmaţii idioate...

— Chiar credeţi asta, domnule Reich, sau face doar parte din sindromul general de anxietate?

— Nu-i nici o anxietate! Nu mi-e teamă. Niciodată... Se opri, dându-şi seama de inutilitatea vorbelor, cât timp mintea ageră a sondatorului citea înapoia lor. Oricum, greşeşti, rosti el posac. Nu ştiu cine este... E un Om Fără Chip. Atâta tot.

— Respingeţi punctele esenţiale, domnule Reich. Trebuie să fiţi silit să le vedeţi. Să încercăm nişte asociaţii libere. Fără cuvinte, vă rog. Doar gândiţi. Jaf...

— *Bijuterii – ceasuri – diamante – acţiuni – ipoteci – sovereigni – falsuri – bani gheaţă – lingouri – dort...*

— Ce-a fost ultimul?

— Am luat-o razna. Voiam să mă gândesc la bort... pietre neşlefuite...

— N-a fost o întâmplare, ci o corecţie importantă; mai exact, o alterare. Să continuăm. Pneumatic...

— *Lung – vagon – compartiment – aer condiţionat...* N-au niciun sens.

— Ba da, domnule Reich. Este un simbol falic. Puneţi în loc de aer, un cuvânt ce conţine... hm... „aic” şi veţi înţelege. Să continuăm, vă rog.

— Ai dracu’ de deştepţi sunteţi voi, sondatorii. Să vedem... Pneumatic... *tren – metrou – aer comprimat – viteză supersonică – „Vă Transportăm în Timp Ce Sunteţi Transportat”, lozinca... Cum naiba îi zice la compania aia? Nu-mi amintesc. De unde mi-a venit în cap?*

— Din subconştient, domnule Reich. Încă o încercare şi veţi începe să pricepeţi. Amfiteatru…

— *Locuri – loje – balcoane – staluri – boxe – boxe pentru cai – cai marţieni – pampasul marţian…*

— Asta-i, domnule Reich. Marte! În ultimele şase luni, aţi avut nouăzeci şi şapte de coşmare cu Omul Fără Chip. V-a fost întruna duşman şi sursă de teroare în vise conţinând trei factori comuni… Finanţe, Transporturi şi Marte. Mereu aceleaşi… Omul Fără Chip, Finanţe, Transporturi, Marte.

— Asta nu-mi spune nimic.

— Totuşi, are o semnificaţie, domnule Reich. Trebuie să identificaţi acest chip. Altfel, de ce încercaţi să vă eschivaţi, respingându-i înfăţişarea?

— Nu resping nimic.

— Vă ofer alte indicii: cuvântul alterat „dort” şi numele companiei cu lozinca, „Vă Transportăm în Timp…”

— Îţi spun că nu ştiu cine e. Reich se ridică brusc de pe canapea. Indiciile tale nu mă ajută. Nu-l pot identifica.

— Omul Fără Chip nu vă înspăimântă pentru că nu are figură. Ştiţi cine este. Îl urâţi şi vă temeţi de el, totuşi ştiţi cine este.

— Tu eşti sondatorul. Spune-mi tu.

— Capacităţile mele au nişte limite, domnule Reich. Fără ajutor, nu pot pătrunde mai adânc în mintea dumneavoastră.

— Cum adică, ajutor? Eşti cel mai bun Dr. E pe care l-am putut angaja! Dacă…

— Domnule Reich, cunoaşteţi şi dumneavoastră adevărul adevărat. În mod deliberat aţi angajat un Esper de clasa a doua, pentru a vă feri de asemenea situaţii. Acum, plătiţi această prudenţă. Dacă doriţi să nu mai aveţi coşmare, consultaţi unul de clasa întâi… De pildă, Augustus Tate, sau Gart, sau Samuel Okins…

— O să mă mai gândesc, murmură Reich şi se întoarse să iasă. Când deschise uşa, Breen rosti:

— Apropo… „Vă Transportăm în Timp Ce Sunteţi Transportat” este deviza cartelului D’Courtney. Cum se leagă asta de alterarea lui „bort” în „dort”? Mai gândiţi-vă…

— *Omul Fără Chip!*

Fără să ezite, Reich trânti uşa, retezând legătura dintre mintea sa şi a lui Breen, apoi se grăbi pe coridor, spre apartamentul lui. Îl inundă un val de ură sălbatică.

Are dreptate. Din cauza lui D'Courtney am coşmaruri. Nu pentru că mi-e teamă de el. Mi-e teamă de mine. Am ştiut-o tot timpul. O ţineam adânc ascunsă în mine. Ştim că dacă-mi iese la iveală, va trebui să-l ucid pe blestematul de D'Courtney. N-are chip, pentru că-i chipul crimei.

***

Complet îmbrăcat şi nervos, Reich ieşi din apartament şi coborî în stradă, unde un Jumper Monarch îl transportă cu un salt graţios până la turnul uriaş ce cuprindea sutele de etaje şi miile de angajaţi ale societăţii Monarch din New York. Turnul Monarch era sistemul nervos central al unei corporaţii incredibil de vaste, o piramidă de transporturi, comunicaţii, industrie grea, manufactură, comerţ, cercetare, explorări şi importuri. Monarch Utilities & Resources, Inc. Cumpăra, vindea, mijlocea afaceri, crea şi distrugea. Companiile subsidiare şi subordonate erau atât de numeroase, încât pentru urmărirea labirintului financiar erau necesare serviciile permanente ale unui contabil Esper, clasa a doua.

Reich intră în cabinet, urmat de secretara şefă (Esper 3) şi ajutoarele acesteia, purtând hârtiile cu afacerile zilei.

— Lăsaţi-le şi ştergeţi-o, mormăi el.

Lăsară pe masă hârtiile şi cristalele înregistrate şi ieşiră grăbiţi, însă fără resentimente. Erau obişnuiţi cu toanele patronului. Acesta se aşeză la birou, tremurând de ură împotriva lui D'Courtney. În cele din urmă, murmură:

— Îi mai dau nenorocitului o şansă.

Descuie biroul, deschise sertarul-seif şi scoase Cifrul Executiv, destinat numai şefilor firmelor catalogate de Lloyds cu patru de A-1-*. La mijlocul cărţii, găsi cea mai mare parte a materialului necesar.

QQBA……………………ASOCIERE
RRCB………………NOŞTRI/NOASTRE

SSDC………………VOŞTRI/VOASTRE
TTED……………………FUZIUNE
UUFE…………………INTERESE
WGF…………………INFORMAŢIE
WWHG…………………OFERTA ACCEPTATĂ
XXIH……………ÎN GENERAL CUNOSCUT
YYJI………………PROPUNERE
ZZKJ………………CONFIDENŢIAL
AALK………………EGAL
BBML…………………CONTRACT

Lăsând manualul deschis, Reich comută v-telefonul şi se adresă operatorului de interior:

— Codurile.

Imaginea se întunecă, apoi se lumină într-o cameră plină de fum, ticsită cu cărţi şi benzi. Un bărbat cu părul oxigenat, îmbrăcat într-o cămaşă decolorată, privi spre ecran şi se ridică în picioare.

— Da, domnule Reich?

— Bună dimineaţa, Hassop. Arăţi de parc-ai avea nevoie de un concediu. *Alege-ţi duşmanii.* Ia-ţi o săptămână în Spaceland. Pe banii lui Monarch.

— Mulţumesc, domnule Reich. Mulţumesc foarte mult.

— Trimit ceva strict confidenţial. Pentru Crave D’Courtney. Textul este… Reich consultă Cifrul. YYJI TTED UUFE RRCB QQBA AALK. Îmi comunici imediat răspunsul. Ai înţeles?

— Da, domnule Reich. I-am dat drumul.

Reich închise telefonul. Afundă mâna în maldărul de hârtii şi cristale de pe birou, ridică un cristal şi-l introduse în lector. Se auzi vocea secretarei-şefă:

— Monarch scade cu doi virgulă unu unu trei patru la sută. D’Courtney creşte cu doi virgulă unu unu trei zero la sută…

— La dracu’! izbucni bărbatul. Din buzunarul meu într-al lui. Închise aparatul şi se ridică, ros de nerăbdare. Până la primirea răspunsului aveau să mai treacă nişte ore. Viaţa lui depindea de ceea ce urma să-i răspundă D’Courtney.

Părăsi cabinetul şi începu să hoinărească prin etajele şi departamentele Turnului Monarch, sub pretextul nemilosului control personal, efectuat adesea. Secretara Esper îl urma, aidoma unui căţeluş ascultător.

Căţea dresată! gândi Reich. Apoi cu voce tare:

— Scuză-mă. M-ai citit?

— E-n regulă, domnule Reich. Înţeleg.

— Oare? Nici eu nu-nţeleg. La dracu' cu D'Courtney!

La Personal, verificau şi examinau obişnuita masă de solicitatori de slujbe – funcţionari, tehnicieni, specialişti, administratori executivi, experţi. Selecţia preliminară, se făcea prin teste standard, totuşi nu spre mulţumirea Esperului Şef de Personal, care, în momentul intrării lui Reich, măsura încăperea, furios. Nu-l domolise nici măcar primirea unui anunţ telepatic, din partea secretarei lui Reich, referitor la inspecţie.

— Pentru întrevederea finală, ţipa el la un asistent, am acordat câte zece minute de persoană. Şase pe oră, patruzeci şi opt pe zi. Dacă procentajul meu de respingeri scade sub treizeci şi cinci, îmi irosesc timpul, ceea ce înseamnă că voi irosiţi timpul lui Monarch. Nu sunt angajat aici ca să-i audiez pe toţi incompetenţii. Asta-i datoria voastră. Poţi să pleci. Se întoarse către Reich şi înclină din cap: Bună dimineaţa, domnule Reich.

— Bună. Necazuri?

— Nimic de nerezolvat, dacă oamenii ăştia ar înţelege că percepţia extrasenzorială nu este un miracol, ci un talent, limitat şi el de timp. Ce-aţi hotărât în legătură cu Blonn, domnule Reich?

Secretara:

— *Încă nu v-a citit memoriul.*

— *Să-ţi repet şi ţie, domnişoară, că dacă nu sunt utilizat cu maximă eficienţă mă irosesc zadarnic? Memoriul Blonn a fost trimis domnului Reich de trei zile.*

— Cine naiba mai e şi Blonn? întrebă Reich.

— Mai întâi, perspectiva, domnule Reich. În Ghilda Esperilor există aproximativ o sută de mii (100.000) de Esperi clasa 3. Un Esper 3 poate pătrunde la nivelul

conştient al minţii – poate afla gândurile subiectului la un moment dat. Clasa 3 reprezintă nivelul inferior de telepatie. Majoritatea posturilor din securitatea Monarch sunt ocupate de clasa 3. Avem peste cinci sute…

— *Cunoaşte şi el toate astea. Toţi le ştiu. Treci la subiect, vorbă-lungă!*

— *Dă-mi voie s-o fac în felul meu.* În continuare, sunt aproape zece mii de Esperi clasa 2 în Ghildă, continuă tăios şeful Personalului. Ca şi mine, ei sunt experţi care pot penetra dincolo de nivelul conştient al minţii, în preconştient. Cei mai mulţi din această clasă aparţin păturii profesionale: doctori, avocaţi, ingineri, profesori, economişti, arhitecţi, şi-aşa mai departe.

— Şi toţi costă o avere, mormăi Reich.

— Bineînţeles. Vindem o marfă unică, nu? Monarch apreciază lucrul acesta. În prezent are angajaţi peste o sută de E 2.

— *Nu mai termini odată?*

— În sfârşit, din Ghildă fac parte mai puţin de o mie de Esperi de clasa 1. Aceştia sunt capabili să pătrundă adânc prin straturile conştiente şi preconştiente, până în subconştient – la cele mai ascunse nivele ale minţii. Dorinţele primare fundamentale, şi altele… Bineînţeles, ei ocupă poziţii speciale. Învăţământ, servicii medicale aparte… psihanalişti ca Tate, Gart, Okins, Modele… criminalişti precum Lincoln Powell din brigada psihotică… analişti politici, negociatori interstatali, consilieri guvernamentali etc. Până acum Monarch Utilities n-a avut ocazia să angajeze un E 1.

— Şi? murmură Reich.

— O asemenea ocazie, s-a ivit, domnule Reich, şi cred că Blonn ar fi disponibil. Pe scurt…

— *Hai odată!*

— Pe scurt, domnule Reich, Monarch angajează atât de mulţi Esperi, încât am sugerat înfiinţarea unui departament Special pentru personalul Esper, condus de un E 1, ca Blonn, care să se ocupe exclusiv de testarea telepaţilor.

— *Se întreabă de ce n-ai putea face tu asta…*

— Domnule Reich, v-am oferit fundalul acesta pentru a explica de ce nu pot îndeplini eu funcţia respectivă. Sunt un E 2. Pot lucra rapid şi eficient cu solicitanţi obişnuiţi, dar nu pot avea aceeaşi viteză şi randament în relaţiile cu alţi Esperi. Toţi telepaţii sunt obişnuiţi să folosească ecrane mintale, a căror eficienţă depinde de clasa lor. Analizarea corectă a unui E 3 îmi poate lua o oră. Pentru un E 2 am nevoie de trei ore, şi nu pot străpunge blocajul mental al unui E 1. De aceea trebuie angajat un individ precum Blonn. Evident, preţul va fi enorm, dar necesitatea este urgentă.

— De ce-i aşa urgentă?

— Pentru Dumnezeu! Nu-i aduce aminte! Dezgropi securea de luptă. Şi-aşa e destul de furios.

— Trebuie să-mi fac slujba, madam. Adevărul este, domnule, continuă el, că nu angajăm cei mai buni Esperi. Cartelul D'Courtney ia crema. Datorită lipsei de mijloace adecvate, am fost înşelaţi în repetate rânduri de D'Courtney, angajând talente inferioare, în timp ce el îi lua pe cei mai buni.

— Lua-te-ar dracu'! urlă Reich. Pe tine şi pe D'Courtney! Perfect. Aranjează totul. Şi spune-i lui Blonn ăsta să-nceapă să-l trişeze pe D'Courtney. Ai putea face şi tu acelaşi lucru!

Reich ieşi de la Personal şi trecu la Desfacere. Îl aştepta aceeaşi informaţie neplăcută. Monarch Utilities & Resources pierdea lupta cu cartelul D'Courtney. O pierdea în toate direcţiile: Reclamă, Inginerie, Cercetare, Relaţii cu publicul. Înfrângerea era sigură. Reich ştia că se găsea cu spatele la zid.

Reveni în cabinet şi-l străbătu furios, vreme de cinci minute.

— Inutil, murmură el. Trebuie să-l lichidez. N-o să accepte fuziunea. De ce ar face-o? Mă curăţă şi-o ştie. Trebuie să scap de el şi am nevoie de ajutor. Ajutorul unui sondator.

Deschise v-telefonul şi ceru:

— Agrementul.

Pe ecran apăru un salon scânteietor, decorat în crom şi email, mobilat cu mese de joc şi un bar. Părea a fi o sală de

recreere şi, de altfel, era utilizat ca atare. În realitate, constituia cartierul general al Departamentului de Spionaj Monarch. Directorul Agrementului, un intelectual bărbos, pe nume West, ridică ochii de la o problemă de şah, apoi se sculă în picioare:

— Bună dimineaţa, domnule Reich.

— Bună dimineaţa, domnule West. O verificare de rutină. Părintească. Cum merg distracţiile?

— Obişnuit, domnule Reich. Oricum, am o sesizare, domnule. Apreciez că există prea multe jocuri de noroc. West continuă cu o voce afectată, până când doi nevinovaţi funcţionari Monarch îşi terminară băuturile şi plecară. Atunci se relaxă şi se tolăni în scaun: E-n regulă, Ben. Zi-i!

— Hassop n-a decodificat încă cifrul confidenţial?

Sondatorul clătină din cap.

— Lucrează?

West zâmbi şi încuviinţă.

— Unde-i D’Courtney?

— În drum spre Pământ, la bordul „Astrei”.

— Îi cunoşti planurile? Ştii unde va sta?

— Nu. Vrei să mă interesez?

— Nu ştiu. Depinde…

— Depinde de ce? West îl privi curios. Păcat că telepatia nu funcţionează prin telefon, Ben. Mi-ar plăcea să ştiu la ce te gândeşti.

Reich surâse crispat.

— Slavă Domnului pentru telefon! El ne e singura apărare împotriva cititorilor de minţi. Ellery, care-i poziţia ta vizavi de delicte?

— Cea obişnuită.

— La fel ca a noastră, a tuturor?

— Ca a Ghildei. Ghildei nu-i plac delictele, Ben.

— Ce-i aşa nemaipomenit cu Ghilda, Esper? Ştii ce înseamnă banii, succesul… De ce nu te deştepţi? De ce laşi Ghilda să gândească pentru tine?

— Nu înţelegi. Noi ne-am născut în Ghildă. Trăim în Ghildă. Murim în Ghildă. Avem dreptul de a alege membrii ei, şi-atât. Ghilda ne dirijează vieţile profesionale. Ne

instruieşte, ne clasifică, ne imprimă normele etice şi are grijă să le respectăm. Ne protejează, apărând legea precum medicii. Avem şi noi un echivalent al jurământului lui Hipocrat. Se numeşte Jurământul Esper. Nu ştiu ce s-ar putea întâmpla cu cel care-l încalcă… aşa cum bănuiesc eu că-mi sugerezi.

— Poate, rosti Reich. Poate-ţi sugerez c-ar merita să-ncalci legământul. Poate mă gândesc la bani… mai mulţi decât aţi văzut vreodată, tu sau oricare alt sondator 2.

— Las-o baltă, Ben. Nu mă interesează.

— Să presupunem că nu respectaţi jurământul. Ce se întâmplă?

— Sunt proscris.

— Atâta tot? Şi-i aşa îngrozitor? Cu o avere în buzunar? Unii sondatori deştepţi au rupt-o cu Ghilda şi-n alte rânduri. Au fost proscrişi. Şi ce dacă? Fii deştept, Ellery.

West zâmbi strâmb:

— N-o să înţelegi, Ben.

— Fă-mă să-nţeleg.

— Sondatorii proscrişi despre care pomeneai… Jerry Church, de pildă. Nu au fost chiar aşa deştepţi. Este ca şi cum… West căzu pe gânduri. Înainte de dezvoltarea microchirurgiei, existau oameni handicapaţi, denumiţi surdo-muţi.

— N-auzeau şi nu vorbeau?

— Exact. Comunicau printr-un limbaj gestual. Asta însemna că nu puteau comunica decât tot cu surdo-muţi. Pricepi? Trebuiau să trăiască în comunitatea lor… sau deloc. Un om înnebuneşte dacă n-are prieteni cu care să vorbească.

— Şi?

— Unii dintre ei au început un fel de şantaj. Cereau surdo-muţilor bogaţi să-i plătească săptămânal. Dacă aceştia refuzau, îi ostracizau. Până la urmă, victimele plăteau. Aveau de ales între a plăti şi a trăi în izolare până ce înnebuneau.

— Adică voi, sondatorii, sunteţi asemănători surdo-muţilor?

— Nu, Ben. Surdo-muţii sunteţi voi, cei, normali. Am înnebuni dac-am încerca să trăim numai cu voi. Aşa încât, lasă-mă în pace. Dacă pui la cale ceva murdar, este mai bine să nu ştiu.

West închise telefonul. Cu un urlet de furie, Reich apucă un press-papier din aur şi-l azvârli în ecranul de cristal. Înainte ca toate cioburile să fi căzut, ieşise pe coridor, apoi afară din clădire.

Secretara-sondator ştia unde voia să meargă. Şoferul sondator ştia de asemenea. Reich ajunse în apartamentul lui şi fu întâmpinat de majordomul şef, tot sondator, care anunţă imediat masa şi comandă prânzul conform dorinţelor nerostite ale stăpânului. Simţindu-se ceva mai puţin iritat, bărbatul intră în bibliotecă şi se apropie de seif – o luminiţă clipind într-un colţ.

Seiful era un simplu raft hexagonal, scos din faza temporală cu o pulsaţie monociclică. În secunda când faza lui coincidea cu cea temporală, raftul clipea cu o lumină strălucitoare. Putea fi deschis numai de amprenta degetului arătător stâng al lui Reich.

Reich puse vârful degetului în centrul luminiţei. Aceasta se stinse şi raftul apăru. Ţinând degetul în acelaşi loc, luă cu cealaltă mână un carneţel negru şi un plic mare, roşu. Îndepărtă degetul şi seiful dispăru, lăsând loc luminiţei.

Frunzări grăbit paginile carneţelului… ANARHIŞTI… INCENDIATORI… MITUIRI (DOVEDITE)… MITUIRI (POSIBILE) … Sub (POSIBILE) găsi o listă de cincizeci şi şapte de personalităţi proeminente. Unul dintre nume era Augustus Tate, Dr. Esper 1. Încuviinţă mulţumit.

Deschise apoi plicul roşu şi-i examină conţinutul. Înăuntru se aflau cinci file scrise mărunt, de mână, cu secole în urmă. Era un mesaj din partea fondatorului clanului Reich şi al lui Monarch Utilities. Patru file purtau titlurile: PLANUL A, PLANUL B, PLANUL C, PLANUL D. A cincea filă era intitulată: INSTRUCŢIUNI. Reich citi pe îndelete scrisul străvechi.

Urmaşilor mei: Testul inteligenţei este refuzul de a prelucra datele evidente. Dac-ai deschis plicul, ne vom înţelege unul pe celălalt. Am pregătit patru planuri generale, care te-ar putea ajuta. Ţi le las, ca parte a moştenirii Reich. Sunt schiţate în linii mari. Detaliile trebuie adăugate de tine, în funcţie de timpul, mediul şi necesităţile existente.

Atenţie: Esenţa delictului nu se schimbă niciodată. Conflictul dintre infractor şi societate există în fiecare epocă, cu victima drept miză. Iar ABC-ul conflictului cu societatea rămâne acelaşi. Fii îndrăzneţ, curajos, încrezător şi nu vei da greş. În faţa acestor calităţi, societatea nu are apărare.

Geoffry Reich

Reich cercetă încetişor planurile, plin de admiraţie pentru cel mai îndepărtat strămoş al său, care avusese grija pregătirii pentru orice urgenţă posibilă. Planurile erau depăşite de timp, dar stimulau imaginaţia, iar ideile începuseră să se formeze şi să se cristalizeze, să fie examinate, respinse şi înlocuite. O frază îi atrăsese atenţia:

Dacă te consideri un criminal înnăscut, evită planurile prea amănunţite. Lasă detaliile pe seama instinctului. Inteligenţa poate da greş, însă instinctul ucigaş este infailibil.

— Instinctul ucigaş, răsuflă Reich. Dumnezeule, îl am!

Telefonul sună o dată, apoi interveni automatul. Urmă un ţăcănit rapid şi banda începu să iasă din imprimator. Reich se repezi la birou şi-o examină. Mesajul era laconic şi nimicitor:

COD PENTRU REICH: RĂSPUNS WWHG.

— WWHG. „Oferta respinsă”. Respinsă! RESPINSĂ! Ştiam eu! urlă Reich. Bine, D’Courtney! Dacă n-ai vrut fuzionarea, atunci va fi moartea!

Capitolul 2

Augustus Tate, Dr. E 1, primea 1.000 Cr. pe oră de analiză… Nu prea mult, considerând că rareori vreun pacient îi răpea mai mult de-o oră, iar asta îi ducea venitul la 8.000 Cr. pe zi, sau peste 2 milioane Cr. anual. Puţini ştiau cât la sută din acest venit era donat Ghildei Esper, pentru educaţia altor telepaţi şi pentru Planul Eugenic ai Ghildei de a oferi lumii percepţia extrasenzorială.

Augustus Tate ştia, iar cei 95 % donaţi îl nemulţumeau. În consecinţă, aparţinea „Ligii Patrioţilor Esperi”, un grup politic de extremă dreaptă din interiorul Ghildei, preocupat de păstrarea autocraţiei şi veniturilor Esperilor superiori. Apartenenţa respectivă îl plasase în categoria MITUIRE (POSIBILĂ) a patronului Monarch. Reich intră în luxosul cabinet de consultaţii al lui Tate, privi o singură dată spre bărbatul scund – puţin cam durduliu, dar cu, rotunjimile bine ascunse de arta croitorilor –, se aşeză şi mormăi:

— Sondează-mă repede.

Privi concentrat spre Tate, în timp ce micuţul şi elegantul sondator îl examina cu ochi scânteietori, vorbind în rafale scurte:

— Sunteţi Ben Reich de la Monarch. Firmă de zece miliarde de credite. Cred că ar trebui să vă cunosc. Da. Sunteţi angajat într-o luptă pe viaţă şi pe moarte cu cartelul D’Courtney. Da? Sunteţi extrem de ostil faţă de D’Courtney. Da? Azi dimineaţă i-aţi propus fuziunea. Mesajul codificat: YYJI TTED RRCB UUFE AALK QQBA. Oferta respinsă. Da? În disperare, v-aţi hotărât să… Tate se întrerupse brusc.

— Continuă, făcu Reich.

— Să-l ucideţi pe Craye D’Courtney, ca un prim pas în acapararea cartelului său. Doriţi ajutorul meu… Domnule Reich, e ridicol! Dacă veţi continua să gândiţi astfel, voi fi nevoit să vă reclam. Cunoaşteţi legea.

— Fii deştept, Tate. Mă vei ajuta să evit legea.

— Nu, domnule Reich. Nu sunt în măsură.

— Tu spui asta? Un Esper de clasa 1? Şi eu să te cred? Să cred că eşti incapabil de a întrece orice om, orice grupare, întreaga lume?

— Nadă pentru fâţe, zâmbi Tate. Caracteristic…

— Hai, sondează-mă, îl întrerupse Reich. Câştigăm timp. Citeşte ce-am în minte. Talentul tău. Resursele mele. O combinaţie infailibilă. Dumnezeule! Lumea întreagă are noroc că mă voi opri după o singură crimă. Împreună putem silui universul.

— Nu, spuse decis psihiatrul. Nu. Va trebui să vă reclam, domnule Reich.

— Aşteaptă. Nu vrei să vezi ce-ţi ofer? Citeşte mai adânc. Cât sunt în stare să plătesc? Care-i plafonul limită?

Tate închise ochii. Faţa lui spilcuită se crispă dureros. Apoi deschise ochii, privind surprins:

— Nu puteţi fi serios! exclamă el.

— Ba da, mormăi Reich. Şi-n plus, ai văzut că-i o afacere cinstită, nu?

Interlocutorul său încuviinţă încet din cap.

— Şi-ţi dai seama că Monarch plus D'Courtney reprezintă o garanţie bună?

— Aproape că vă cred.

— Mă poţi crede. Finanţez Liga Patrioţilor Esperi de cinci ani. Dacă m-ai pătruns suficient de adânc, cunoşti motivul. Urăsc Ghilda aia blestemată, la fel de mult ca şi tine. Etica ei nu-i potrivită în afaceri… e prostească. Liga voastră e o organizaţie care-ar putea s-o înlocuiască într-o bună zi.

— Am văzut toate astea, rosti tăios Tate.

— Cu Monarch şi D'Courtney în buzunar, aş putea face cu mult mai mult decât să vă ajut. Te pot face preşedintele, ales pe viaţă, al unei noi Ghilde Esper. Este o promisiune lipsită de o garanţie certă. Poţi face şi singur asta, dar şi cu mine.

Tate închise ochii şi murmură:

— De şaptezeci şi nouă de ani n-a mai reuşit o crimă premeditată. Datorită Esperilor, tăinuirea intenţiei de infracţiune a devenit imposibilă. Sau, dacă au putut fi

evitaţi înainte de comiterea delictului, aceasta este imposibil de ascuns în continuare.

— Dovezile Esper nu sunt admise în tribunal.

— Adevărat, însă odată ce un Esper descoperă vinovăţia, poate găsi fapte obiective, care să sprijine cele aflate. Prefectul brigăzii psihotice, Lincoln Powell, este neîndurător. Psihiatrul deschise ochii: Doriţi să uit această conversaţie?

— Nu, mârâi Reich. Mai întâi, ascultă-mă. De ce sunt împiedicate delictele? Deoarece sondatorii patrulează prin lume. Ce poate opri un sondator? Un altul asemenea lui. Dar nici un infractor nu s-a gândit să angajeze un telepat bun, care să-l ecraneze sau, dacă s-a gândit, n-a putut face târgul. Eu l-am făcut.

— Oare?

— Voi porni un război, continuă Reich. O încleştare dură cu societatea. S-o privim ca pe o problemă de tactică şi strategie. Am aceleaşi dificultăţi pe care le are orice armată. Nu sunt suficiente îndrăzneala, curajul şi încrederea. O armată are nevoie de un serviciu de spionaj. Un război se câştigă cu cercetaşii, cu iscoadele.

— De acord.

— Eu o să lupt. Tu vei spiona. Trebuie să ştiu unde va fi D’Courtney, unde şi când pot ataca. Eu voi comite crima, dar tu trebuie să-mi spui unde şi când se iveşte ocazia.

— Am înţeles.

— Va trebui, mai întâi, să mă strecor prin reţeaua defensivă din jurul lui D’Courtney. Asta înseamnă o recunoaştere prealabilă a terenului, pe care-o vei face tu. Îl vei verifica pe normali, îi vei identifica pe sondatori, mă vei avertiza şi mă vei ecrana, dacă nu-i pot ocoli. După asasinat, va trebui să mă retrag prin altă reţea de normali şi telepaţi. Tu o să rămâi în ariergardă. Vei sta acolo. Vei afla pe cine suspectează poliţia şi de ce. Dacă ştiu că sunt bănuit, mă pot apăra. Dacă ştiu că este bănuit un altul, îl pot înfunda. Pot lupta în acest război şi, cu spionajul tău, îl pot câştiga. Nu-i adevărat? Citeşte-mă.

După o pauză lungă, Tate încuviinţă:

— Este adevărat. O putem face.

— Mă ajuţi?

Telepatul ezită, apoi rosti hotărât:

— Da.

— Bun, răsuflă adânc Reich. Uite la ce m-am gândit. Pentru înscenare, cred că pot folosi un joc vechi, numit „Sardeluţa”. El îmi va oferi ocazia de-a ajunge la D’Courtney. Am, de asemenea, un mijloc de a-l ucide; ştiu cum să utilizez o străveche armă detonatoare, cu gloanţe.

— Stop, interveni brusc Tate. Cum vă veţi tăinui toate aceste gânduri? Eu vă pot ecrana doar când suntem împreună, însă asta nu poate fi ceva permanent.

— Pot obţine un blocaj mental temporar. Cunosc un compozitor din Melody Lane, care mă poale ajuta.

— Ar merge, aprobă Tate, după o clipă de sondare. Se mai ridică o problemă. Dacă D’Courtney este păzit? Credeţi că puteţi înfrunta garda lui?

— Nu. Sper că nu va fi necesar. Un fiziolog de la Monarch, Jordan, a realizat somnifere vizuale. Intenţionam să le utilizăm la spargerea grevelor. Le voi lua pentru neutralizarea gorilelor.

— Am priceput.

— Vei lucra tot timpul cu mine… cercetare şi ecranare, dar mai întâi îmi trebuie o informaţie. Când vine în oraş, D’Courtney este găzduit de obicei la Maria Beaumont.

— Cadavrul Poleit?

— Exact. Doresc să afli dacă şi de data asta intenţionează să rămână la ea. De acest amănunt depinde totul.

— Destul de uşor. Pot afla destinaţia şi planurile lui D’Courtney. Diseară are loc o serată la locuinţa lui Lincoln Powell. Va participa, probabil, şi medicul lui D’Courtney. A sosit pe Terra, pentru o vizită de o săptămână. O să încep spionarea cu el.

— Nu ţi-e teamă de Powell?

Tate zâmbi dispreţuitor:

— Domnule Reich, dacă mi-ar fi fost teamă, nu m-aş fi încumetat. Faceţi o greşeală. Eu nu sunt Jerry Church.

— Church!?

— Exact. Nu vă prefaceţi surprins. Church, E 2. Acum zece ani a fost expulzat din Ghildă, pentru afacerea cu dumneavoastră.

— Dracu' să te ia! Ai citit asta în mintea mea?

— În minte şi în istorie.

— Ei bine, acum n-o să se mai repete. Eşti mai inteligent şi mai tare decât Church. Ai nevoie de ceva special pentru petrecerea de la Powell? Femei? Haine? Bijuterii? Bani? Cere la Monarch.

— Nimic, dar vă mulţumesc foarte mult.

— Criminal, dar generos, ăsta sunt, zâmbi Reich şi se pregăti de plecare. Nu-i întinse mâna.

— Domnule Reich! strigă Tate.

Bărbatul se întoarse în pragul uşii.

— Coşmarele vor continua. Omul Fără Chip nu este simbolul crimei.

— *Ce? Cristoase! Coşmarele? Încă? Sondator blestemat! De unde ştii? Cum…*

— Nu vă prostiţi. Credeaţi că puteţi minţi un E 1?

— *Cine te minte, nenorocitule? Ce-i cu coşmarele?*

— Nu, domnule Reich, n-o să vă spun. Numai un E 1 v-ar putea spune, şi nu cred că după discuţia noastră veţi consulta un altul.

— *Pentru Dumnezeu, omule! Nu vrei să mă ajuţi?*

— Nu, domnule Reich, surâse răutăcios psihiatrul. Acesta va fi micul meu atu. Ne va menţine egali. Cunoaşteţi balanţa puterilor, nu? Dependenţa reciprocă aduce încredere reciprocă. Criminal, dar sondator… ăsta sunt.

***

Precum toţi Esperii de grad superior, Lincoln Powell, Dr. E 1, trăia într-o locuinţă particulară. Nu era vorba de măsuri de conspirativitate, ci mai mult de o problemă de izolare. Deşi gândurile nu puteau trece prin zidărie, apartamentele obişnuite, cu pereţii din plastic, nu blocau transmisia lor. Într-un bloc cu asemenea apartamente, viaţa ar fi fost, pentru orice Esper, un infern de emoţii dezgolite.

Prefect de poliţie, Powell îşi putea permite o căsuţă cu pereţi de piatră pe Hudson Ramp, cu vedere spre North

River. Casa avea numai patru încăperi: dormitorul şi biroul – la etaj, sufrageria şi bucătăria – la parter. Aidoma majorităţii Esperilor de gradul său, Powell avea nevoie de cât mai multă singurătate. Prefera să se gospodărească singur. Acum se afla în bucătărie, preparând băuturile pentru petrecere şi fredonând fals un refren.

Se apropia de patruzeci de ani şi era un bărbat înalt, zvelt, neglijent, cu gesturi lente. Gura mare părea permanent gata să râdă, deşi acum purta expresia unei triste dezamăgiri. Reflecta la prostia şi stupiditatea cusurului său cel mai neplăcut.

Esenţa unui Esper este sensibilitatea. Personalitatea sa adoptă întotdeauna culoarea mediului. Necazul lui Powell era simţul pronunţat al umorului, conducându-l la răspunsuri permanent exagerate. Avea stări şi reacţii pe care le auto denumise „Firea lui Abe Potlogarul”. Uneori, când cineva îi punea o întrebare nevinovată lui Lincoln Powell, răspunsul venea din partea Potlogarului Abe. Imaginaţia lui debordantă închipuia o istorie stupefiantă, pe care-o debita cu o sinceritate desăvârşită. Nu putea învinge mincinosul din el.

Chiar în acea după-amiază, comisarul Crabbe se interesase de un banal şantaj şi, doar pentru că pronunţase greşit un nume, Powell fusese inspirat să fabrice o relatare dramatică, incluzând o tentativă de asasinat, un îndrăzneţ raid nocturn şi eroismul unui imaginar locotenent Kopenick. Acum, comisarul dorea să-l decoreze pe locotenentul Kopenick.

— Potlogarule, murmură cu amărăciune Powell. Şi tu-mi dai bătăi de cap.

Soneria ţârâi. Bărbatul privi surprins ceasul (era prea devreme pentru musafiri), apoi comandă **Deschis**, în Do diez, spre încuietoarea-senzor TP. Aceasta răspunse comenzii telepatice, aşa cum un diapazon vibrează la nota exactă, şi uşa glisă, deschizându-se.

Imediat sosi un impact senzorial familiar: Zăpadă/mentă/lalele/tafta.

— Mary Noyes! Ai venit să ajuţi un burlac să pregătească serata? FII BINECUVÂNTATĂ!

— Speram să ai nevoie de mine. Linc.

— Nici un amfitrion fără o amfitrioană. Mary, ce sandvişuri să fac? S.O.S.?

— Inventăm o reţetă nouă. Lasă-mă pe mine. Şniţele cu maioneză &.

— &?

— Aşa se spune, iubitule.

Intră în bucătărie – o fată micuţă de statură, dar înaltă şi unduioasă în gând; brunetă, însă de un alb îngheţat în minte. În ciuda pielii oacheşe, aproape o călugăriţă imaculată; totuşi, realitatea aparţine minţii. Eşti ceea ce gândeşti.

— Aş vrea să pot regândi, scumpule. Să am alt fundal psi!

— Vrei să (te sărut aşa cum eşti) te schimbi, Mary?

— Dacă aş (N-o faci niciodată cu adevărat, Linc) putea… M-am plictisit să simt cum simţi mentă, ori de câte ori ne întâlnim.

— Data viitoare o să pun coniac şi gheaţă. Agit bine… Voilá! Cocteil-Mary!

— Aşa să faci.

— De ce strici zăpada? Eu iubesc zăpada.

— Dar eu te iubesc pe tine.

— Şi eu te iubesc, Mary.

— Mulţumesc, Linc.

Dar o rostise. Întotdeauna o spunea cu glas tare. N-o gândea niciodată. Se răsuci repede. Lacrimile ei îl arseră.

— Din nou, Mary?

— Nu din nou. Întotdeauna. Întotdeauna. Iar cele mai adânci nivele ale minţii ei strigară: *Te iubesc, Lincoln. Te iubesc. Imaginea tatălui meu. Simbolul siguranţei. Al căldurii. Al iubirii protectoare. Nu mă respinge întotdeauna… Întotdeauna… pentru totdeauna…*

— Ascultă-mă, Mary.

— Nu vorbi. Te rog, Linc. Nu cu cuvinte. N-aş putea suporta ca între noi să apară cuvintele.

— Eşti prietena mea, Mary. Întotdeauna. La fiecare necaz. La fiecare bucurie.

— Dar nu în dragoste.

— Nu, scumpa mea. Nu fi atât de rănită. Nu în dragoste.

— Am destulă iubire, Doamne iartă-mă, pentru amândoi.

— Unul, Doamne iartă-ne, nu-i poate înlocui pe amândoi, Mary.

— Înainte de patruzeci de ani, trebuie să te căsătoreşti cu un Esper, Linc. Ghilda insistă. Ştii asta.

— Ştiu.

— Atunci, lasă prietenia să răspundă. Însoară-te cu mine, Lincoln. Acordă-mi un an, doar atât. Un an micuţ, să te iubesc. Te voi lăsa să pleci. Nu mă voi agăţa de tine. Nu te voi face să mă urăşti. Iubitule, cer atât de puţin... şi e atât de puţin de dat...

Soneria ţârâi. Powell privi neajutorat înspre fată.

— Oaspeţi, murmură el şi comandă **Deschis**, în Do diez, spre încuietoarea senzor TP. În aceeaşi clipă, Mary Noyes emise **Închis**, cu o cvintă mai sus. Armoniile se împletiră şi uşa rămase blocată.

— Întâi răspunde-mi, Lincoln.

— Nu-ţi pot da răspunsul dorit, Mary.

Soneria ţârâi din nou.

O strânse pe fată de umeri, o apropie de el şi-o privi adânc în ochi.

— Eşti o E 2. Citeşte-mă cât poţi de adânc. Ce-i în mintea mea? Ce-i în inima mea? Care mi-e răspunsul?

Îşi îndepărtă toate blocajele. Adâncimile răsunătoare ale minţii sale căzură peste Mary precum o înspăimântătoare cascadă caldă... înspăimântătoare, totuşi magnetică şi doritoare, însă...

— Zăpadă. Mentă. Lalele. Tafta, rosti ea obosită. *Du-te şi primeşte-ţi musafirii. Fac eu sandvişurile. Măcar la asta mă pricep.*

O sărută, apoi păşi în sufragerie şi deschise uşa. Imediat, o arteziană scânteietoare umplu casa, urmată de invitaţi. Serata Esper începea.

Sincer Sandvişuri? Cum?
vorbind, Mulţumesc delicioase. Da.
Ellery, Mary, sunt Tate
L-am nu îl
adus cred tratez
pe c-o Sandvişuri? pe
Galen să D'Courtney.
să-l mai Îl
sărbătorim. lucrezi aştept
Tocmai mult în
şi-a pentru curând
Dacă luat Monarch. în
te examenul şi Ghilda oraş.
interesează este l-a
Powell, suntem gata clasificat
să E 2.
te denunţe
susţinem imoralitatea
pentru spionajului
preşedinţia Monarch.
Ghildei. Sandvişuri?
Sandvişuri?
Da, da.
Sandvişuri? Mulţumesc,
Mary...

— *Okins! Chervil! Tate! Staţi aşa! Uitaţi-vă puţin ce structură (?) a ieşit!*

Flecăreala TP încetă. Oaspeţii reflectară puţin, apoi izbucniră în râs:

— *Asta-mi aduce aminte de vremea grădiniţei. Vă rog, aveţi puţintică milă pentru gazdă. Mă sui pe pereţi, dacă mai continuă talmeş-balmeşul ăsta. Să facem un pic de ordine. N-am pretenţia s-arate cine ştie ce frumos.*

— *Zi-i o schemă, Linc.*

— *Voi ce vreţi?*

— *Reţele? Funcţii? Muzică? Design arhitectural?*

— *Orice. Orice. Numai să nu mă doară capul.*

Scuze, Lincoln	**N-am fost atenţi**	**Îndeajuns**
Tate,	**înţeles**	**de**
dar	**c-ar**	**mulţi**
Nu ştiu să se	**fi ales preşedinţi**	**burlaci**
pot	**avut**	**Esper**
dezvălui	**chef**	**pot**
despre	**ca**	**dăuna**
D'Courtney trebuie	**să vină conform**	**planului**
absolut	**şi**	**eugenic**
nimic	**Alan**	**al**
Deocamdată cred că	**Seaver e nesuferitul**	**Ghildei**
	aici	

Urmă o altă explozie de râsete, când Mary Noyes rămase suspendată în afara schemei cu „aici”. Soneria ţârâi din nou şi intră un Avocat de Echitate Solară 2, însoţit de prietena lui. Era micuţă şi sfioasă, surprinzător de atractivă, extrovertită şi nouă pentru toţi. Schema ei TP era naivă şi nu prea sensibilă. Evident, un E 3.

— *Salut. Salut. Mii de scuze pentru întârziere. Cauza: flori de lămâiţă &verighete. Le-am propus pe drum.*

— Iar eu mă tem că le-am acceptat, rosti fata zâmbind.

— *Nu vorbi,* strigă avocatul. *Aici nu-i recreaţie la clasa 3 E, ţi-am spus să nu foloseşti cuvinte.*

— Am uitat, gafă ea încă o dată, şi încălzi încăperea cu teama şi ruşinea ei.

Powell păşi înainte şi luă mâna tremurătoare a fetei.

— *Ignoră-l, e un E 2 snob. Eu sunt Lincoln Powell, gazda. Sherlock, pentru poliţişti. Dacă te va bate logodnicul, o să-l ajut să-şi regrete fapta. Vino să ţi-i prezint pe ceilalţi ciudaţi...* O conduse împrejurul salonului. *Ăsta-i Gust Tate, un vraci unu. Lângă el, Sam & Sally @kins. Sam e de aceeaşi teapă. Ea e o bonă doi. Tocmai au venit de pe Venus. Sunt în vizită...*

— C-ce... *Ce mai faceţi?*

— *Grasul de pe podea e Wally Chervil, arhitect dea. Blonda care-i stă în (braţ)^2 e June, nevastă-sa. June e editor doi. Cel de colo – fiul lor, Galen, discutând cu Ellery West. Gaily e tehnician trei...*

Indignat, tânărul Galen Chervil începu să explice că tocmai obţinuse calificarea a 2-a şi că, de peste un an, nu mai avea nevoie de cuvinte. Powell îl întrerupse şi, depăşind percepţiile fetei, explică motivul erorii sale.

— Ah, făcu Kalen. Da, fraţi şi surori 3, ăştia suntem. Mă bucur că eşti aici. Sondatorii ăştia profunzi au început să mă sperie.

— Oh, nu ştiu. La început, eram speriată, dar acum mi-a trecut.

— *Iar aceasta este amfitrioana, Mary Noyes.*

— *Bună. Sandvişuri?*

— *Mulţumesc. Arată delicios, doamnă Powell.*

— *Ce-ar fi să jucăm ceva?* interveni repede Powell. *Rebus?*

***

Afară, ghemuit în umbra arcadei, Jerry Church se lipise de poarta grădinii lui Powell, ascultând cu tot sufletul. Era îngheţat, tăcut, imobil şi flămând. Era plin de nemulţumire, ură, dispreţ şi foame. Era un Esper flămând. Cauza înfometării era ostracizarea lui.

Prin uşa subţire din lemn de arţar răzbătea complexul tipar TP al petrecerii: o structură tremurătoare, în permanentă transformare. Iar Church, Esper, trăind în ultimii zece ani dintr-un tain mizerabil de cuvinte, flămânzea după cei asemenea lui, după pierduta lume Esper.

— *L-am amintit pe D'Courtney, deoarece am întâlnit un caz oarecum similar.*

Augustus Tate, învârtindu-se în jurul lui @kins.

— *Da? Foarte interesant. Mi-ar plăcea să compar şi eu cazurile. De fapt, am venit pe Terra pentru că soseşte D'Courtney. Păcat că nu va fi… mă rog, disponibil.*

În mod vădit, @kins păstra discreţia şi se părea că Tate urmărea ceva. Sau poate că nu, se gândi Church, dar blocajele şi antiblocajele se succedau cu eleganţă, aidoma unor duelişti luptând cu complicate paveze.

— *Ia ascultă, sondator. Cred c-ai fost cam dur cu biata fată.*

— Auzi, auzi, murmură Church. Powell, scârba cea neprihănită, care m-a alungat pe mine, îi ţine predici avocatului...

— Biată? Vrei să spui proastă, Powell. Dumnezeule! Cât de orbit poţi fi?

— Este doar o E 3. Poartă-te frumos.

— Mă ia durerea de cap cu ea.

— Crezi că-i decent să... te-nsori cu o fată, când crezi aşa ceva despre ea?

— Nu mai face pe romanticul, Powell. Trebuie să ne căsătorim între sondatori. Dar cel puţin să fie drăguţă!

În salon, rebusul continua. Mary Noyes construia o imagine camuflată, cu ajutorul unui vechi poem.

Astă		**lunecoase**
seară	**în**	**şi**
oceanul	**golful liniştit**	**Uriaşe**
este	**Vino la fereastră**	**sclipesc**
liniştit,	**aerul nopţii e dulce**	**Angliei**
Valul	**Spuma valurilor**	**stâncile**
este	**se înalţă**	**dispare;**
rotund		**şi**
luna		**Apare**
străluceşte		**lumina**

Peste strâmtori; – pe coasta franceză

Ce naiba mai e şi asta? Un U cu un O. Sau un U cu un ochi. Aha! Unu' cu un ochi. Ciclop. Simplu.

— Ellery, ce zici de numirea lui Powell?

Vorbea Chervil, cu zâmbetul său fals şi burta imensă, de pontif.

— Ca preşedinte al Ghildei?

— Da.

— Un bărbat al naibii de eficient. Romantic, dar eficient. Un candidat perfect, dacă s-ar însura.

— Aici stă romantismul lui. Nu-şi găseşte o fată.

— Nu aşa sunteţi voi, toţi sondatorii profunzi? Slavă Domnului că nu sunt un E 1.

Se auzi după aceea un pahar, spărgându-se în bucătărie, şi iarăşi Pastorul Powell, predicând mucosului de Gus Tate.

— *Nu contează paharul, Gus. L-am spart intenţionat, ca să te acopăr. Radiezi nelinişte precum o novă.*

— *Pe dracu', Powell.*

— *Ba bine că nu. Ce-i cu Ben Reich?*

Mărunţelul se pusese în gardă. Îi puteai simţi carapacea mentală întărindu-se.

— *Ben Reich? Cine a pomenit ceva de el?*

— *Tu, Gus. Îţi stă în minte de când ai venit. N-am putut să nu-l observ.*

— *Nu-i de la mine, Powell. Poate ai citit alt TP.*

Imaginea unui cal râzând.

— *Powell, jur că nu eu...*

— *Te-ai încurcat cu Reich, Gus?*

— *Nu.*

Dar blocajele ecranau.

— *Ascultă la moşu', Gus. Reich te poate vârî în bucluc. Ai grijă. Ţi-l aminteşti pe Jerry Church? Reich l-a nenorocit. Nu lăsa să ţi se întâmple şi ţie la fel.*

Tate reveni în salon. Powell rămase în bucătărie, calm, măturând încet cioburile paharului. Church îngheţase! Lângă uşa din spate, înfrânându-şi ura ce-i cotropea inima. Puştiul Chervil îi făcea curte prietenei avocatului, cântând o baladă de dragoste şi parodiind-o cu imagini vizuale. Copilării... Soţiile se contraziceau în curbe sinusoidale. @kins şi West purtau o conversaţie în cruce, cu o fascinantă schemă de imagini senzoriale, amplificând şi mai tare foamea lui Church.

— *Bei ceva, Jerry?*

Uşa dinspre grădină se deschise. Silueta lui Powell se contură pe dreptunghiul luminos, ţinând un pahar de şampanie în mână. Stelele îi luminau uşor chipul. Ochii adânciţi în orbite erau plini de milă şi de înţelegere. Ameţit, Church se ridică şi luă cu sfială paharul.

— *Să nu mă pârăşti Ghildei, Jerry. M-ar lua naiba c-am încălcat legea. Întotdeauna am trecut peste reguli. Bietul Jerry... Trebuie să facem ceva pentru tine. Zece ani e prea mult.*

Brusc, Church azvârli băutura în obrazul lui Powell, apoi se întoarse şi fugi.

Capitolul 3

Luni dimineaţa, la ora nouă, chipul spilcuit al lui Tate apăru pe ecranul v-telefonului lui Reich.

— Linia este sigură? întrebă el, tăios.

Reich arătă sigiliul de garanţie.

— În regulă, făcu psihiatrul. Cred c-am reuşit. Aseară l-am sondat pe @kins. Mai întâi, însă, trebuie să te avertizez. Atunci când sondezi adânc un Unu, există un coeficient de eroare. @kins a blocat destul de atent.

— Înţeleg.

— Miercurea viitoare, Craye D'Courtney soseşte de pe Marte la bordul „Astrei". Merge direct la Maria Beaumont, unde va fi oaspete secret pentru o noapte. Nu mai mult…

— O noapte, murmură Reich. Apoi? Ce planuri are?

— Nu ştiu. Se pare că plănuieşte o acţiune extremă.

— Împotriva mea! horcăi Reich.

— Posibil. După @kins, D'Courtney este dominat de un impuls de violenţă şi schema lui de adaptare se zgâlţâie. Instinctul Vieţii şi cel al Morţii s-au separat şi el regresează extrem de rapid sub falimentul emotiv.

— La dracu'! De asta depinde viaţa mea. Vorbeşte mai limpede…

— E destul de simplu. Orice individ reprezintă balanţa a două porniri contrarii: Instinctul Vieţii şi Instinctul Morţii. Ambele au acelaşi scop – cucerirea Nirvanei. Instinctul Vieţii luptă pentru Nirvana, zdrobind orice împotrivire. Instinctul Morţii încearcă dobândirea acesteia prin autodistrugere. De obicei, ambele porniri se contopesc în individul echilibrat. Sub stress, ele se separă. Asta s-a întâmplat şi cu D'Courtney.

— Aha! Şi-acum se aruncă asupra mea!

— Joi dimineaţă, @kins se întâlneşte cu D'Courtney, încercând să-l oprească de a acţiona în direcţia autodistrugerii. @kins se teme de starea lui şi este hotărât să-l oprească. A venit de pe Venus special pentru asta.

— N-o să mai fie nevoie. Am să-l opresc eu însumi. Nu va trebui să mă protejeze nimeni. Mă voi apăra singur. Asta-i autoapărare, Tate… nu crimă! Autoapărare! Ai făcut o treabă bună. E tot ce doream să ştiu.

— Mai ai nevoie de multe lucruri, Reich. Printre altele, de timp. Azi e luni. Până miercuri trebuie să fii gata.

— Voi fi, mormăi patronul Monarch-ului. Mai bine pregăteşte-te tu.

— Nu ne putem permite greşeli, Reich. Ne aşteaptă… Demolarea… Îţi dai seama de asta?

— Demolarea, ştiu… Glasul lui Reich începuse să ezite. Da, Tate, eşti împreună cu mine, iar eu voi merge până la capăt… până la Demolare.

***

Toată ziua de luni, plănui cu îndrăzneală, curaj şi încredere. Trasă liniile generale, aidoma unui artist care schiţează tuşele principale, înainte de-a începe migala interioară. Pe aceasta o lăsă în seama instinctului său de ucigaş. Luni, noaptea, termină planurile şi se culcă… dar se trezi urlând, visându-l din nou pe Omul Fără Chip.

Marţi după-amiază, Reich părăsi mai devreme Turnul Monarch şi se îndreptă spre audio-librăria Century din Sheridan Place. Magazinul se specializase în înregistrări piezzo-electrice ale cristalelor – bijuterii micuţe, cu monturi elegante. Operele-broşe reprezentau ultima modă pentru doamne („Muzica Este La Tot Pasul Alături De Ea”). De asemenea, în Century existau rafturi cu cărţi vechi, tipărite pe hârtie.

— Aş dori ceva mai aparte, pentru o prietenă pe care-am cam neglijat-o, se adresă Reich vânzătorului.

Imediat fu bombardat cu sugestii.

— Parcă nu-i suficient de special, se plânse el. De ce nu angajaţi un sondator, să vadă dorinţele clienţilor? Ce învechiţi şi demodaţi puteţi fi!

Începu să colinde magazinul, urmat de o suită de vânzători neliniştiţi.

După ce se învârti suficient de mult, şi înainte ca directorul, alarmat, să trimită după un sondator comerciant, Reich se opri înaintea rafturilor cu cărţi.

— Ce sunt astea? se prefăcu el surprins.

— Cărţi străvechi, domnule Reich. Şeful raionului începu să explice teoria şi practica vechilor cărţi vizuale, în timp ce Reich căuta încetişor volumul cu scoarţe cafenii. Şi-l amintea perfect. Îl frunzărise cu cinci ani în urmă şi făcuse o însemnare în carneţelul lui cel negru. Bătrânul Geoffry Reich nu fusese singurul membru al familiei care crezuse în premeditare.

— Interesant… Mda… Fascinant… Asta ce-i? Reich scoase volumaşul cafeniu. „Să ne amuzăm la petreceri”. De când este? Nu se poate! Pe vremea aia aveau petreceri?

Vânzătorii îl asigurară că anticii erau extrem de moderni, în cele mai surprinzătoare privinţe.

— Ia uitaţi-vă la cuprins, chicoti Reich. „Podul lunii de miere”… „Whistul prusac”… „Poşta”… „Sardeluţa”… Asta ce naiba ar putea fi? Pagina nouăzeci şi şapte… Ia să vedem…

Răsfoi cărţulia, până descoperi o pagină cu titlul: JOCURI AMUZANTE DE SOCIETATE.

— Priviţi aici, râse el.

Arătă paragraful pe care şi-l reamintea atât de bine:

SARDELUŢA

Un jucător este ales să fie Magnetul. Se sting toate luminile şi Magnetul se ascunde undeva în casă. După câteva minute, jucătorii încep să-l caute, fiecare pe cont propriu. Primul care-l găseşte nu anunţă descoperirea, ci se ascunde lângă el. Pe rând, fiecare jucător ce descoperă Sardeluţele li se alătură până când sunt toţi pitiţi într-un singur loc, iar ultimul jucător, cel care pierde, este lăsat să rătăcească singur în întuneric.

— O cumpăr, rosti Reich. Este exact ce-mi trebuie.

***

În aceeaşi seară, petrecu trei ore distrugând cu atenţie restul volumului. Cu flacără, acid, vopsea şi foarfeci, mutilă instrucţiunile jocurilor; iar fiecare arsură şi fiecare tăietură însemna o lovitură în trupul zvârcolindu-se al lui D'Courtney. Când termină, redusese jocurile la câteva fragmente incomplete. Numai „Sardeluţa" rămăsese intactă.

Împachetă după aceea cartea şi-o expedie cu tubul pneumatic evaluatorului Graham. După o oră, cartea se reîntoarse, purtând sigiliul oficial de evaluare. Intervenţiile lui Reich nu fuseseră detectate.

Făcu un pacheţel elegant şi-l trimise pe adresa Mariei Beaumont. Răspunsul sosi după douăzeci de minute. „Iubitule! Iubitule! Iubitule! Credeam c-ai uitat-o (evident, Maria scrisese singură mesajul) pe bătrânica ta cea sexy. Ce drăguţ! Vino desearǎ la Casa Beaumont. Dăm o petrecere. O să jucăm jocuri din cadoul tău dulce". În capsula-mesaj se mai găsea un portret al Mariei, montat în mijlocul unui rubin sintetic. Bineînţeles, era un nud.

Reich replică: „Încântat. Nu diseară. Îmi lipseşte un milion".

Ea răspunse: „Atunci, miercuri, şmecherule. O să-ţi dau unul de al meu".

Reich încheie: „Abia aştept. Vin cu oaspeţi. Vă sărut pe toţi". Şi se duse la culcare.

Şi răcni înaintea Omului Fără Chip.

***

Miercuri dimineaţa, Reich vizită Departamentul ştiinţific Monarch, petrecând o oră stimulatoare cu tinerii sclipitori de-acolo. Discută despre munca şi viitorul lor strălucit, cu condiţia păstrării încrederii în Monarch. Le spuse vechiul banc porno cu colonistul burlac, care-a obligat urgenţa să se cupleze cu dricul în mijlocul spaţiului (iar cadavrul a zis: „Sunt doar unul dintre turişti!"), iar tinerii cei sclipitori râseră politicoşi, încercând un uşor dispreţ faţă de patron.

Vizita îi permise lui Reich să se strecoare în Laboratorul Secret şi să sustragă o capsulă de şoc vizual. Era un cubuleţ

din cupru, pe jumătate cât o capsulă detonatoare, dar de două ori mai periculoasă. Când se spărgea, degaja o flacără albastră, strălucitoare, ce ironiza rodopsina – purpura vizuală din retină – orbind victima şi anulându-i percepţia timpului şi a spaţiului.

După-amiază, Reich merse în Melody Lane, inima cartierului de spectacole, la Corporaţia Cântecelor-psiho. Corporaţia respectivă era condusă de o tânără inteligentă, care compusese câteva zdrăngăneli superbe pentru Departamentul comercial Monarch şi nişte cântece spărgătoare de grevă, devastatoare, pentru sectorul propagandă, cu ani în urmă, când Monarch traversase alte clipe grele. Tânăra se numea Duffy Wyg&. Pentru Reich, ea reprezenta simbolul carieristei moderne: seducătoarea virgină.

— Ei, Duffy?

O sărută cast. Avea rotunjimile unei curbe de vânzări: era frumoasă, dar puţin prea tânără.

— Ei, domnule Reich? Îl privi curioasă. Într-o bună zi, am să angajez pe unul dintre sondatorii melancolici, să-ţi analizeze sărutul. Cred că nu te gândeai la afaceri…

— Ba da.

— Câine!

— Un bărbat trebuie să se hotărască din timp, Duffy. Dacă sărută fete, îşi ia adio de la bani.

— Tu m-ai sărutat.

— Numai pentru că semeni cu doamna de pe credite.

— Pip, făcu ea.

— Pop, spuse el.

— Bim, continuă fata.

— Bam!

— Mi-ar plăcea să-l omor pe cretinul care-a inventat mania asta, rosti sumbră Duffy. Gata, frumosule. Care-i treaba?

— Jocurile de noroc, spuse Reich. Ellery West, directorul Agrementului meu, se plânge că jucătorii s-au înmulţit în Monarch. Personal, nu-mi pasă.

— „Ţine un om dator / şi n-o să mai ceară spor.”

— Eşti mult prea isteaţă, tânără doamnă.
— Deci, vrei un cântec anti-jocuri?
— Cam aşa. Nu prea bătător la ochi. Mai bine o acţiune întârziată, decât ceva prea propagandistic. Să prindă mai mult pe subconştient.
Duffy încuviinţă, făcând însemnări rapide.
— Şi să fie ceva care să merite ascultat. Va trebui să aud, fluierându-l, Dumnezeu ştie câte persoane.
— Nesimţitule!! Toate melodiile mele sunt frumoase.
— Prima dată.
— Asta te mai costă o mie!
Reich izbucni în râs.
— Apropo de monotonie…, continuă el, încetişor.
— Nici nu vorbeam despre aşa ceva.
— Care-i cea mai persistentă melodie pe care-ai scris-o vreodată?
— Persistentă?
— Ştii ce vreau să spun… În genul zdrăngănelilor alea de reclame, care nu-ţi mai ies din minte.
— Aha… Noi le spunem Pepsis.
— De ce?
— Habar n-am. Se pare că primul a fost scris acum sute de ani, de un tip pe nume Pepsi. Nu prea cred… Am scris şi eu unul, odată… Duffy căzu pe gânduri şi se strâmbă: Şi-acum mi-e groază să mă gândesc. Garantează obsesia timp de-o lună. Pe mine m-a înnebunit un an.
— Faci bancuri cu mine?
— Pe onoarea mea, domnule Reich. Era „Mai tare, zise Tensor”. L-am scris pentru fiasco-ul ăla despre matematicianul trăsnit. Voiau ceva sâcâitor şi-au găsit ce căutau. Spectatorii s-au chinuit în aşa hal, încât spectacolul a trebuit să fie suspendat. Au pierdut o avere.
— Ia să-l aud.
— Nu-ţi pot face una ca asta.
— Hai, Duffy. Zău că sunt curios.
— O să regreţi.
— Nu te cred.

— Bine, porcule, făcu fata şi trase lângă ea o claviatură portativă. În felul ăsta, o să-ţi plătesc sărutările false.

Degetele şi palmele îi alunecară graţioase peste clape. O melodie groaznic de monotonă umplu odaia cu o banalitate de neuitat. Era chintesenţa fiecărui clişeu melodic auzit vreodată de Reich. Indiferent ce refren căutai să-ţi aminteşti, ajungeai inevitabil la „Mai tare, zise Tensor". După aceea, Duffy începu să cânte:

Opt, sir; şapte, sir;
Şase, sir; cinci, sir;
Patru, sir; trei, sir;
Doi, sir; unu!
Mai tare, zise Tensor.
Mai tare, zise Tensor.
Nelinişti,
Tensiuni şi disensiuni
Au început!

— Of, Doamne! exclamă Reich.

— Am introdus câteva trucuri nemaipomenite în melodia asta, spuse Duffy, continuând să cânte. Fii atent la bătaia tobei după „unu". E o semicadenţă. O altă bătaie urmează după „început". În felul ăsta, sfârşitul cântecului devine el însuşi o semicadenţă, aşa încât nu se mai termină niciodată. Bătaia tobei îl face să se învârtă întruna în cerc: Nelinişti, tensiuni şi disensiuni au început. RIFF. Nelinişti, tensiuni şi disensiuni au început. RIFF. Nelinişti, tensiuni…

— Drac împieliţat! Reich sări în picioare, acoperindu-şi urechile cu palmele. M-a luat naiba! Cât timp durează porcăria asta?

— Efectul ţine cel mult o lună.

— Nelinişti, tensiuni şi disen… m-am nenorocit. Nu există scăpare?

— Ba da, încuviinţă Duffy. Una uşoară. Să mă nenoroceşti pe mine. Se lipi de el şi-l sărută cu vigoarea tinereţii. Bădărane, murmură ea. Porcule! Găgăuţă! Când o

să mă tăvăleşti prin noroi? De ce nu eşti atât de deştept pe cât mi te închipui eu?

— Sunt mult mai deştept, replică bărbatul şi iesi.

După cum prevăzuse Reich, cântecul i se stabilise ferm în minte, răsunând permanent. *Mai tare, zise Tensor. Mai tare, zise Tensor. Nelinişti, tensiuni şi disensiuni au început. RIFF.* Un blocaj mental perfect pentru un non Esper. Care sondator l-ar fi putut străpunge? *Nelinişti, tensiuni şi disensiuni au început.*

— Mult mai deştept, murmură Reich şi luă un Jumper spre prăvălia de amanet a lui Jerry Church, pe Uoper West Side.

Nelinişti, tensiuni şi disensiuni au început.

***

În ciuda numeroaselor afirmaţii contrare, camăta continuă să rămână profesiunea cea mai veche. Împrumutul de bani în schimbul unor asigurări în obiecte este ocupaţia omenească cea mai îndepărtată în timp. Se extinde din străfundul trecutului până în înălţimea viitorului, la fel de neschimbată ca şi prăvălia de amanet. Intri în maghernița lui Jerry Church, ticsită cu gunoaiele timpului, şi te trezeşti într-un muzeu al eternităţii. Proprietarul însuşi, uscat, ofilit, cu chipul întunecat şi brăzdat de suferinţe, întruchipa pe cămătarul fără vârstă.

Church se ivi din penumbră şi apăru înaintea lui Reich, uşor luminat de o rază de soare strecurată până în dreptul tejghelei. Nu tresări. Nu-l recunoscu pe client. Trecând pe lângă cel care-i fusese duşman de moarte timp de zece ani, se aşeză îndărătul tejghelei şi rosti:

— Da, vă rog.

— Bună, Jerry.

Fără să-l privească pe interlocutor, Church întinse mâna. Reich dădu să i-o strângă, dar zaraful şi-o retrase brusc.

— Nu, făcu el cu un mârâit ce era pe jumătate râs isteric. Nu asta, mulţumesc. Dă-mi ce ai de amanetat.

Fusese cursa sondatorului şi căzuse în ea. Nu conta.

— N-am nimic de amanetat, Jerry.

— Aşa rău am ajuns? Cum cad cei puternici! Dar trebuia să ne aşteptăm la asta, nu? Toţi ne prăbuşim. Toţi ne prăbuşim…

Church îl privea dintr-o parte, încercând să-l citească.

N-are decât să încerce. *Nelinişti, tensiuni şi disensiuni au început.* Să-ncerce să treacă dincolo de melodia idioată.

— Toţi ne prăbuşim, repetă Church. Toţi.

— Se poate, Jerry. Eu n-am păţit-o încă. Am fost norocos.

— Eu, nu, scrâşni sondatorul. Te-am întâlnit pe tine.

— Jerry, ghinionul tău n-am fost eu. Propria ta neşansă te-a nenorocit. Nu…

— Blestematul dracului, spuse Church cu o voce înspăimântător de blândă. Mâncător nenorocit de rahat ce eşti! Dea Domnul să putrezeşti de viu! Ieşi! N-am nimic de împărţit cu tine. Nimic! Ai înţeles?

— Nici chiar banii mei?

Reich scoase din buzunar zece sovereigni strălucitori şi-i aşeză pe tejghea. Era o mişcare subtilă. Spre deosebire de credite, sovereignul reprezenta moneda lumii interlope. *Nelinişti, tensiuni şi disensiuni au început…*

— Banii tăi ar fi ultimii. Aş vrea să te văd cu inima smulsă din piept. As vrea să te văd cu sângele scurs pe pământ şi ochii mâncaţi de viermi… Dar nu-ţi vreau banii.

— Atunci ce vrei, Jerry?

— Ţi-am spus! zbieră sondatorul. Ţi-am spus! Lua-te-ar mama dra…

— Ce vrei, Jerry? repetă calm proprietarul Monarch-ului, fixându-l cu privirea pe bărbatul uscăţiv. *Nelinişti, tensiuni şi disensiuni au început.* Încă îl mai putea controla pe Church. Nu conta că acesta fusese un E 2. Controlul nu era o problemă de sondaj. Era o chestiune de personalitate. *Opt, sir; şapte, sir; şase, sir; cinci, sir…* O deţinuse întotdeauna… Avea să-l poată controla mereu pe Church.

— Tu ce vrei? întrebă ursuz cămătarul.

— Tu eşti sondatorul, pufni Reich. Spune-mi tu.

— Nu ştiu, murmură Church după o pauză. Nu pot citi. Muzica aia tâmpită amestecă totul…

— Atunci, să-ţi spun eu. Vreau o armă.

— Ce?
— A-R-M-Ă, *Armă.* Una veche, care propulsează proiectile prin explozie.
— N-am aşa ceva.
— Ba ai, Jerry. Mi-a spus Keno Quizzard, cu puţin timp în urmă. A văzut-o la tine. Din oţel; şi telescopică. Ceva foarte interesant.
— Pentru ce-o vrei?
— Citeşte-mă, Jerry, şi vei afla. N-am nimic de ascuns. Sunt inocent.
Church se încruntă, apoi renunţă, dezgustat.
— Nu merită să mă obosesc, mormăi el şi dispăru în umbră.
Se auziră zăngănelile înfundate ale unor sertare din metal. Reveni cu un nodul compact din oţel întunecat, şi-l aşeză pe tejghea, lângă bani. Apăsă un buton şi grămada de metal se deschise, dezvăluind boxuri, revolvere, sişuri. Obiectul dorit era un pistol-cuţit din secolul douăzeci – chintesenţa crimei.
— Pentru ce-l vrei? întrebă iarăşi zaraful.
— Speri să pui laba pe vreun şantaj? rânji Reich. Îmi pare rău. Îl fac cadou.
— Un cadou periculos. Sondatorul ostracizat îl privi chiorâş şi emise din nou sunetul acela situat între râs şi isterie. Distrugerea cuiva, aşa e?
— Deloc, Jerry. Îl fac cadou unui prieten, doctorul Augustus Tate.
— Tate!
Church se holbă la el.
— Îl cunoşti? Colecţionează obiecte ciudate.
— Îl ştiu… Îl ştiu… Church începu să chicotească astmatic. Dar încep să-l cunosc mai bine. Începe să-mi fie milă de el. Se opri din râs şi-l străpunse cu privirea pe Reich: Desigur! Va fi un cadou minunat pentru Gus. Un cadou perfect, pentru că-i încărcat.
— Încărcat?
— Da, da! Încărcat. Cinci gloanţe drăgălaşe, hohoti iarăşi cămătarul. Un dar pentru Gus! Atinse o camă. Un cilindru

ţâşni lateral din revolver, arătând cinci locaşuri unde se aflau gloanţele. Ridică ochii spre Reich: Cinci dinţi de şarpe pentru Gus!

— Ţi-am spus că-i ceva nevinovat, rosti tăios bărbatul. Va trebui să le scoatem.

Church îl privi neîncrezător, apoi părăsi tejgheaua şi se întoarse cu două scule mititele. Cu gesturi iuţi, extrase gloanţele din cartuşe. Puse după aceea inofensivele cartuşe în butoiaş, închise revolverul şi-l aşeză lângă sovereigni.

— Perfect, zise el încântat. Perfect şi în siguranţă pentru micul şi scumpul Gus.

Îşi cercetă întrebător clientul. Reich întinse ambele mâini. Cu una îi oferi banii lui Church. Cu cealaltă trase arma către el. În momentul acela, sondatorul se schimbă din nou. Aerul de nebunie isterică îl părăsi. Înhăţă cu gheare de fier încheieturile lui Reich şi se aplecă peste tejghea cu ochi strălucitori:

— Nu, Ben, vorbi el, pronunţându-i pentru întâia oară numele. Nu ăsta-i preţul. Ştii şi tu. În ciuda cântecului din capul tău, ştiu că ştii.

— Bine, Jerry, încuviinţă calm Reich, nedezlipindu-şi mâna de pe armă. Care-i preţul? Cât vrei?

— Vreau graţierea, răspunse Church. Vreau să fiu reprimit în Ghildă! Vreau să trăiesc din nou! Ăsta-i preţul.

— Ce pot face eu? Nu sunt sondator. Nu aparţin Ghildei.

— Nu eşti neajutorat, Ben. Ai multe căi şi mijloace. Poţi ajunge la Ghildă şi să obţii graţierea mea.

— Imposibil!

— Poţi mitui, şantaja, intimida… binecuvânta, uimi, fascina. O poţi face, Ben. O poţi face *pentru mine.* Ajută-mă, Ben! Şi eu te-am ajutat cândva.

— Ajutorul ăla l-am plătit de mi-a ieşit pe nas.

— Şi eu? Eu n-am plătit? răcni Church. Am plătit cu viaţa mea!

— Ai plătit cu prostia ta.

— Pentru Dumnezeu, Ben! Ajută-mă! Ajută-mă sau omoară-mă! Sunt deja un cadavru. N-am însă curajul să mă sinucid.

După un moment de tăcere, Reich rosti cu brutalitate:

— Cred că pentru tine, Jerry, cel mai bun lucru ar fi sinuciderea.

Sondorul zvâcni îndărăt, ca lovit. Îl privi pe interlocutorul său cu o expresie sticloasă.

— Acum, spune-mi preţul, zise Reich.

Încet şi deliberat, Church scuipă pe bani, apoi înălţă o privire plină de ură arzătoare:

— E pe gratis, articulă el. Se întoarse şi dispăru în umbra prăvăliei.

Capitolul 4

Înainte de-a fi demolată, din motive pierdute în confuziile ceţoase ale trecutului secol douăzeci, Pennsylvania Station din New York fusese, fără ştirea a milioane de călători, o legătură în timp. Interiorul uriaşei gări era replica faimoaselor terme Caracalla din Roma antică. Acelaşi lucru se putea spune şi despre locuinţa doamnei Maria Beaumont, cunoscută miilor de duşmani personali sub porecla de Cadavrul Poleit.

Lunecând pe rampa estică, însoţit de Dr. Tate şi purtând moartea în buzunar, Ben Reich comunica prin explozii rapide cu simţurile sale. Imaginile oaspeţilor pe nivelul inferior… Strălucirea livrelelor, a veşmintelor, a epidermelor fosforescente – raze de lumină pastelată, legănându-se pe picioare… *Mai tare, zise Tensor…*

Sunetele glasurilor, muzicii, prezentărilor, ecourilor… *Nelinişti, tensiuni şi disensiuni…* Minunatul potpuriu al goliciunilor şi parfumurilor, al mâncărurilor, al ostentaţiei poleite… *Nelinişti, tensiuni…*

Atracţiile sclipitoare ale crimei… Ceva care, Dumnezeule, încetase să mai existe de şaptezeci de ani. O artă pierdută… Pierdută, aidoma flebotomiei, alchimiei… Voi readuce moartea. Nu asasinatul impulsiv, nebunesc, al psihopatului sau bătăuşului… ci deliberat, plănuit, cu sânge rece…

— Pentru Dumnezeu! şopti Tate. Stăpâneşte-te, omule! Ţi se citeşte totul.

Opt, sir; şapte, sir…

— Aşa-i mai bine. Vine unul dintre sondatorii secretari. Citesc musafirii, ca să depisteze intruşii. Ţine-o tot aşa!

Un tânăr înalt şi suplu, numai exuberanţă, cu părul auriu, tapat, cămaşă violetă şi fustă-pantalon argintie…

— Doctorul Tate! Domnul Reich! Sunt uluit! Realmente! Nu pot rosti decât un singur cuvânt. Veniţi! Veniţi!

Şase, sir; cinci, sir…

Maria Beaumont străbătea mulţimea cu braţele larg deschise, ochii larg deschişi, sânii dezgoliţi larg deschişi… Întregul corp îi fusese transformat, prin operaţii pneumatice, într-o figurină indiană exagerată, cu şolduri pline, coapse pline, sâni plini şi auriţi. Pentru Reich, femeia era întruchiparea unei nave pornografice – faimosul Cadavru Poleit.

— Ben, iubitule! Îl îmbrăţişă precum o presă, izbutind să-i fixeze mâna, undeva, între sâni. E prea, prea minunat!

— Este prea, prea plastic, Maria, îi şopti el la ureche.

— Ai reuşit să-ţi găseşti milionul?

— Stau cu mâna pe el, iubito.

— Fii atent, amant neruşinat! Înregistrez fiecare clipită a acestei petreceri divine.

Bărbatul privi peste umărul ei, către Tate. Esperul negă din cap.

— Hai, să-i cunoşti pe toţi care sunt cât de cât cineva, continuă Maria. Îl apucă de braţ. Mai târziu, o s-avem timp berechet şi pentru noi doi.

Luminile din cupolele intersectate deasupra lor se schimbară iarăşi, parcurgând alt spectru. Costumele îşi modificară culorile. Pielea ce strălucise într-un roz sidefiu devenise acum fosforescentă.

De undeva, din stânga, Tate lansă semnalul convenit: Pericol! Pericol! Pericol!

Nelinişti, tensiuni şi disensiuni au început. RIFF. Nelinişti, tensiuni şi disensiuni au început…

Maria prezentă un alt slăbănog, numai vervă, cu părul roşcat, tapat, cămaşa fucsie şi pantaloni prusaci, albaştri.

— Larry Ferar, Ben. Celălalt secretar al meu. Larry murea de nerăbdare să te cunoască.

Patru, sir; trei, sir…

— Domnul Reich! Sunt realmente uluit! Nu pot rosti nici un cuvânt!

Doi, sir; unu!

Tânărul primi zâmbetul lui Reich, apoi se îndepărtă. Tate înclină încurajator din cap, către patronul Monarch-ului şi continuă să-l însoţească. Luminile se schimbară din nou.

Părţi din costumele musafirilor păreau că se dizolvă. Reich, care nu fusese niciodată atras de moda hainelor cu sticle ultraviolete, rămase în costumul său opac, privind cu dispreţ în ochii celor din jur, căutând, apreciind, comparând, tânjind.

Pericol! Pericol! Pericol! semnală Tate.

Mai tare, zise Tensor…

Lângă umărul Mariei apăru un secretar:

— Madame, şopti el, un mic incident.

— Ce anume?

— Puştiul Chervil. Galen Chervil.

Tate se crispă.

— Ce-i cu el?

Femeia privi prin mulţime.

— În stânga fântânii… Este un impostor, madame! L-am citit. Nu are invitaţie. Este student la colegiu. A pariat că poate pătrunde aici. Drept dovadă, intenţionează să fure un tablou de-al dumneavoastră.

— De-al meu!? Maria privi prin ferestrele din veşmintele lui Chervil. Ce crede despre mine?

— Madame, este extrem de greu de sondat. Însă bănuiesc că ar dori altceva de la dumneavoastră, nu un tablou.

— Chiar aşa? chicoti Maria, încântată.

— Da, madame. Să-l îndepărtăm?

— Nu. Femeia mai aruncă o uitătură spre tânărul musculos, apoi se întoarse. O să obţină dovada.

— Şi nu va fi furată, adăugă Reich.

— Gelosule! Gelosule! ţipă ea. Să cinăm!

La semnul lui Tate, Reich se trase un pas în lateral.

— Trebuie să renunţi.

— Ce naiba…?

— Tânărul Chervil…

— Ce-i cu el?

— E un E 2.

— La dracu’!

— Este precoce, strălucitor… l-am întâlnit la Powell, sâmbăta trecută. Maria Beaumont nu invită niciodată sondatori. Eu sunt aici datorită ţie. Mizam pe chestia asta.

— Şi puştiu’ ăsta sondator să strice totul?! La dracu’!

— Renunţă, Reich.

— O să-ncerc să-l evit.

— Reich, eu pot bloca secretarii. Sunt simpli E 3. Dar nu pot garanta să-i rezolv şi pe ei, şi pe un E 2…, chiar dacă e numai un puşti. E tânăr. S-ar putea să fie prea nervos ca să citească atent. Însă nu promit.

— N-abandonez, mormăi Reich. Nu pot. Niciodată n-o să mai prind o ocazie ca asta. Şi chiar dac-aş prinde, tot n-aş renunţa. Nu pot. Simt în nări mirosul lui D’Courtney. Am…

— Reich, n-o să…

— Nu mai comenta. O s-o fac. Întoarse privirea către chipul nervos al psihiatrului. Ştiu că te uiţi după o şansă de-a ieşi din combinaţie, dar nu există. Suntem în aceeaşi oală, indiferent dacă destinaţia este Demolarea.

Îşi strâmbă faţa, într-un zâmbet îngheţat, şi se alătură gazdei, pe un culcuş aşezat în faţa unei mese scunde. Cuplurile păstrau încă obiceiul de a se hrăni reciproc în asemenea ocazii, dar gesturile, provenind din curtoazia şi generozitatea orientală, degeneraseră în jocuri erotice. Bucăţelele de mâncare erau însoţite de atingerea degetelor cu limba, iar adesea erau oferite între buze. Vinul era degustat gură la gură. Dulciurile se ofereau şi mai intim.

Reich îndură totul cu o nerăbdare sporită, aşteptând din partea lui Tate parola de pornire. Psihiatrul se apucase să cerceteze, în căutarea ascunzătorii lui D’Courtney. Îl urmări pe micuţul sondator rătăcind prin mulţime, probând, căutând, sondând, până ce reveni, clătină negativ din cap şi arătă spre Maria Beaumont. Evident, femeia rămânea unica sursă de informare, dar acum era prea excitată de senzualitate ca să fie citită uşor. O altă criză din interminabila serie ce trebuia rezolvată de instinctul ucigaş. Reich se ridică şi porni către havuz. Tate îl opri:

— Ce faci?

— Nu-i limpede? Trebuie să i-l scot pe Chervil din minte.

— Cum?
— Crezi că există două soluţii?
— Pentru Dumnezeu, nu te-apropia de băiat!
— Dă-te la o parte! Reich radia un fel de exaltare sălbatică, făcându-l pe sondator să se dea îndărăt. I-o semnală, şi Reich încercă să se autocontroleze: Ştiu că risc, dar şi de partea mea sunt şanse. În primul rând, e tânăr şi neexperimentat. În al doilea rând, a intrat clandestin şi e speriat. În al treilea rând, nu-l cred atât de stăpân pe sine, altfel nu i-ar fi lăsat pe homosexualii ăia să-l citească atât de repede.
— Te poţi controla conştient? Poţi gândi la altceva?
— Am cântecul ăla în minte şi suficiente alte griji. Acum, dă-te naibii la o parte şi du-te s-o citeşti pe Maria.
Chervil mânca singur lângă havuz, străduindu-se să pară nepăsător.
— Pip, rosti Reich.
— Pop, veni răspunsul tânărului.
— Bim, continuă Reich.
— Bam.
Odată formalităţile încheiate, Reich se întinse lângă Chervil.
— Eu sunt Ben Reich.
— Gaily Chervil. Adică… Galen. Am…
În mod vădit, era impresionat de numele interlocutorului său.
Nelinişti, tensiuni şi disensiuni…
— Blestemat cântec, murmură Reich. Ieri l-am auzit prima oară. Nu-l mai pot scoate din minte… Maria ştie că eşti blatist, Chervil!
— Nu!
Reich încuviinţă din cap. *Nelinişti, tensiuni…*
— S-o întind?
— Fără tablou?
— Şi asta ştiţi? Înseamnă că în casă există un sondator.
— Doi. Secretarii ei. Pâinea lor o reprezintă clandestinii.

— Şi ce să fac cu tabloul, domnule Reich? Sunt în joc cincizeci de credite. Ştiţi ce-nseamnă un pariu… Sunteţi doar jucă… adică, om de afaceri.

— Te bucuri că nu-s sondator, aşa-i? Nu-i nimic. Nu mă simt insultat. Vezi arcada aia? Treci de ea şi faci la dreapta. O să găseşti uşa unui dormitor. Pereţii sunt tapetaţi cu portretele Mariei, toate din pietre preţioase sintetice. Ia-ţi-l singur. N-o să-şi dea seama.

Tânărul sări, răsturnând platoul cu mâncare.

— Mulţumesc, domnule Reich. Poate că-ntr-o bună zi, am să mă revanşez.

— Cum ai putea?

— O să rămâneţi surprins… Sunt… Se opri şi roşi. O să vedeţi, domnule. Mulţumesc, încă o dată. Începu să-şi croiască drum spre arcadă.

Patru, sir; trei, sir; doi, sir; unu!

Reich reveni la gazdă.

— Nebunaticule, făcu ea. Pe cine ai hrănit? O să-i scot ochii!

— Tânărul Chervil, răspunse bărbatul. M-a întrebat unde-ţi ţii tablourile…

— Ben! Doar nu i-ai spus?!

— Ba da, zâmbi el. A plecat să-şi înhaţe prada. Dup-aia, o întinde. Ştii că sunt gelos.

Femeia sări din pat şi porni spre dormitor.

— Bam, făcu Reich.

Pe la ora unsprezece, ritualul cinei, adusese oaspeţii la un nivel de excitare ce necesita singurătate şi întuneric, pentru destindere. Maria Beaumont nu-şi dezamăgise niciodată musafirii şi Reich spera că n-avea s-o facă tocmai în seara aceea. Trebuia să joace Sardeluţa. Tate reveni cu amănunte precise asupra ascunzătorii lui D’Courtney.

— Nu ştiu cum ai scăpat, şopti psihiatrul. Emiţi sete de sânge pe fiecare frecvenţă a benzii TP. Este aici. Singur. Fără servitori. Numai doi paznici, din personalul Mariei. @kins avea dreptate. E foarte bolnav…

— Să-l ia dracu! O să-l vindec eu. Unde este?

— Ieşi prin arcada vestică. Faci la dreapta. Urci scările. Treci prin pasaj. Faci la dreapta. Galeria de picturi. Uşa se găseşte între *Lucreţia violată* şi *Siluirea sabinelor*.

— Chestii tipice pentru Maria…

— Deschizi uşa. Urci câteva trepte, până la o anticameră. Acolo se află paznicii. D'Courtney este înăuntru. În vechiul apartament nupţial, construit de bunicul Mariei.

— Dumnezeule! O să utilizăm iarăşi apartamentul ăla. O să-l însor cu moartea. Şi-o să scap, Gus. Ai să vezi!

Cadavrul Poleit începu să solicite atenţia invitaţilor. Îmbujorată şi strălucind de transpiraţie, stând sub o lumină rozalie pe estrada dintre două havuzuri, Maria bătu din palme, cerând linişte. Palmele umede se loveau între ele, iar ecourile zbierau în urechile lui Reich: Moarte! Moarte! Moarte!

— Iubiţilor! Iubiţilor! Iubiţilor! ţipă ea. O să ne amuzăm grozav în noaptea asta. Distracţiile ni le facem singuri.

Musafirii mormăiră dezamăgiţi şi o voce de beţiv strigă:

— Sunt doar unul dintre turişti!

Printre râsete, Maria articulă:

— Iubiţeilor, nu vă speriaţi. O să jucăm un joc vechi şi minunat; şi-o să-l jucăm pe întuneric.

Oaspeţii începură să aplaude, în vreme ce luminile păleau, reducându-se treptat. Estrada Mariei continua să strălucească, şi femeia arătă un volumaş scorojit. Cadoul lui Reich.

Nelinişti…

Maria întoarse încet paginile, clipind în faţa literelor neobişnuite.

Tensiuni…

— E un joc, strigă ea, denumit „Sardeluţa"! Nu-i minunat?

A înhăţat nada. E-n cârlig. Peste trei minute, o să fiu invizibil. Reich îşi pipăi buzunarele. Pistolul… Rodopsina… *Nelinişti, tensiuni şi disensiuni au început.*

— Un jucător, citi Maria, este ales să fie Magnetul. Ăla o să fiu eu. Toate luminile se sting şi Magnetul se ascunde undeva în casă.

Când întinse mâna, holul uriaş se cufundă în întuneric, cu excepţia spotului de lumină roz, aţintit asupra podiumului.

— Pe rând, fiecare jucător care descoperă Sardeluţele li se alătură, până când toţi sunt pitiţi într-un singur loc, iar ultimul jucător, cel care pierde, este lăsat să rătăcească singur în întuneric. Maria închise cartea: Şi, iubiţilor, celui care pierde o să-i pară teribil de rău, deoarece o să jucăm acest joc vechi într-un mod nou şi încântător.

Pe măsură ce ultima lumină de pe podium pălea, femeia îşi smulse hainele şi dezvălui uluitorul ei trup nud, un miracol al chirurgiei pneumatice.

— Aşa o să jucăm Sardeluţa! ţipă ea.

Lumina se stinse. Urmă un vuiet de râsete şi aplauze, continuat de foşnetele veşmintelor trase peste piele. Din când în când, se auzeau pârâitul unei rupturi, apoi exclamaţii înăbuşite, succedate de mai multe râsete.

În sfârşit, Reich era invizibil. Avea la dispoziţie o jumătate de oră să-l găsească pe D'Courtney, să-l ucidă şi să revină la joc. Tate urma să-i îndepărteze din calea sa pe secretarii sondatori. Totul era asigurat. Cu excepţia tânărului Chervil… Trebuia, totuşi, să rişte.

Traversă holul principal şi se strecură printre trupuri, spre arcada vestică. Trecu pe sub ea, în salonul de muzică, şi făcu la dreapta, către trepte.

La piciorul scărilor, fu nevoit să se caţere peste o barieră de corpuri, cu braţe ca de caracatiţă, care încercau să-l tragă în jos. Urcă şaptesprezece trepte interminabile şi traversă un pasaj tapisat cu velur. Deodată, o mână îl apucă şi o femeie se strivi de pieptul lui.

— Hei, sardeluţo, şopti ea. Apoi îşi dădu seama că era îmbrăcat. Oo-o-o! exclamă ea, simţind conturul dur al pistolului în buzunarul de la piept al bărbatului. Ce-i asta? O pocni peste mână. Deşteptarea, sardeluţo, chicoti ea. Ieşi din conservă.

Reich se smulse de lângă femeie şi părăsi pasajul. Coti la dreapta, deschise o uşă şi nimeri într-o galerie lungă de vreo cincisprezece metri. Luminile fuseseră stinse şi aici,

dar picturile luminiscente, scânteind sub microunde ultraviolete, împrăştiau o paloare ciudată. Era pustiu.

Între o Lucreţie lividă şi o hoardă de sabine, strălucea bronzul lustruit al unei uşi. Reich se opri dinaintea ei, scoase din buzunar micuţul ionizator cu rodopsină şi cântări cubuleţul de cupru între degetul mare şi cel arătător. Mâinile îi tremurau violent. Clocotea de mânie, iar setea de sânge îi aducea în faţa ochilor imaginea unui D'Courtney agonizând.

— Cristoase! urlă. El e de vină. El mă sugrumă. Lupt pentru supravieţuire. Îşi recită rugăciunile de trei, apoi de nouă ori: Ajută-mă, Cristoase! Azi, mâine şi ieri. Ajută-mă! Ajută-mă! Ajută-mă!

Degetele i se potoliră. Strânse caseta de rodopsină, după aceea deschise violent uşile, dezvăluind nouă trepte spre o anticameră. Izbi în cubuleţ cu unghia degetului mare, de parc-ar fi dorit să arunce o monedă până în lună. Pe când rodopsină zbură în anticameră, Reich îşi feri ochii. Urmă o flamă purpurie şi rece. Bărbatul escaladă treptele precum un tigru. Cei doi paznici ai Casei Beaumont stăteau pe bancheta unde fuseseră surprinşi de flacără. Chipurile le erau deformate, vederea distrusă, percepţia timpului desfiinţată.

Dacă intra cineva şi descoperea paznicii înainte ca el să termine, îl aştepta Demolarea. Dacă paznicii îşi reveneau înainte ca el să termine, îl aştepta, de asemenea Demolarea. Indiferent ce urma să se-ntâmple, jocul final îl punea faţă-n faţă cu Demolarea. Lăsând în urmă orice gând raţional, Reich deschise o uşă bătută în nestemate şi intră în apartamentul nupţial.

Capitolul 5

Se afla într-o încăpere sferică, aidoma inimii unei uriaşe orhidee. Pereţii erau petale răsfrânte, podeaua un caliciu auriu; scaunele, mesele, canapelele, toate erau orhidee din aur. Totuşi, odaia era veche. Petalele se decoloraseră şi se jupuiseră, podeaua aurie se tocise, iar mozaicul era spart. Pe unul dintre paturi, zăcea un bătrân stafidit şi zbârcit precum o rădăcină uscată. Era D'Courtney, nemişcat ca un cadavru.

Reich izbi furios în uşă.

— Încă nu eşti mort, blestematule! răcni el. Nu poţi fi mort!

Bătrânul tresări, deschise ochii, apoi, zâmbind larg, se ridică cu greutate de pe pat.

— Încă trăieşti! urlă, aţâţat, Reich.

D'Courtney se îndreptă către el, surâzător, cu braţele larg deschise, de parcă şi-ar fi întâmpinat fiul risipitor. Alarmat, bărbatul mormăi:

— Eşti surd?

Bătrânul scutură din cap.

— Vorbeşte englezeşte! zbieră Reich. Mă poţi auzi şi-nţelege! Sunt Reich! Ben Reich de la Monarch!

D'Courtney încuviinţă, continuând să zâmbească. Buzele i se mişcau fără să scoată un sunet. Brusc, ochii i se umplură de lacrimi.

— Ce dracu-i cu tine? Sunt Ben Reich! Ben Reich! Mă cunoşti? Răspunde-mi!

D'Courtney clătină din cap şi-şi atinse gâtlejul. Buzele i se mişcară din nou. Câteva sunete răguşite, apoi cuvintele, slabe şi neclare:

— Ben… Dragă Ben… Cât am aşteptat. Acum… Nu pot vorbi… Gâtul… Nu pot vorbi.

Încercă iarăşi să-l îmbrăţişeze pe Reich.

— Hei! Dă-te la o parte, idiot bătrân!

Zbârlindu-se, Reich se învârti în jurul lui D'Courtney precum un animal de pradă, cu pumnii ridicaţi şi ura clocotindu-i în sânge.

Bătrânul izbuti să pronunţe:

— Dragă Ben…

— Ştii de ce sunt aici. Ce vrei? Să faci dragoste cu mine? Izbucni în râs. Moş senil! Mă crezi moale şi prost?

Braţul îi zvâcni înainte.

Celălalt se-mpletici sub forţa loviturii şi se prăbuşi într-un scaun-orhidee, asemănător unei răni deschise.

— Ascultă-mă… Reich îl urmă pe D'Courtney şi se aplecă deasupra lui. Începu să zbiere incoerent: De ani de zile te-aşteaptă răsplata asta! Vrei să mă dai gata cu sărutul Iudei? Moartea-ntoarce şi celălalt obraz? Atunci îmbrăţişează-mă, frate ucigaş! Sărută-ţi moartea! Învaţă să iubeşti moartea. Fără teamă de Dumnezeu, fără ruşine, fără… Nu! Nu! Stai! Am…

Se opri şi scutură din cap, precum un taur, încercând să scape de o criză de delir.

— Ben, şopti îngrozit D'Courtney. Ascultă-mă, Ben…

— Zece ani mi-ai stat în gât. Era loc pentru-amândoi. Monarch şi D'Courtney. Şi-n spaţiu, şi-n timp. Era suficient loc, da-mi voiai sângele, aşa-i? Inima. Măruntaiele mele în mâinile tale. Omul Fără Chip!

D'Courtney scutură uluit din cap.

— Nu, Ben. Nu…

— Să nu-mi mai zici Ben! Nu-s prietenul tău! Săptămâna trecută ţi-am mai oferit o şansă. *Eu!* Ben Reich! Am cerut armistiţiu. Am cerşit pace. Fuzionare. Am implorat, ca o femeie isterică. Tatăl meu, dac-ar fi trăit, m-ar fi scuipat. Orice Reich m-ar fi dispreţuit. Dar am cerut pace, aşa-i? Nu? Reich îl scutură sălbatic pe D'Courtney. Răspunde-mi!

Chipul bătrânului era alb şi imobil. În cele din urmă, şopti:

— Da. Ai cerut… şi-am acceptat.

— Ce-ai făcut?

— Am acceptat. Aşteptam de atâţia ani… Am acceptat.

— Ai acceptat?!

D'Courtney încuviinţă. Buzele lui formară literele:

— WWHG.

— Ce? WWHG? Acceptare?

Bătrânul încuviinţă din nou.

Reich se cutremură de râs.

— Moş prost şi mincinos! Înseamnă refuz. Respingere! Război!

— Nu, Ben. Nu…

Bărbatul întinse mâna şi-l ridică în picioare. Bătrânul era uscăţiv şi uşor, dar atingerea pielii lui arse degetele lui Reich.

— Ai vrut război, nu? Moarte?

D'Courtney clătină din cap, încercând să spună ceva.

— Fără fuziune. Fără pace. Moarte. Asta ai ales, aşa-i?

— Ben… Nu!

— Te predai?

— Da, şopti D'Courtney. Da, Ben. Da.

— Mincinosule, hohoti Reich. Moş mincinos! Eşti periculos. M-am prins. Ca un cameleon. Ăsta ţi-e vicleşugul. Imiţi idioţii şi-i ai pe toţi la mână. Dar nu şi pe mine. Niciodată!

— Nu sunt… inamicul tău, Ben.

— Nu, scuipă Reich. Nu, pentru că eşti mort! Ai fost mort din clipa-n care-am intrat în coşciugul ăsta ca o orhidee. Omul Fără Chip! Mă poţi auzi ţipând pentru ultima oară? S-a zis cu tine!

Smulse pistolul din buzunarul de la piept. Apăsă butonul resortului şi arma se deschise aidoma unei flori roşii din oţel. Un suspin slab veni dinspre D'Courtney, când văzu unealta morţii. Se retrase îngrozit. Reich se întinse rapid şi-l reţinu. Bătrânul se zbătu în strânsoare, implorând cu întreaga faţă, cu ochii umezi. Reich îl prinse dinapoia gâtului firav şi-i apropie capul. Pentru ca să reuşească trucul, trebuia să tragă prin gura deschisă.

În momentul acela, una dintre petalele orhideei se deschise şi-n cameră năvăli o fată pe jumătate dezbrăcată.

Surprins, Reich văzu coridorul dinapoia ei, în depărtare întrezărindu-se uşa deschisă a unui dormitor; fata, doar cu

un capot din mătase aruncat în grabă pe umeri, cu părul blond şi zburlit, cu ochii negri, larg deschişi… O străfulgerare de frumuseţe sălbatică.

— Tată, ţipă ea. Pentru Dumnezeu! Tată!

Alergă spre D'Courtney. Reich se interpuse rapid în calea ei, fără să-i dea drumul bătrânului. Fata se opri, se retrase, apoi se năpusti prin stânga bărbatului, ţipând. Reich se răsuci şi lovi îndârjit cu stiletul. Ea se feri, dar căzu pe canapea. Reich strecură vârful cuţitului între dinţii bătrânului şi-i forţă maxilarele.

— Nu! strigă fata. Nu! Iisuse Cristoase! Tată!

Se ridică de pe canapea şi se repezi iarăşi spre tatăl ei. Reich introduse ţeava pistolului în gura lui D'Courtney şi apăsă pe trăgaci. Urmă o explozie înăbuşită şi un val de sânge ieşi prin ceafa bătrânului. Reich lăsă trupul să cadă şi se năpusti după fată. O prinse, iar ea ţipă şi se luptă.

Zbierau amândoi. Reich tremura în spasme galvanice şi-o scăpă din mâini. Ea căzu în genunchi şi se târî spre cadavru. Gemea de durere. Luă revolverul, apoi se ghemui deasupra corpului chircit – tăcută, imobilă, privind chipul ca de ceară.

Reich îşi regăsi suflul şi strânse pumnii până ce începură să-l doară. Când vuietul din urechi îi încetă, se furişă către fată, încercând să-şi adune gândurile şi să-şi modifice planurile. Nici un moment nu se gândise la un martor. Nimeni nu pomenise ceva despre vreo fiică. Lua-l-ar dracu' pe Tate! Trebuia s-o ucidă pe fată. Trei…

Ea se întoarse şi-aruncă o privire îngrozită peste umăr. Din nou străfulgerarea părului blond, a ochilor negri, a sprâncenelor întunecate şi a frumuseţii sălbatice. Sări în picioare, îl evită, alergă spre uşa poleită, o deschise şi fugi în anticameră. Pe când uşa se închidea încetişor, Reich zări paznicii, încă paralizaţi pe banchetă, şi fata alergând tăcută pe scări, cu pistolul în mâini… cu *Demolarea* în mâini.

Porni după ea. Sângele îi zvâcnea iarăşi în tâmple. Din trei paşi ajunse la uşă şi coborî treptele în galeria de Tablouri. Era pustie, dar uşa pasajului tocmai se închidea. Şi

nu se auzea nici un zgomot. Deocamdată, nici o alarmă. Cât avea să mai dureze până când va-ncepe să strige?

Străbătu în goană galeria şi pătrunse în pasaj. Era tot întunecat. Pe bâjbâite, ajunse în capul scărilor ce duceau la cabinetul de muzică şi se opri… În continuare, nici un sunet. Nici o alarmă.

Coborî treptele. Tăcerea întunecată era înfiorătoare. De ce nu ţipa fata? Unde era? Reich se îndreptă către arcada vestică şi, după susurul lin al havuzurilor, îşi dădu seama că se găsea la marginea holului principal. Unde era fata? Unde se ascundea prin liniştea neagră? Şi pistolul?! Cristoase! Pistolul trucat!

O mână îi atinse braţul. Reich tresări.

— Te-am aşteptat, şopti Tate. A durat exact…

— Dobitocule! explodă Reich. Exista o fiică. De ce nu…

— Taci, făcu Tate. Lasă-mă pe mine să citesc. După cincisprezece secunde de tăcere arzătoare, începu să tremure. Dumnezeule! îngăimă, cu o voce îngrozită. Doamne Dumnezeule!

Frica lui constitui catalizatorul. Reich îşi recăpătase autocontrolul.

— Taci, mormăi. Încă nu-nseamnă Demolare.

— Trebuie s-o omori şi pe ea, Reich. O să…

— Taci! Mai întâi, găseşte-o. Caută prin casă. Acum o cunoşti prin intermediul meu. Localizeaz-o. Te-aştept la fântână. Şterge-o!

Îl împinse pe Tate şi se împletici spre havuz. Lângă ghizdurile din jasp, se aplecă şi-şi spălă faţa arzătoare. Înăuntru era vin de Burgundia. Se şterse, ignorând sunetele înăbuşite ce răzbăteau din cealaltă parte a bazinului. În mod clar, în vin se scăldau două sau mai multe persoane.

Gândea rapid. Fata trebuia găsită şi ucisă. Dac-avea pistolul asupra ei, urma s-o omoare cu acesta. Şi dacă nu? S-o sugrume? Nu… Fântâna… Nu purta decât capotul de mătase. I-l putea smulge. Avea să fie găsită înecată în bazin… un musafir care s-a îmbăiat prea mult. Dar trebuia să acţioneze rapid… rapid… rapid… înainte să se termine

blestematul de joc de-a Sardeluţa. Unde era Tate? Unde era fata?

Din întuneric, Tate apăru gâfâind.

— Ce-i?

— A plecat.

— N-ai avut timp destul să afli. Dacă mă trişezi…

— Cum s-o fac? Suntem în aceeaşi găleată. Îţi spun că TP-ul ei nu-i nicăieri în casă. A plecat.

— A văzut-o cineva?

— Nu.

— Iisuse! A ieşit din casă!

— Mai bine să plecăm şi noi.

— Da, însă nu putem fugi. Odată ieşiţi de-aici, avem toată noaptea s-o găsim, dar trebuie să plecăm ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Unde-i Cadavrul Poleit?

— În sala de proiecţie.

— Urmăreşte vreun spectacol?

— Nu. Joacă Sardeluţa. Sunt înghesuiţi acolo ca-ntr-o conservă. Am rămas aproape ultimii în casă.

— Rătăcind singuri prin întuneric, eh! Haide!

Apucă umărul tremurând al lui Tate şi-l împinse spre sala de proiecţie. În timp ce mergea, striga plângăreţ:

— Hei! Unde sunteţi? Maria! Ma-a-ri-a-a-a! Unde sunteţi?

Tate hohoti isteric. Reich îl scutură violent.

— Ţine-te tare! În cinci minute ieşim de-aici. După aia o să ai timp să-ţi faci griji.

— Dar dacă vom fi prinşi aici, n-o să putem pune mâna pe fată. O să…

— N-o să fim prinşi. I-C-I, Gus. Îndrăzneţ, Curajos şi Încrezător. Reich deschise uşa sălii de proiecţie. Înăuntru era aceeaşi beznă, dar se simţea căldura multor trupuri. Hei! strigă el. Unde sunteţi? Am rămas singur.

Nici un răspuns.

— Maria! Am rămas singur pe-ntuneric…

Un chicotit înăbuşit, urmat de o explozie de râsete.

— Iubitule, iubitule, iubitule! strigă Maria. Ai pierdut toată distracţia.

— Unde eşti, Maria? Am venit să-ţi spun noapte bună.

— Oh, nu se poate să pleci!

— Îmi pare rău, scumpo. E târziu. Mâine trebuie să-mi escrochez un prieten. Unde eşti, Maria?

— Suie-te pe scenă, dragule.

Reich bâjbâi prin beznă, găsi treptele şi urcă pe estradă. Simţi îndărătul său perimetrul rece al globurilor proiectoare. O voce strigă:

— Gata! L-am prins! Lumina!

Strălucirea albă inundă globurile, orbindu-l pe Reich. Musafirii, aşezaţi pe scaune în jurul scenei, începură să hohotească, apoi huiduiră, dezamăgiţi.

— Oh, Ben, ai trişat, miorlăi Maria. Eşti tot îmbrăcat. Nu-i cinstit. Pe toţi ceilalţi i-am prins *en flagrant.*

— Altă dată, Maria scumpă. Reich întinse mâna şi începu graţioasa plecăciune de adio. Madame, vă ofer respectuos mulţumirile…

Se opri stupefiat. Pe mătasea albă, strălucitoare a manşetei sale apăruse un punct roşu.

În tăcere, Reich văzu al doilea, apoi al treilea punct roşu. Retrase mâna şi o picătură purpurie se sparse pe scenă în faţa lui urmată de un şuvoi de stropi roşii.

— Sânge! zbieră Maria. Sânge! Sângerează cineva sus! Pentru Dumnezeu, Ben… Nu mă poţi părăsi tocmai acum. Lumină! Lumină! Lumină!

Capitolul 6

La ora 00:30, Patrula de Intervenţii Urgente sosi la Casa Beaumont ca urmare a unui mesaj precis: „G.Z. Beaumont. YLP-R”, care decodificat însemna: „Act sau delict ilegal, raportat la Casa Beaumont, Park South, numărul 9”.

La ora 00:40, căpitanul Zonei Park sosi în urma raportului Patrulei: „Act criminal, probabil Crimă – AAA”.

La ora 01:00 A.M., la Casa Beaumont, răspunzând apelului disperat al unui inspector delegat, sosi Lincoln Powell.

— Îţi spun, Powell, e Crimă A - Triplu. Jur c-aşa-i. Sunt zăpăcit. Nici nu ştiu dacă să fiu speriat sau recunoscător, tot ce ştiu este că nimeni dintre noi nu-i pregătit pentru aşa ceva.

— De ce?

— Fii atent, Powell. Un omor e ceva anormal. Numai o structură TP dereglată poate cauza o moarte violentă. Aşa-i?

— Da.

— De asta timp de şaptezeci de ani n-a existat nici un A-Triplu. Un individ nu poate umbla cu o structură dereglată, emanând gânduri criminale, fără să fie remarcat. Ar avea tot atâtea şanse de-a trece neobservat pe câte are un om cu trei capete. Voi, sondatorii, îi depistaţi înainte de a acţiona.

— Încercăm… când îi găsim.

— În ziua de azi, sunt prea mulţi sondatori ca să-i poţi evita pe toţi. Ar trebui să fii pustnic, izolat… Şi-atunci, cum ai mai putea ucide?

— Chiar aşa?!

— Aceasta a fost o crimă minuţios pregătită. Şi totuşi, ucigaşul n-a fost remarcat. N-a raportat nimeni. Nici chiar secretarii Mariei Beaumont. Înseamnă că n-a fost nimic de observat. Deci, structura respectivă este acceptabilă, deşi îndeajuns de inacceptabilă pentru a ucide. Cum dracu’ să rezolvăm paradoxul ăsta?

— Înţeleg. Ce-aţi aflat până acum?

— O grămadă de lucruri neclare. Unu: nu ştim ce anume l-a ucis pe D'Courtney. Doi: a dispărut fiica lui. Trei: cineva a anulat o oră din timpul paznicilor lui D'Courtney, şi nu ştim cum. Patru…

— Nu mai număra. Sosesc imediat.

***

Uriaşul hol al Casei Beaumont strălucea sub lumina albă, puternică. Peste tot se zăreau uniformele poliţiştilor. În salopete albe, tehnicienii Lab-ului mişunau ca furnicile. În mijlocul holului, musafirii (îmbrăcaţi) erau strânşi laolaltă, precum o cireadă de vite îngrozite.

Coborând pe rampa estică, înalt şi zvelt, Powell simţi valul de ostilitate cu care era întâmpinat. Îl căută iute pe Jackson Beck, inspector 2 de poliţie.

— *Care-i situaţia, Jax?*

— *Mozaic.*

Trecând pe codul de informare al poliţiei, un mozaic de imagini, simboluri şi sensuri reversate, Beck continuă:

— *Sunt sondatori pe-aici. Fii atent.*

Într-o microsecundă, îl informă pe Powell.

— *Mda. Ciudat. De ce s-au strâns toţi acolo? Regizăm ceva?*

— *Ticălosul şi prietenul.*

— *Crezi că-i necesar?*

— *Sunt putrezi, Linc. Viciaţi. Corupţi. N-o să ne ajute niciodată. Trebuie neapărat o şmecherie, ca să scoatem ceva de la ei. Eu o să fiu ticălosul. Tu, prietenul lor.*

— *Bine. Dă-i drumul.*

La jumătatea rampei, Powell se opri. Surâsul îi pieri de pe buze. Prietenia dispăru din ochii adânci şi întunecaţi. Pe chip i se întipări o expresie de indignare şocată.

— Beck, se răsti el.

Glasul îi răsună în tot holul. Se aşternu o linişte de moarte. Toţi ochii se întoarseră spre el.

Inspectorul se răsuci către Powell. Răspunse cu o voce brutală.

— Aici sunt, domnule.

— Tu conduci aici, Beck?

— Da, domnule.

— Şi aceasta este concepţia dumitale despre desfăşurarea unei anchete? Să ţii un grup de persoane inocente ca pe o cireadă?

— Nu sunt inocente, mormăi Beck. A fost ucis un om.

— Toţi cei din casă sunt deocamdată nevinovaţi, Beck. Până la descoperirea făptaşului, aşa vom considera şi-i vom trata cu toată politeţea.

— Ce? pufni Beck. Banda asta de mincinoşi? Tratată cu politeţe? Înalta societate de hiene leneşe şi stricate…

— Cum îndrăzneşti?! Imediat să-ţi ceri scuze!

Inspectorul răsuflă adânc şi-şi încleştă furios pumnii.

— N-auzi, inspector Beck? Imediat să-ţi ceri scuze!

Beck îl fulgeră pe Powell, apoi se răsuci spre invitaţi:

— Scuzele mele, murmură el.

— Şi te previn, Beck, continuă Powell. Dacă aşa ceva se mai repetă, te-am terminat. Te trimit înapoi în gunoiul de unde-ai venit. Iar acum, piei din ochii mei!

Powell coborî pe podeaua holului şi zâmbi musafirilor. Se transformase în mod brusc. Comportamentul său oferea, subtil, sugestia unei afinităţi cu cei dinaintea lui. Până şi glasul mai scăpa inflexiunea vreunei pronunţii la modă.

— Doamnelor şi domnilor: desigur, vă cunosc pe toţi din vedere. Eu nu sunt la fel de faimos, de aceea permiteţi-mi să mă prezint. Lincoln Powell, prefectul brigăzii psihotice. Prefect şi psihotic. Două denumiri străvechi… nu-i aşa? N-o să le permit să vă deranjeze. Deschise braţele şi înaintă spre Maria Beaumont: Scumpă madame Maria, ce final excitant pentru minunata voastră petrecere! Vă invidiez pe toţi. Veţi intra în istorie.

Un murmur de încântare trecu printre oaspeţi. Ostilitatea iniţială începea să se destrame. Uluită, Maria apucă mâna lui Powell şi începu automat să cocheteze.

— Madame… O zăpăci şi o încântă, sărutând-o pe frunte cu afecţiune paternă. Ştiu că aţi avut neplăceri. Brutele astea în uniforme…

— Dragă domnule prefect… Era o fetiţă neajutorată, agăţată de braţul lui. Am fost atât de înspăimântată…

— Există vreo încăpere liniştită, unde să putem sta cu toţii confortabil, pentru a reface această experienţă cutremurătoare?

— Da… Cabinetul, scumpe prefect.

Începuse deja să toarcă.

Powell pocni din degete.

— Condu-i pe madame şi pe oaspeţii săi în cabinet, ordonă el căpitanului care apăruse. Fără paznici. Doamnele şi domnii vor fi lăsaţi singuri.

— Domnule Powell… Căpitanul îşi drese glasul: În legătură cu musafirii doamnei… Unul dintre ei a sosit după anunţarea crimei. Un avocat: domnul ¼maine.

Powell îl descoperi în mulţime, pe Jo ¼maine, avocat 2. Îi trimise un salut telepatic.

— *Jo?*

— *Bună.*

— *Ce te-a adus în spelunca asta?*

— *Afaceri. M-a chemat cli(Ben Reich)entul meu.*

— *Rechinul ăla? Mă bagă la idei. Rămâi aici cu Reich, începem imediat.*

— *Ai jucat teatru cu Beck.*

— *La naiba! Ne-ai auzit mozaicul?*

— *Nici o şansă. Dar vă cunosc pe amândoi. Jax cel delicat, făcând pe poliţistul dur, e o chestie de regie.*

Beck interveni din cealaltă parte a holului, unde stătea ursuz.

— *Nu ne pârî, Jo.*

— *Eşti nebun?* Parcă i se ceruse lui ¼maine să încalce sacra etică a Ghildei. Radia un val de indignare ce-l făcu să zâmbească pe Beck.

Toate acestea, în secunda în care Powell sărută iarăşi, cu devotament cast, fruntea Mariei şi se desprinse delicat din strânsoarea ei înfocată.

— Doamnelor şi domnilor, ne întâlnim în cabinet.

Musafirii porniră, conduşi de căpitan. Pălăvrăgeau, recăpătându-şi buna dispoziţie. Totul începea să capete

forma unei noi şi fascinante distracţii. Printre murmure şi râsete, Powell simţi umerii de fier ai unui blocaj telepatic rigid. Îl recunoscu şi exclamă surprins:

— *Gus! Gus Tate!*

— *Oh! Salut, Powell!*

— *Tu? Ascuns & Pitit?*

— *Gus?* interveni Beck. *Aici? Nu l-am reperat.*

— *De ce naiba te-ascunzi?*

Un răspuns haotic de mânie, amărăciune, teamă pentru pierderea reputaţiei, auto umilire, ruşine…

— *Termină, Gus. Structura ta e prinsă într-un feedback. N-o să-ţi facă deloc rău să fii amestecat într-un scandal. Te mai umanizează. Stai aici & ajută. Cred că voi avea nevoie de încă un E 1. Ăsta-i un criminal Triplu A.*

***

După ce holul se goli, Powell îi examină pe cei trei bărbaţi rămaşi cu el. Jo $_{1/4}$maine era un tip masiv, bine legat, cu o chelie strălucitoare şi chip prietenos. Micuţul Tate era nervos şi agitat… parcă mai mult ca de obicei.

Şi faimosul Ben Reich… Powell îl întâlnea pentru prima dată. Înalt, cu umeri largi, hotărât, degajând o extraordinară aură de farmec şi putere. În puterea aceea exista şi bunătate, dar corodată de tiranie. Avea ochi frumoşi şi mari, însă gura părea mică şi subţire, semănând cu o cicatrice. O personalitate magnetică, totuşi vag respingătoare.

Powell îi zâmbi lui Reich. Acesta îi răspunse. Îşi dădură mâna.

— Cu toţi faci la fel, Reich?

— Secretul succesului meu, surâse magnatul.

Înţelesese ce voia Powell. Erau *en rapport.*

— Nu-i lăsa şi pe ceilalţi musafiri să vadă că mă farmeci. Or să bănuiască o neînţelegere.

— În nici un caz. Îi păcăleşti tu. O să-i faci pe toţi să creadă că au o înţelegere secretă cu tine.

Amândoi zâmbiră din nou. Un neaşteptat chemotropism îi atrăgea. Era primejdios. Powell încercă să se scuture. Se întoarse către $_{1/4}$maine.

— Zi-i acum, Jo.

— *În legătură cu sondajul, Linc…*

— Ţine-te la nivelul lui Reich, îl întrerupse prefectul. Nu ne grăbim.

— Reich m-a chemat să-l reprezint. Fără TP, Linc! Trebuie să rămână la nivelul obiectiv. Am venit să supraveghez respectarea legii. Voi fi prezent la fiecare examinare individuală.

— Nu poţi opri sondajul, Jo. N-ai nici un drept legal. Putem obţine tot ce ne trebuie…

— Dovedind că ai acordul celui examinat. Mă aflu aici pentru a spune dacă ai sau nu acest acord.

Powell privi spre Reich:

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiţi?

— Aş dori versiunea ta.

— De ce a lui Reich în mod deosebit? interveni Jo 1/4maine.

— Vreau să ştiu de ce şi-a chemat atât de rapid avocatul? Este amestecat în crimă?

— Sunt amestecat în mai multe, zâmbi Reich. Nu poţi conduce Monarch-ul fără o grămadă de secrete ce trebuie protejate.

— Dar crima nu-i unul dintre secrete?

— *Nu te mai băga, Linc!*

— *Nu mai pune tu blocaje, Jo. Scormonesc şi eu un pic, pe aici, pentru că-mi place tipul.*

— *N-ai decât s-o faci pe timpul tău… nu pe-al meu.*

— Jo nu vrea să mă lase să te iubesc, surâse Powell spre Reich. Aş fi dorit să nu fi chemat un avocat. Mă bagă la idei.

— Nu-i o boală profesională? râse Reich.

— Nu. Atunci intră în acţiune Abe Potlogarul şi răspunse liniştit: N-o să crezi, dar boala profesională a detectivilor este Lateralitatea. Poate fi de stânga sau de dreapta. Cei mai mulţi detectivi suferă schimbări stranii ale Lateralităţii. Iniţial am fost stângaci, până la cazul Parsons, când am…

Brusc, Powell îşi întrerupse fabulaţia. Se îndepărtă cu doi paşi de auditoriul său fascinat şi suspină adânc. Când se întoarse cu faţa la ei, Abe Potlogarul dispăruse.

— O să vă povestesc despre asta altă dată, zise. Spune-mi ce s-a întâmplat după ce Maria şi musafirii au văzut sângele picurând?

Reich privi urmele stacojii de pe manşetă.

— A zbierat „Sânge! Crimă!” şi toţi am fugit pe scări în sus, spre apartamentul-orhidee.

— Cum de-aţi găsit drumul pe întuneric?

— Era lumină. Maria strigase după lumină.

— Şi n-ai avut greutăţi să găseşti apartamentul, luminile fiind aprinse, nu-i aşa?

Reich zâmbi larg.

— N-am găsit eu apartamentul. Era secret. Maria ne-a condus.

— Paznicii de-acolo… erau ameţiţi, sau ce?

— Exact. Păreau morţi.

— Ca piatra, nu? N-au clintit nici un muşchi?

— De unde să ştiu?

— Chiar aşa… Powell îl privi tăios. Ce era cu D’Courtney?

— Şi el părea mort. La dracu’, era mort!

— Toţi stăteaţi acolo şi priveaţi?

— Câţiva erau prin apartament, căutându-i fiica.

— Barbara D’Courtney… Credeam că nimeni nu ştia că D’Courtney şi fiica lui se aflau în casă. De ce-o căutau?

— Habar n-am. Maria ne-a spus, şi-am căutat-o.

— Aţi fost surprinşi când n-aţi găsit-o?

— Nu ne mai putea surprinde nimic.

— Unde să fi dispărut?

— Maria spune că l-a ucis pe bătrân şi-a fugit.

— Crezi aşa ceva?

— Nu ştiu… Totul părea nebunesc. Dacă fata era îndeajuns de lunatică pentru a părăsi casa fără nici un cuvânt şi a fugi goală pe stradă, de ce nu-şi putea ucide şi tatăl?

— Îmi permiţi să te sondez în legătură cu asta, pentru fundal şi detalii?

— Sunt în mâinile avocatului meu.

— Răspunsul este nu, replică 1/4maine. Orice individ are dreptul constituţional de-a refuza Examinarea Ester fără nici un prejudiciu. Reich refuză.

— Iar eu sunt în rahat, suspină Powell şi ridică din umeri. Bine, să-ncepem ancheta.

Se întoarseră şi porniră către cabinet. Din cealaltă parte a holului, Beck întrebă în codul poliţiei:

— *Linc, de ce l-ai lăsat pe Reich să-şi bată joc de tine?*

— *Aşa a făcut?*

— *Bineînţeles. Rechinul ăla te poate zdrobi oricând.*

— *Ei bine, pregăteşte-ţi cuţitul, Jax. Rechinul o să fie pescuit pentru Demolare.*

— *Ce?!*

— *N-ai auzit greşeala, pe când se străduia să mă îmbrobodească. Reich nu ştia că există o fiică. Nimeni nu ştia. E 3 n-a văzut-o. Nimeni n-a văzut-o. Putea presupune că a fugit din casă în urma crimei. Oricine putea presupune asta. Dar de unde ştia că era GOALĂ?*

Urmă un moment de tăcere împietrită, apoi, când Powell trecu pe sub arcada nordică, îndreptându-se spre cabinet, îl ajunse din urmă o emisie de respectuoasă admiraţie:

— *Mă-nclin, Linc. Mă-nclin dinaintea maestrului.*

***

„Cabinetul” Casei Beaumont era construit în stilul unei băi turceşti. Podeaua reprezenta un mozaic de jacint, spinel şi aventurină. Pereţii, ţesuţi din fire aurii, străluceau din pricina pietrelor sintetice încrustate – rubine, smaralde, granate, crisolite, ametiste, topaze – toate conţinând portrete ale stăpânei casei. Pe jos erau covoraşe de catifea şi în întreaga încăpere erau răspândite scaune şi sofale.

Powell intră şi se îndreptă direct spre centru, lăsându-i în urmă pe Reich, Tate şi 1/4maine. Murmurul conversaţiilor încetă şi Maria Beaumont se ridică în picioare. Prefectul îi făcu semn să rămână aşezată. Privi în jur, testând psihicul masei de sibariţi şi cântărind tacticile ce urmau să fie folosite. În cele din urmă, începu:

— Legea, spuse el, face tărăboiul cel mai idiot pentru moarte. În fiecare zi mor mii de oameni; dar, pentru că cineva a avut energia şi iniţiativa de a-l asista pe bătrânul D'Courtney în timpul decesului, legea insistă a-l considera inamicul umanităţii. Cred că-i o prostie, dar vă rog să nu mă citaţi.

Făcu o pauză şi-şi aprinse o ţigară.

— Ştiţi, desigur, cu toţii, că sunt sondator. Probabil că acest lucru i-a alarmat pe cei mai mulţi dintre dumneavoastră. Aceştia-s închipuie că stau aici, precum un monstru cititor de minţi, răscolindu-vă tainele. Ei bine… Jo 1/4maine nu m-ar lăsa, chiar dac-aş putea s-o fac. Şi, ca să fiu cinstit, dac-aş putea, n-aş mai fi aici. Aş sta, pe tronul universului, egalul lui Dumnezeu. Însă, din păcate, n-am auzit nici un comentariu privind asemănarea mea cu el…

Urmă un hohot de râs. Powell zâmbi dezarmant şi continuă:

— Nu, cititul minţii în masă este o performanţă pe care n-o poate realiza nici un sondator. E destul de dificil să pătrunzi un singur individ. Este însă de-a dreptul imposibil când se amestecă zeci de structuri TP. Iar atunci când se adună laolaltă nişte persoane extrem de individualizate, aşa cum sunt cei de faţă, ne aflăm pur şi simplu la mila acestora.

— Şi se mai spunea că eu am farmec, murmură Reich.

— În seara asta, urmă Powell, aţi jucat un joc denumit „Sardeluţa”. Îmi pare rău că n-am fost invitat şi eu, madame. Poate data viitoare vă amintiţi şi de mine…

— Da, făcu Maria. Da, scumpe prefect…

— În timpul acestui joc, bătrânul D'Courtney a fost asasinat. Suntem aproape siguri că e vorba de o crimă premeditată. Vom avea certitudinea după ce Laboratorul îşi va încheia analizele. Dar să presupunem că este o crimă Triplu-A. Asta ne va permite să jucăm un alt joc… intitulat „Ancheta”.

Răspunsul musafirilor nu părea convins. Powell continuă cu acelaşi stil degajat, transformând încetişor cea mai şocantă crimă din ultimii şaptezeci de ani într-un fapt ireal.

— În acest joc, o aşa-zisă victimă a fost ucisă. Un aşa-zis detectiv trebuie să descopere criminalul. El pune întrebări aşa-zişilor suspecţi. Toţi trebuie să spună adevărul, cu excepţia ucigaşului, care poate minţi. Detectivul compară răspunsurile, deduce cine-i mincinosul şi-l descoperă pe asasin. Cred că v-ar plăcea să-l jucăm.

— Cum? întrebă un glas.

— Sunt doar unul dintre turişti! ţipă un altul.

Râsete.

— Ancheta unei crime, surâse prefectul, explorează trei aspecte. Primul: motivul. Al doilea: metoda. Al treilea: ocazia. Laboratorul se ocupă de ultimele două. Primul îl putem descoperi cu jocul nostru. Astfel i-am putea ajuta pe cei de la Laborator. Ştiţi că nu-şi pot da seama cu ce armă a fost ucis D'Courtney? Ştiaţi că şi fiica lui D'Courtney a dispărut? A părăsit casa în timp ce jucaţi… „Sardeluţa". Ştiaţi că paznicii lui D'Courtney au fost scurtcircuitaţi în mod misterios? Chiar aşa! Cineva i-a scos din funcţiune pentru o oră. Toţi am vrea să ştim cum anume.

Atârnau la marginea capcanei, fascinaţi, cu răsuflările întretăiate. Laţul trebuia întins cu deosebită precauţie.

— Moarte, dispariţie şi furt al timpului – le putem rezolva pe toate, aflând motivul. Eu voi fi aşa-zisul detectiv. Dumneavoastră, aşa-zişii suspecţi. Cu toţii îmi veţi spune adevărul… cu excepţia criminalului, bineînţeles. Ştim că el va minţi. Dar o să-l încolţim şi petrecerea se va termina în mod triumfător, dacă ne veţi permite o investigare telepatică individuală.

— Oh! strigă Maria, alarmată.

— Nu vă speriaţi, madame. Înţelege-mă! Nu doresc decât permisiunea dumneavoastră. Nu va trebui să sondez pe nimeni. Deoarece, dacă toţi cei nevinovaţi vor accepta, cel care va refuza este vinovatul. El singur va fi nevoit să se protejeze împotriva sondajului.

— Poate face asta? şopti Reich, spre 1/4maine.

Avocatul încuviinţă.

— Să ne închipuim pentru o clipă scena. Powell le construia o dramă, transformând încăperea în teatru. Întreb

formal: „Îmi permiteţi să vă supun unei examinări TP?” Apoi, dau ocol camerei… începu să meargă încetişor, aplecându-se pe rând înaintea fiecărui musafir. Şi răspunsurile vin… „Da”… „Da”… „Desigur”… „De ce nu?”… „Bineînţeles”… „Da”… Da”… Apoi, deodată, o pauză dramatică. Powell se opri în faţa lui Reich, neclintit şi ameninţător. „Dumneavoastră, domnule”, repet eu. „Îmi permiteţi să vă sondez?”

Toţi urmăreau hipnotizaţi. Până şi Reich era îngrozit, transfigurat de degetul acuzator şi furia nestăvilită.

— Ezitare. Se înroşeşte, apoi devine palid, pe măsură ce sângele i se scurge din obraji. Poţi auzi refuzul înspăimântat: „Nu!”. Prefectul se întoarse şi-i cuprinse pe toţi într-un gest electrizant: Şi în momentul acela, ştim că l-am prins pe criminal!

Aproape îi convinsese. Aproape… Era ceva nou, îndrăzneţ, excitant; o dezvăluire bruscă de ferestre în ultraviolet prin haine şi carne, până la suflet… Dar musafirii Mariei aveau în suflete ticăloşie… sperjur… adulter – diavolul. Iar ruşinea din ei dădu naştere spaimei.

— Nu! strigă Maria.

Toţi săriră în picioare, strigând:

— Nu! Nu! Nu!

— *Încercarea a fost frumoasă, Linc, dar… ăsta-i răspunsul. Nu poţi obţine nimic de la hienele astea.*

Înfrânt, Powell continua să farmece:

— Îmi cer scuze, doamnelor şi domnilor, nu aveţi nici o vină. Numai un nebun s-ar încrede într-un poliţist. Oftă: Unul dintre asistenţii mei va înregistra declaraţiile celor care se vor deranja să le facă. Domnul ¼maine va fi prezent, pentru a vă sfătui şi apăra interesele.

Privi cu tristeţe către avocat:

— *Şi mă va înfunda şi pe mine.*

— *Nu mă lua la sentiment, Linc. E prima crimă Triplu-A în peste şaptezeci de ani. Am şi eu o carieră… Afacerea asta poate fi hotărâtoare.*

— *Şi eu am o carieră, Jo. Dacă departamentul meu nu-i dă de capăt, o pot încurca.*

— *Atunci, fiecare sondator pentru el… Se gândeşte la tine, Linc.*

— La dracu’, zise Powell.

Făcu cu ochiul spre Reich şi ieşi din încăpere.

***

Laboratorul terminase investigarea apartamentului nupţial. De Santis, abrupt, ţâfnos, necăjit, îi înmână raportul lui Powell şi rosti obosit:

— E o întreagă zăpăceală.

Powell privi trupul lui D’Courtney:

— Sinucidere? izbucni el. Era întotdeauna tăios cu De Santis, care numai atunci se simţea bine.

— Nţ-ţ! Nici o şansă. Lipseşte arma.

— Ce l-a ucis?

— Nu ştim.

— **Încă** nu ştiţi?! Au trecut trei ore!

— Nu ştim! răcni De Santis. De asta-i o zăpăceală…

— Are o gaură în cap prin care poţi băga şi pumnul…

— Da, da, da, da, sigur! Intrarea deasupra omuşorului. Ieşirea sub fontanelă. Moarte instantanee. Dar ce anume a produs rana? Ce-a perforat craniul? Haide, întreabă-mă!

— Raze dure?

— Nici o arsură.

— Cristalizare?

— N-a îngheţat.

— Vapori nitro?

— Nici un reziduu amoniacal.

— Acid?

— Prea multe aşchii. Spray-ul cu acid poate perfora o asemenea rană, dar nu poate crăpa craniul.

— O armă ascuţită?

— Adică pumnal sau siş?

— Cam aşa ceva…

— Imposibil. Îţi dai seama câtă forţă este necesară pentru străpungere? Nu se poate.

— Ei bine… cred c-am epuizat toate armele penetrante. Nu, stai! Dar un proiectil?

— Cum adică?

— O armă antică. Gloanţe propulsate de explozivi. Ceva zgomotos şi mirositor.

— N-ai nici o şansă.

— De ce?

— De ce?! scuipă De Santis. Pentru că nu există nici un proiectil. Nici în armă şi nici în cameră. *Nicăieri!*

— Fir-ar al dracului!

— Sunt de acord.

— N-ai nimic pentru mine? *Absolut* nimic?

— Ba da. Înainte de a muri, a mâncat bomboane. Am găsit în gură un fragment de gel-înveliş de bomboană.

— Şi?

— În apartament nu există bomboane.

— Poate le-a mâncat pe toate.

— N-am găsit bomboane în interiorul stomacului. Oricum, nu putea mânca aşa ceva din cauza gâtului.

— Ce avea cu gâtul?

— Cancer psihogen. Rău de tot. Nici nu putea vorbi, ce să mai mănânce...

— Fir-ar al naibii să fie! Avem nevoie de armă... orice-ar fi.

Prefectul frunzări rapoartele, privind trupul ca de ceară şi fluierând fals o melodie. Îşi aminti că odată ascultase o audio-carte despre un Ester care putea citi cadavrele... asemănător vechiului mit despre fotografierea retinei unui ochi mort. Ar fi vrut să se poată aşa ceva.

— Bun, suspină el în cele din urmă. Ne-a ascuns motivul, acum şi arma. Să sperăm că găsim ceva în legătură cu ocazia, altfel, nu-l mai prindem niciodată pe Reich.

— Care Reich? Ben Reich? Ce-i cu el?

— Mai mult mă îngrijorează Gus Tate, murmură Powell. Dacă-i amestecat în povestea asta... Ce? Ah, Reich? El e ucigaşul, De Santis. L-am păcălit pe Jo ¼maine în cabinetul Mariei Beaumont. Reich a făcut o greşeală. Am regizat o scenă şi l-am derutat pe Jo, în timp ce l-am citit pe Reich ca să fiu sigur. Bineînţeles, nu reprezintă o dovadă, dar am obţinut destul ca să mă conving că Reich e omul nostru.

— Sfinte Sisoe! exclamă De Santis.

— Dar mai e mult până la convingerea unui tribunal. Mai e drum lung, frăţioare, până la Demolare. Lung de tot…

Amărât, Powell se despărţi de şeful Laboratorului, străbătu anticamera şi coborî în galeria de pictură, unde îşi stabilise temporar cartierul general.

— Şi-n plus, tipul îmi place, mormăi el.

În galerie, Powell şi Beck se întâlniră pentru un schimb de păreri. Dialogul lor mintal durǎ exact treizeci de secunde, în tempoul fulger tipic conversaţiilor telepatice.

Ei bine, Jax, Reich e candidat pentru Demolare. L-am prins în discuția aia și-am încercat și un sondaj în cabinetul Mariei, ca să fiu sigur. Ben e omul nostru.	
	N-o vei dovedi niciodată, Linc.
Paznicii pot fi de vreun ajutor?	
	Nicio șansă. Au pierdut o oră întreagă. De Santis spune că li s-a distrus rodopsina retinală. Asta-i purpura vizuală, cea cu care vezi
A-ha!	în realitate. În ceea ce-i privește pe paznici, erau de strajă și atenți. Nu s-a întâmplat nimic, până când a năvălit brusc gloata, și Maria a zbierat la ei că au
Nimic, ce să-ți spun! Și cum mai răcnește Cadavrul Poleit!	adormit în timpul serviciului – ceea ce ei neagă cu hotărâre.
Dar noi știm c-a fost Reich.	
	Doar tu știi asta. Nimeni altul.
A urcat în timp ce musafirii jucau Sardeluța. Într-un fel	Cum?
sau altul, a distrus purpura vizuală a paznicilor și i-a amețit	Cum?
pentru o oră. A intrat în apartamentul-orhidee și l-a ucis pe D'Courtney. Pesemne fata a fost și ea amestecată, de aceea	Cum l-a ucis?
a fugit.	
	În sfârșit: DE CE l-a ucis?

Nu știu. N-am niciun răspuns... încă.

În felul ăsta n-o să obții Demolarea.

Știu.

Trebuie să arăți motivul, arma și ocazia, cu obiectivitate. N-ai altceva decât știința unui sondator că Reich l-a ucis pe D'Courtney.

Mda.

Mda.

Ai citit cum sau de ce?

N-am putut pătrunde suficient de profund... cu Jo ¼maine lângă mine.

Și pesemne că n-o s-o poți face niciodată. Jo e prea atent.

Draci & dumnezei! Jackson, ne trebuie fata!

Barbara D'Courtney?

Da! Ea este cheia! Dacă ne poate spune ce a văzut și de ce-a fugit, vom avea probe pentru tribunal. Leagă tot ce-am aflat până acum și bagă la dosar. Nu facem nimic fără fată. Lasă-i pe toți să plece. Nu ne sunt de niciun folos. Va trebui să-l încolțim pe Reich... să vedem ce fapte colaterale mai putem dezgropa, dar...

De acord.

Da.

Dar n-o să reușim nimic fără fată.

În chestii de-astea, dom'le Beck, și eu le detest pe femei. Pentru Dumnezeu, de ce încearcă toate să mă însoare?

Imaginea unui cal râzând.

Ripostă sar(cenzură)castică (cenzură)

Răspuns sar(cenzură)donic.

Cu acest ultim cuvânt, Powell părăsi galeria de pictură. Traversă pasajul, coborî în cabinetul de muzică şi intră în holul principal. Lângă havuz, Reich, 1/4maine şi Tate erau adânciţi în conversaţie. Prefectul reflectă încă o dată la problema lui Tate. Dacă într-adevăr micuţul sondator era combinat cu Reich, aşa cum Powell suspectase în urmă cu o

săptămână, la petrecerea lui, ar fi putut să fie implicat şi în asasinat.

Imaginea unui Ester 1, un stâlp al Ghildei, participant la o crimă, era de neînchipuit, dar dacă era şi adevărată, avea să fie al naibii de greu de dovedit. Nimeni nu obţinea ceva de la un E 1, fără acordul deplin al acestuia. Şi dacă Tate era (incredibil… imposibil… 1% şanse) complicele patronului Monarch, însuşi acesta se putea dovedi impenetrabil. Încercând un ultim atac, înainte de-a fi nevoit să se rezume la rutina poliţienească, Powell se îndreptă către cei trei.

Prinzându-le privirile, lansă un apel rapid sondatorilor:

— *Jo, Gus. Ştergeţi-o! Vreau să-i spun lui Reich ceva la care nu trebuie să fiţi de faţă. N-o să-l sondez, nici n-o să-i înregistrez cuvintele. Îmi dau cuvântul!*

1/4maine şi Tate încuviinţară, se înclinară spre Reich şi se îndepărtară. Reich îi urmări curios, apoi se uită la Powell.

— I-ai speriat? întrebă el.

— I-am prevenit. Stai jos.

Se aşezară pe marginea bazinului, privindu-se într-o tăcere prietenească.

— Nu, rosti Powell după o pauză. Nu te citesc.

— Nici nu m-am gândit la asta. Dar ai făcut-o în cabinetul Mariei, aşa-i?

— Ai simţit?

— Nu. Am bănuit. Aşa aş fi procedat eu.

— Nici unul dintre noi nu-i prea încrezător, aşa-i?

— Pfui! făcu Reich. Nu-i un joc pentru fetiţe. Amândoi am pus ceva la bătaie. Numai laşii, papă-lapte şi cei slabi de înger se ascund înapoia regulilor şi a fair-play-ului.

— Dar cinstea şi etica?

— În noi există cinste, dar e codul nostru personal… nu aşa-zisele reguli scrise de către un fricos pentru restul fricoşilor. Fiecare individ are cinstea şi etica proprie, şi atâta vreme cât le respectă, cine o să-l arate cu degetul? Chiar dacă nu-ţi place etica lui, nu-l poţi acuza.

Prefectul scutură trist din cap.

— În tine există doi oameni, Reich. Unul e cumsecade, iar celălalt ticălos. Dac-ai fi fost pe de-a-ntregul criminal, n-ar fi fost atât de rău. Dar eşti jumătate sfânt, jumătate lepădătură, iar asta înrăutăţeşte totul.

— Ştiam c-o să fie de rău, de când mi-ai făcut cu ochiul, zâmbi Reich. Eşti şmecher, Powell. Realmente, mă sperii. Nu pot şti niciodată când urmează lovitura sau din ce direcţie.

— Atunci, pentru Dumnezeu, nu te mai feri şi termină odată, zise Powell. Glasul lui ardea. Intensitatea cuvintelor îl înspăimântă din nou pe Reich. Am să te prind, Ben. Îl voi omorî pe ucigaşul din tine, deoarece îl admir pe sfânt. Pentru tine e începutul sfârşitului. O ştii… De ce nu-ţi uşurezi situaţia?

Pentru o clipă, Reich se clătină pe muchia abandonului. Apoi îşi reveni şi contraatacă:

— Ca să pierd confruntarea cea mai interesantă din viaţă? Nu… Pentru nimic în lume, Linc. O s-o ducem până la capăt.

Powell înălţă furios din umeri. Amândoi se ridicară. Instinctiv, mâinile li se întâlniră într-o strângere de adio.

— Am pierdut în tine un partener minunat, spuse Reich.

— Ai pierdut în tine un mare om, Ben.

— Duşmani?

— Duşmani!

Era începutul Demolării.

Capitolul 7

Într-un oraş cu şaptesprezece milioane şi jumătate de locuitori, un prefect de poliţie nu poate fi legat de biroul său. El nu are dosare, fişe, notiţe sau benzi. Are, în schimb, trei secretari Ester, toţi magicieni mnemonici, purtând în minţile lor toate detaliile necesare. Ei îl însoţesc peste tot, precum un triplu index uman. Înconjurat de cei trei (porecliţi Wynken, Blynken şi Nod), Powell ieşi pe Center Street, strângându-şi materialul pentru luptă.

Îi explicase încă o dată comisarului Crabbe:

— Ne trebuie motivul, arma şi ocazia, comisare. Deocamdată avem o ocazie posibilă, dar numai atât. Ştii cum e Moş Moise. O să insiste asupra evidenţelor.

— Care moş? îl privi uluit Crabbe.

— Moş Moise, zâmbi Powell. Porecla noastră pentru Mozaic – Computerul – Acuzator – Multiplex. Aţi dorit să nu-i folosim numele integral, nu-i aşa? Ne-am conformat.

— Abacul ăla electronic! pufni Crabbe.

— Da, domnule. Acum sunt gata să pornesc atacul împotriva lui Ben Reich şi a Monarch-ului, pentru a-i aduce dovezi lui Moş Moise. Vă întreb cinstit şi deschis: doriţi să băgăm în computer chiar tot ce aflăm?

Crabbe, care-i dispreţuia şi-i ura pe toţi Esperii, se înroşi şi sări din scaunul său de abanos, dinapoia biroului de abanos, din cabinetul de abanos şi argint.

— Ce vrei să zici cu asta, Powell?

— Nu căutaţi subînţelesuri, domnule. Vă întreb doar dacă aveţi legături cu Reich şi Monarch. Prin urmare: nu veţi avea necazuri, atunci când se vor încinge lucrurile? N-aş dori ca Reich să vă viziteze şi să ne oprească tocmai când vom fi cel mai aproape.

— Nu, lua-te-ar dracu'!

— Domnule! strigă Wynken spre Powell. Anul trecut, în ziua de 4 decembrie, comisarul Crabbe a discutat cu dumneavoastră cazul Monolith. Urmează un extras:

POWELL: Comisare, în afacerea asta există un truc financiar. Monarch nu poate opune o obiecţie.

CRABBE: Reich mi-a promis că nu va face aşa ceva; şi mă pot bizui oricând pe el. M-a sprijinit să ajung în funcţia de procuror.

Sfârşitul citatului.

— *Ai dreptate, Wynk. Ştiam eu că trebuie să existe ceva în dosarul lui Crabbe.* Îşi schimbă tactica şi privi către comisar: De ce vrei să mă vrăjeşti? Când ai candidat pentru postul de procuror districtual, nu te-a ajutat Reich?

— Ba da…

— Şi vrei să cred că n-o mai face şi în continuare?

— Lua-te-ar naiba, Powell… M-a ajutat numai o dată. După aceea, nimic.

— Atunci, înseamnă că am mână liberă în cazul lui?

— De ce insişti în afirmaţia că Ben Reich l-a asasinat pe bătrânul ăla? E ridicol. N-ai nici o dovadă, doar propriile tale bănuieli.

Powell continua să-l fixeze cu privirea pe Crabbe.

— Ascultă-mă pe mine: nu l-a ucis el. Ben Reich n-ar omorî pe nimeni. Este un om cumse…

— Am mână liberă sau nu?

— Bine, Powell. Ai mână liberă.

— *Dar cu mari reţineri. Faceţi o însemnare, băieţi. Este îngrozit de Reich. Şi încă o însemnare: Şi eu sunt.*

***

— Atenţie, se adresă Powell oamenilor săi. Ştim cu toţii ce afurisit e Moş Moise. Ţipă mereu după fapte! Fapte! Dovezi! Fără dovezi nu putem convinge maşina aia blestemată să acuze. Cu Reich vom folosi metoda Dur & Moale. O cunoaşteţi. Fiecărui subiect îi ataşăm doi detectivi: unul stângaci şi altul isteţ. Fraierul nu ştie că isteţul are aceeaşi misiune, şi nici suspectul nostru nu va şti. După ce s-a scuturat de „coada” cea naivă, se va crede liber, uşurând astfel sarcina adevăratului urmăritor. Aşa vom proceda cu Reich.

— În regulă, aprobă Beck.

— Mergeţi în fiecare departament şi adunaţi o sută de subofiţeri de poliţie. Îmbrăcaţi-i în civil şi transferaţi-i la cazul Reich. Luaţi toţi roboţii analizori existenţi în Laborator. Apoi, puneţi toată aparatura să lucreze la cazul ăsta. Dup-aceea o să trimitem un urmăritor dur – de care se va descotorosi cu siguranţă, dar care îi va da destulă bătaie de cap.

— Probleme speciale?

— De ce jucau „Sardeluţa”? Cine a sugerat jocul? Secretarii lui Beaumont au declarat că Reich nu putea fi sondat din pricina unui refren care acoperea totul. Ce refren? Cine l-a scris? Unde l-a auzit Reich? Laboratorul afirmă că paznicii au fost năuciţi de un ionizator al purpurei vizuale. Verificaţi toate cercetările în domeniul respectiv. Cu ce-a fost ucis D’Courtney? Să se analizeze toate posibilităţile de arme. Răscoliţi relaţiile dintre Reich şi D’Courtney. Ştim că erau rivali. Erau însă şi duşmani de moarte? Crima îi putea aduce lui Reich profituri? A fost făcută din teamă sau nu? Ce şi cât câştigă Reich de pe urma morţii lui D’Courtney?

— Iisuse! exclamă Beck. Şi toate astea pentru Dur? O să pierdem cazul, Linc.

— Poate, deşi nu cred. Reich e genul de câştigător. A repurtat o serie de succese care l-au făcut foarte mândru de el. Bănuiesc că va muşca momeala. De fiecare dată când ne va păcăli câte un detectiv, îşi va închipui că-i mai deştept decât noi. Să-l lăsăm să creadă asta. Vom avea de furcă şi cu ziariştii. Ştirile ne vor fi potrivnice. Dar vom continua. O să fim îngâmfaţi. Lăudăroşi… Vom face declaraţii sfruntate. Vom fi poliţiştii tâmpiţi şi înşelaţi… în timp ce Reich se va îngrăşa cu regimul ăsta.

— Şi atunci o să-l înfulecăm, zâmbi Beck. Dar fata?

— Ea o să fie o excepţie în program. Doresc ca fiecare poliţist din ţară să primească, în cel mult o oră, descrierea şi fotografia ei. Însoţite de o înştiinţare secretă, potrivit căreia găsitorul fetei va fi promovat cu cinci grade.

— Domnule: regulamentul interzice promovări cu mai mult de trei grade.

Cel ce vorbise fusese Nod.

— Să le ia dracu’ de regulamente! izbucni Powell. Cinci grade pentru descoperitorul Barbarei D’Courtney. Am nevoie de fata asta!

***

În Turnul Monarch, Ben Reich azvârli secretarilor toate piezzocristalele de pe birou.

— Ştergeţi-o de aici şi luaţi şi porcăriile astea cu voi, răcni el. De acum înainte, nu mai sunt prezent pentru nimeni. Aţi înţeles? *Nu mă mai deranjaţi!*

— Domnule Reich, doriţi să reflectaţi asupra anexării proprietăţilor D’Courtney? Dacă…

— Exact asta fac şi nu vreau să fiu deranjat. Ştergeţi-o! Valea!

Îi împinse afară, trânti uşa şi-o încuie. Luă telefonul, formă BD-12232 şi aşteptă plin de nerăbdare. După un timp destul de îndelungat, pe ecran apăru imaginea lui Jerry Church, aflat în prăvălia lui.

— Tu? scrâşni Church şi întinse mâna să întrerupă legătura.

— Da. Am o afacere. Te mai interesează reabilitarea?

— Ce-i cu ea? îl fixă, cu privirea, cămătarul.

— Decide-te! Pornesc imediat acţiunea pentru reabilitarea ta. O pot face, Jerry. Sunt proprietarul Ligii Patrioţilor Esperi. Dar vreau multe în schimb…

— Pentru Dumnezeu, Ben! Orice! N-ai decât să-mi ceri!

— Asta şi doresc.

— Orice?

— Totul. Servicii nelimitate. Îţi dai seama cât plătesc eu… Mergi?

— Da!

— Şi-l mai doresc, în plus, pe Keno Quizzard.

— Nu, Ben. Nu-i sigur. Nimeni nu obţine ceva de la Quizzard.

— Aranjează o întâlnire. Vechiul loc, la aceeaşi oră. Ca pe vremuri, Jerry. Numai că acum sfârşitul o să fie fericit.

***

Când Powell intră în anticamera Institutului Ghildei Ester, obişnuita coadă era deja formată – sute de speranţe de toate vârstele, sexele şi clasele, visând că deţin calitatea magică ce le-ar putea aduce în viaţă împlinirea tuturor fanteziilor, fără ca vreunul să-şi dea seama de imensa responsabilitate a acestei calităţi. Naivitatea acelor vise aducea întotdeauna zâmbetul pe buzele lui Powell: *Le citesc gândurile şi dau lovitura la bursă*… (Legea Ghildei interzicea sondatorilor jocurile de noroc sau speculaţiile la bursă). *Aflu răspunsurile la toate întrebările*… (Un elev, care nu cunoştea faptul că din comisiile de examinare făceau parte inspectori Ester, tocmai în scopul de-a preveni asemenea lucruri**).** *Voi şti ce gândesc oamenii despre mine… Aflu ce doresc fetele… Pot fi aidoma unui rege…*

La recepţie, o funcţionară plictisită transmitea pe cea mai largă bandă TP: *Dacă mă puteţi auzi, vă rog să intraţi pe uşa din stânga, cu inscripţia: NUMAI PENTRU ANGAJAŢI. Dacă mă puteţi auzi, vă rog să intraţi pe uşa din stânga, cu inscripţia: NUMAI PENTRU ANGAJAŢI.*

În acelaşi timp, îi explica unei tinere aferate, ce ţinea un carneţel în mână:

— Nu, doamnă. Ghilda nu se ocupă de antrenament şi educaţie; oferta dumneavoastră este inutilă. Nu vă putem ajuta cu nimic!

Surdă la testul Ghildei, femeia plecă furioasă şi locul ei fu luat de elev.

Dacă mă puteţi auzi, vă rog să intraţi pe uşa din stânga…

Brusc, un tânăr mulatru se desprinse din rând, privi nesigur către funcţionară, apoi se îndreptă spre uşa: NUMAI PENTRU ANGAJAŢI. O deschise şi intră. Powell era excitat. Rareori apăreau Esperi latenţi. Avusese noroc să fie prezent tocmai acum…

Înclină din cap către funcţionară şi-l urmă pe tânăr. Înăuntru, doi dintre oamenii Ghildei scuturau entuziaşti mâna mulatrului zăpăcit şi-l băteau pe umeri. Pentru o clipă, Powell li se alătură şi-l felicită, la rândul lui. Apariţia

unui Ester nou reprezenta întotdeauna o zi fericită pentru Ghildă.

Prefectul străbătu coridorul, mergând spre apartamentul preşedintelui. Trecu pe lângă grădiniţa unde treizeci de copii şi zece adulţi amestecau vorbele şi gândurile într-un talmeş-balmeş lipsit de structură. Instructorul le transmitea răbdător:

— *Gândiţi, elevi! Gândiţi! Cuvintele nu sunt necesare. Gândiţi! Amintiţi-vă să întrerupeţi de fiecare dată reflexul vorbitului. Repetaţi după mine prima lege…*

Şi clasa intonă:

— Elimină laringele.

Powell tresări şi trecu mai departe. Pe peretele opus grădiniţei, o placă de aur era încrustată cu textul sacru al Jurământului Ester:

„Pe acela care mă va-nvăţa această Artă, îl voi respecta ca pe propriul meu părinte. Îmi voi împărţi esenţa cu el şi-l voi ajuta la nevoie. Urmaşii săi vor fi precum vlăstarele mele şi-i voi învăţa Arta prin precepte, lecturi şi orice altă modalitate cunoscută. Mă voi strădui, după judecata şi iscusinţa mea. În folosul omenirii, iar nu spre folosul răului şi distrugerii. Chiar dacă mi se va cere, nu voi nutri gânduri rele împotriva nimănui.

Indiferent de mintea în care voi pătrunde, o voi face spre beneficiul omului, împotrivindu-mă răutăţii şi corupţiei. Indiferent ce gânduri voi vedea sau auzi, gânduri ce nu trebuie cunoscute de alţii, voi păstra tăcerea, considerându-le taine sfinte."

În sala de lectură, o clasă de E 3 folosea configuraţii simplu împletite, în timp ce discutau evenimentele curente. Un E 2 precoce, de numai doisprezece ani, adăuga zig-zaguri conversaţiei banale, însoţind fiecare zig cu un cuvânt vorbit. Acestea rimau şi erau comentarii ironice la adresa vorbitorilor. Era amuzant şi extrem de precoce.

În apartamentul preşedintelui domnea o hărmălaie de nedescris. Uşile tuturor birourilor erau deschise, iar funcţionarii şi secretarele alergau în toate părţile. Bătrânul T'sung H'sai, preşedintele, un mandarin trupeş, cu ţeasta rasă şi trăsăturile blânde, zbiera la toţi, deopotrivă. Era atât

de furios, încât se exprima prin vorbe, iar şocul cuvintelor articulate înfiora întregul personal.

— Nu mă interesează cum îşi spun ticăloşii! răcnea el. Sunt o bandă de reacţionari mărginiţi şi egoişti. Mie să-mi vorbească despre puritatea rasei? Mie să-mi vorbească despre aristocraţie! Eu o să le vorbesc! Am să le împui urechile. Domnişoara Prinn! Domnişoara Pri-i-i-i-nnnn!

Domnişoara Prinn apăru numaidecât, terorizată de gândul unei dictări verbale.

— Notează o scrisoare pentru cretinii ăştia. Către Liga Patrioţilor Esperi. Domnilor… *Bună dimineaţa, Powell. Nu te-am mai văzut de secole… Ce mai face Potlogarul Abe?* Campania organizată de clica voastră pentru anularea taxelor Ghildei şi a ajutorului destinat educaţiei şi antrenamentului Esperilor este concepută în spiritul trădării şi al fascismului. Paragraf nou.

T'sung se opri din diatribă şi-i făcu cu ochiul lui Powell.

— *N-ai găsit încă sondatorul viselor tale?*

— *Încă nu, domnule.*

— La naiba, Powell! Însoară-te! explodă din nou preşedintele. N-am de gând să rămân toată viaţa în funcţia asta. Paragraf nou, domnişoară Prinn: Vă referiţi la taxele exagerate, la menţinerea unei aristocraţii Ester, la imposibilitatea omului de rând de a urma un antrenament Ester… *De fapt, ce doreşti, Powell?*

— *Să folosesc emiţătorul, domnule.*

— *Atunci, nu mă mai deranja. Vorbeşte cu secretara mea 2.* Paragraf nou, domnişoară Prinn! De ce nu ieşiţi la lumină? Paraziţii din voi doresc puterile Ester pentru o elită exclusivistă, ca să puteţi transforma restul lumii într-o vacă bună de muls. Doriţi să…

Plin de tact, Powell închise uşa şi se îndreptă spre a doua secretară a lui T'sung, care dârdâia într-un colţ.

— *Chiar ţi-e teamă?*

Imaginea unui ochi clipind.

Imaginea unui semn de întrebare pulsator.

— Când îl apucă dracii pe papa T'sung, ne place să-l facem să creadă că suntem îngroziţi. Se simte mai fericit. Detestă să i se aducă aminte că este un Moş Crăciun.

— Ei bine, şi eu sunt un Moş Crăciun. Am ceva pentru tine.

Prefectul aşeză pe biroul secretarei fotografia Barbarei D'Courtney şi descrierea oficială primită din partea poliţiei.

— *Ce fată frumoasă!* se entuziasmă secretara.

— Vreau să fie trimise prin emiţător. Cu menţiunea „urgent". Există şi o recompensă. Sondatorul care o găseşte pe Barbara D'Courtney este scutit pentru un an de plata taxelor Ghildei.

— Cum? sări secretara. *Puteţi face asta?*

— Cred că am şi eu un cuvânt de spus în Consiliu.

— Vor sări în sus cu toţii când or s-audă…

— Asta şi vreau. Să pun în mişcare fiecare sondator. Dacă-mi doresc un cadou de Crăciun, acela nu poate fi decât fata.

***

Cazinoul-tripou al lui Quizzard fusese dereticat şi lustruit în pauza de prânz – singura pauză din ziua unui jucător înrăit. Mesele de bacara şi de ruletă erau periate. Cornetele scânteiau, tablele de barbut străluceau în verde şi alb. Aşezate în globuri de cristal, zarurile din fildeş sclipeau precum nişte cuburi de zahăr. Pe masa casierului, sovereignii, moneda standard a jocurilor de noroc şi a lumii interlope, erau aşezaţi în fişicuri îmbietoare. Ben Reich stătea la masa de biliard împreună cu Jerry Church şi Keno Quizzard, crupierul orb. Quizzard era un bărbat mătăhălos, gras, cu barba roşie ca focul, pielea palidă ca de mort şi ochii albi, goi şi răi.

— Îţi cunoşti deja preţul, îi spuse Reich lui Church. Şi te previn, Jerry… Dacă ştii ce-i mai bine pentru tine, nu încerca să mă citeşti. Sunt moarte curată. Dacă intri în mintea mea, eşti bun pentru Demolare. Gândeşte-te la asta!

— Iisuse, murmură Quizzard, cu glasul lui morocănos. Chiar aşa de rău e? Nu mi-ar plăcea o Demolare, Reich.

— Cui i-ar plăcea? Tu ce-ai dori, Keno?

— Să pun o întrebare. Quizzard întinse braţul înapoi şi, cu gesturi sigure, apucă un fişic de sovereigni. Îi răsfiră dintr-o mână în cealaltă: Asta aş dori.

— Spune preţul cel mai mare la care te poţi gândi, Keno.

— Pentru ce?

— La dracu'! Cumpăr servicii nelimitate. Îmi spui cât mă costă ca să le obţin.

— Sunt cam multe servicii…

— Am o grămadă de bani.

— Ai în plus o sută de M-uri?

— O sută de mii? Da! S-a făcut!

— Pentru… Church îl privi pe Reich: O sută de mii?

— Hotărăşte-te, Jerry, mormăi Reich. Bani sau reabilitare?

— Aproape că merită… Nu! Ce-s nebun? Vreau reabilitarea!

— Atunci, şterge-ţi balele. Se întoarse către Quizzard: Preţul este de o sută de mii.

— Sovereigni?

— Ce altceva? Vrei banii acum sau după ce faci treaba?

— Pentru Dumnezeu, Reich…, protestă Quizzard.

— Termină! izbucni acesta. Te cunosc, Keno! Crezi că poţi găsi ce-mi doresc eu şi dup-aia cauţi clienţi mai generoşi. Vreau să ştii despre ce-i vorba. De-aia te-am lăsat să fixezi tu preţul.

— Mda, rosti încet crupierul. Cam aşa gândesc şi eu, Reich. Zâmbi, iar ochii lăptoşi îi dispărură în cutele pielii: Şi continuu să gândesc aşa.

— Atunci o să-ţi spun de pe-acuma cine-i unul dintre clienţi. Un bărbat cu numele de Lincoln Powell. Necazul e că nu ştiu ce-ţi poate oferi.

— Orice-ar fi, nu mă interesează, scuipă Quizzard.

— Sunt eu contra lui Powell, Keno. Asta-i licitaţia. Eu ţi-am făcut oferta. Aştept răspunsul tău.

— S-a făcut, încuviinţă Quizzard.

— Bine, atunci ascultaţi-mă. În primul rând, doresc o fată. O cheamă Barbara D'Courtney.

— Ăla omorât? întrebă orbul. M-am gândit eu…

— Vreo obiecţie?

Quizzard trecu aurul dintr-o mână în alta, fără să spună nimic.

— Am nevoie de fată. Noaptea trecută, a fugit din Casa Beaumont şi nimeni nu ştie unde-i acum. Am nevoie de ea, Keno. Înainte de-a o găsi poliţia.

Quizzard încuviinţă iarăşi din cap.

— Are în jur de douăzeci şi cinci de ani. Unu’ şaizeci şi ceva; vreo cincizeci şi cinci de kilograme. Bust plin. Talie subţire. Picioare lungi…

Buzele groase rânjiră înfometate. Ochii morţi străluceau.

— Păr blond. Ochi negri. Faţă ovală. Gură senzuală şi nas puţin acvilin. O figură cu caracter. Te izbeşte… Electrică…

— Ţoalele?

— Ultima dată când am văzut-o, purta un capot din mătase. Alb şi semitransparent… ca un geam îngheţat. Fără încălţăminte. Fără lenjerie, bijuterii sau pălărie. Era şocată… De-aceea a fugit pe stradă şi-a dispărut. Am nevoie de ea. Ceva îl făcu pe Reich să adauge: O vreau nevătămată. Înţeles?

— O puiculiţă ca asta? Dă-o-ncolo, Reich, se linse crupierul pe buze. N-ai nici o şansă. De fapt, ea n-are nici o şansă.

— De-asta plătesc o sută de M-uri. Dacă o găsiţi suficient de repede, mai am şanse.

— Va trebui să ung şi eu nişte mâini…

— Dă-i drumul. Caută în fiecare bordel, lupanar, speluncă şi cazino din oraş. Trimite vorbă peste tot. Plătesc. Nu vreau tevatură. Doar fata. Ai înţeles?

Quizzard încuviinţă, continuând să se joace cu aurul.

— ‘nţeles.

Brusc, Reich se întinse peste masă şi izbi cu muchia palmei mâinile durdulii ale orbului. Sovereignii săriră în aer şi zdrăngăniră prin colţurile încăperii.

— Şi nu vreau joc dublu, mârâi Reich. Vreau, în schimb, fata!

Capitolul 8

O săptămână de luptă.

O săptămână de acţiuni şi reacţiuni, atacuri şi riposte, toate la suprafaţă, în timp ce în adânc, sub apele agitate, Powell şi Augustus Tate înotau, ocolindu-se precum nişte rechini tăcuţi, aşteptând începutul adevăratei înfruntări.

Un ofiţer în civil crezuse în atacul prin surprindere. O oprise pe Maria Beaumont în pauza unui spectacol şi, în faţa prietenilor ei îngroziţi, răcnise:

— A fost o înscenare! Erai mână în mână cu ucigaşul! Tu ai plănuit crima! De-asta jucaţi Sardeluţa! Răspunde!

Cadavrul Poleit chiţăise şi o rupsese la fugă. Pe când Urmăritorul cel Dur se lansase frenetic pe urmele ei, fusese citit profund şi amănunţit.

Tate către Reich: *Poliţistul spunea adevărul. Ei cred că Maria Beaumont a fost complice.*

Reich către Tate: *Perfect! S-o aruncăm lupilor. Dă-o poliţiei!*

Drept urmare, Madame Beaumont a fost lăsată fără protecţie. Îşi găsi refugiu tocmai în Loan Brokerage, sursa averii Beaumont. Ofiţerul patrulei o descoperi după trei ore şi o supuse unui interogatoriu nemilos în biroul sondatorului Şef de Credite. Habar n-avea că Lincoln Powell se găsea în odaia alăturată, flecărind cu sondatorul.

Powell către echipă: *A luat jocul dintr-o carte veche dăruită de Reich. Cumpărată probabil de la Century. Ei se ocupă cu lucruri de-astea. Daţi-i drumul! A solicitat cartea aceea în mod special? Verificaţi-l pe Graham, evaluatorul. Cum se face că „Sardeluţa” era singurul joc intact din carte? Moş Moise va dori să ştie… Şi unde este fata?*

Un poliţist în civil avea să se apropie cu delicateţe de marea şansă a vieţii lui. Bolborosi vânzătorilor din Century Audio:

— Colecţionez cărţi cu jocuri vechi… De tipul celei cerute săptămâna trecută de bunul meu prieten, Ben Reich.

Tate către Reich: *Am aflat ceva. Vor să pornească pe urmele cărţii pe care-ai trimis-o Mariei.*

Reich către Tate: *N-au decât! Sunt acoperit. Trebuie să mă concentrez asupra fetei.*

Proprietarul şi vânzătorii răspunseră amănunţit întrebărilor Agentului Dur. Mai mulţi clienţi îşi pierdură răbdarea şi părăsiră librăria. Unul singur rămăsese liniştit într-un colţ. Mult prea absorbit asupra unei înregistrări pe cristal pentru a-şi da seama că era complet ignorat. Nimeni nu ştia că Jackson Beck era surd.

Powell către echipă: *Se pare că Reich a găsit cartea din întâmplare. A dat peste ea, căutând un cadou pentru Maria Beaumont. Transmiteţi mai departe. Şi unde-i fata?*

În şedinţa de lucru cu agenţia care tipărea materialele pentru Monarch Jumper („*singura* rachetă familială de vânzare!”), Reich veni cu un nou program publicitar.

— Problema e următoarea, spuse el. Întotdeauna oamenii antropomorfizează produsele pe care le folosesc. Le atribuie caracteristici umane. Le botează şi le răsfaţă. Un individ va cumpăra mai repede un Jumper, dacă simte o afecţiune pentru el. În realitate, nu-i pasă cât este de eficient. El doreşte să-l iubească.

— Da, domnule Reich! Aşa-i!

— De aceea, vom umaniza Jumperul, continuă Reich. Să găsim o fată şi s-o botezăm Fata Monarch Jumper. Când clientul cumpără produsul, cumpără în realitate fata; pe ea o dezmiardă.

— Aşa-i! zbieră reprezentantul agenţiei. Ideea dumneavoastră ne-ngroapă, domnule Reich! E ceva absolut măreţ!

— Porniţi imediat o campanie pentru descoperirea Fetei Jumper. Puneţi fiecare comisionar la treabă. Scotociţi oraşul. Fata să aibă în jur de douăzeci şi cinci de ani. Cam unu’ şaizeci şi cinci, vreo cincizeci şi cinci de kilograme. Bine făcută… Sexy…

— Da, domnule Reich! Da!

— Blondă cu ochii negri… Gura plină… Nasul drept… Uitaţi, am aici o schiţă a ei, aşa cum o văd eu. Cine găseşte fata pe care-o am în minte este avansat.

Tate către Reich: *Am sondat prin poliţie. Cineva va fi trimis la Monarch, să cerceteze legăturile dintre tine şi evaluatorul Graham.*

Reich către Tate: *Treaba lor! Nu există nici o legătură, iar Graham a părăsit oraşul, după achiziţii. Legături între mine şi Graham! Chiar atât de naiv să fie Powell? Poate l-am supraapreciat.*

Cheltuielile nu reprezentau o problemă pentru un poliţist îmbrăcat civil, încrezător în deghizările chirurgiei plastice. Proaspăt echipat cu trăsături mongoloide, el se angajă la Serviciul de întreţinere Monarch şi încercă să dezgroape legăturile financiare dintre Reich şi Graham. Nu ştiu niciodată că intenţia lui fusese citită de şeful Personalului Ester din Monarch şi raportată apoi mai sus, iar acolo sus se chicotea încetişor.

Powell către echipă: *Falsa iscoadă a căutat dovezi de mituire în dosarele contabile Monarch. În ochii lui Reich, asta ar trebui să ducă la scăderea aprecierii noastre profesionale cu cincizeci la sută, ceea ce-l face pe el cu cincizeci la sută mai vulnerabil. Transmiteţi mai departe. Unde-i fata?*

În şedinţa de conducere a „Orei”, singurul ziar pământean care apărea zilnic în douăzeci şi patru de ediţii, Reich anunţă o nouă acţiune filantropică a Monarch-ului.

— Îl vom denumi „Sanctuarul”, spuse el. Oferim ajutor, confort şi adăpost milioanelor de cetăţeni care traversează un moment de criză. Dacă aţi fost concediaţi, dacă aţi dat faliment, dacă sunteţi terorizaţi sau ameninţaţi… Dacă, dintr-un motiv sau altul, sunteţi înspăimântaţi şi nu ştiţi ce să faceţi… Dacă sunteţi disperaţi… Adresaţi-vă „Sanctuarului”!

— Este un lucru extraordinar, se pronunţă redactorul-şef, dar va costa îngrozitor de mult. La ce bun?

— Relaţiile cu publicul! izbucni magnatul. Vreau ştirea în prima ediţie. Am terminat!

Reich părăsi sala de şedinţe, coborî în stradă şi se îndreptă spre un telefon public. Sună „Agrementul” şi-l instrui pe Ellery West:

— Vreau câte un om în fiecare filială din oraş a „Sanctuarului”. Vreau, de asemenea, ca fotografia şi descrierea fiecărui solicitant să fie trimise direct la mine. Imediat, Ellery! Pe măsură ce sosesc.

— Nu te întreb nimic, Ben, dar grozav aş dori să te sondez…

— Eşti suspicios? pufni Reich.

— Nu. Doar curios.

— Vezi să nu mori de curiozitate!

Pe când Reich părăsi cabina, îl acostă un bărbat cu un aer de zel stupid.

— Oh, domnul Reich! Ce noroc că v-am întâlnit! Am aflat despre „Sanctuar” şi m-am gândit că un interviu cu iniţiatorul acestui inedit gest de caritate ar…

„Ce noroc că v-am întâlnit!” Individul era faimosul reporter sondator al ziarului „Criticul Industrial”. Probabil îl urmăriseră şi… *Mai tare, zise Tensor. Mai tare, zise Tensor. Nelinişti, tensiuni şi disensiuni au început.*

— Fără comentarii, mormăi Reich. *Opt, sir; şapte, sir; şase, sir; cinci…*

— Ce episod din copilăria dumneavoastră v-a determinat să puneţi la dispoziţia cetăţenilor această…

Patru, sir; trei, sir; doi, sir; unu…

— A existat, cândva, o clipă când n-aţi ştiut ce să faceţi? V-a înspăimântat moartea? V-a…

Mai tare, zise Tensor. Mai tare, zise Tensor. Nelinişti, tensiuni şi disensiuni au început.

Reich plonjă într-un Jumper public şi scăpă.

Tate către Reich: *Poliţia îl caută realmente pe Graham. Toţi cei din Laboratorul lor au fost trimişi după agentul de evaluare. Dumnezeu ştie ce fir urmăreşte Powell, dar e departe de tine. Cred că te afli într-o poziţie tot mai sigură.*

Reich către Tate: *Nu, până nu găsesc fata!*

Marcus Graham nu lăsase nici o adresă şi era căutat de o jumătate de duzină de stângaci roboţi urmăritori, scoşi din laboratoarele poliţiei. Erau dirijaţi de tot atât de stângacii lor inventatori, prin întreg sistemul solar. Între timp, Marcus Graham ajunsese pe Ganymede, unde Powell îl descoperi la o licitaţie de cărţi străvechi, licitaţie condusă de un acţionar sondator. Cărţile făceau parte din fondul Drake, moştenit de Ben Reich de la mama sa. Apăruseră în mod neaşteptat pe piaţă.

Powell discută cu Graham în holul sălii de licitaţie, în faţa unei ferestre de cristal ce dezvăluia tundra arctică a lui Ganymede, sub cerul negru, pe jumătate acoperit de discul roşu-închis al lui Jupiter. Apoi, prefectul luă „Paişpe-zile” înapoi spre Pământ şi Abe Potlogarul căzu în mrejele unei drăguţe stewardese. Când sosi la cartierul său general, Powell nu arăta a om fericit, iar Wynken, Blynken şi Nod avură din plin de lucru.

Powell către echipă: *Nici o speranţă. Nu ştiu de ce Reich s-a mai deranjat să-l trimită pe Graham cu licitaţia asta tocmai pe Ganymede.*

Beck către Powell: *Ce-i cu cartea de jocuri?*

Powell către Beck: *Reich a cumpărat-o, a evaluat-o şi-a trimis-o cadou. Era deteriorată şi singurul joc pe care-l putea alege Maria era „Sardeluţa”. Până acum n-avem nimic pentru Moise, ca să-l acuze pe Reich. Ştiu eu cum le merge mintea maşinilor ăstora… La dracu’! Unde-i fata?*

Trei subofiţeri de poliţie fuseseră trimişi, succesiv, la domnişoara Duffy Wyg&, şi reveniră la uniforme acoperiţi de dizgraţie. Când, în cele din urmă, Powell ajunse la ea, era în toiul Balului „4000”. Domnişoara Wyg& era mai mult decât încântată să vorbească.

Powell către echipă: *Am discutat cu Ellery West de la Monarch şi el sprijină versiunea domnişoarei Wyg&. West s-a plâns de proliferarea jocurilor de noroc, iar Reich a cumpărat un psicântec, pentru a stăvili tendinţa. Se pare că blocajul mental i-a fost imprimat accidental. Dar ce se aude cu arma folosită împotriva paznicilor? Şi ce-i cu fata?*

Răspunzând criticilor usturătoare şi chicotelilor abia înăbuşite, comisarul Crabbe ţinu o conferinţă de presă în exclusivitate şi declară că laboratoarele poliţiei descoperiseră o nouă tehnică de investigaţie, ce avea să soluţioneze cazul lui D’Courtney în douăzeci şi patru de ore. Era vorba de analiza fotografică a purpurii vizuale din ochii cadavrului, care avea să ofere imaginea asasinului. Cercetătorii în domeniul rodopsinei fuseseră convocaţi la sediile locale ale poliţiei.

Nedorind să rişte interogarea lui Wilson Jordan, fiziologul care preparase ionizatorul cu rodopsină al Monarchului, Reich îi telefonă lui Keno Quizzard şi puse la cale o metodă de îndepărtare de pe Pământ a doctorului Jordan.

— Am o proprietate pe Callysto, spuse Reich. Renunţ la titlu şi-o scot la vânzare. O să am grijă s-o ia Jordan.

— Vrei să-i spun eu asta? întrebă Quizzard, cu vocea lui ursuză.

— Nu, Keno. Nu trebuie să lăsăm urme. Sună-l pe Jordan. Fă-l curios. Lasă-l să descopere singur.

Ca urmare a acestei conversaţii, o persoană anonimă, cu glas morocănos, îi telefonă lui Wilson Jordan, încercând să-i trezească interesul în achiziţionarea, pentru o sumă modestă, a proprietăţii Drake de pe Callysto. Oferta îi păru dubioasă lui Jordan, care nu auzise niciodată de proprietatea Drake, şi de aceea îşi consultă avocatul. Fu informat că devenise probabilul moştenitor al unei jumătăţi de milion de credite. Peste o oră, fiziologul uluit pleca spre Callysto.

Powell către echipă: *L-am adus pe omul lui Reich în câmp deschis. Jordan trebuie să fie cel cu rodopsina. Este singurul fiziolog oculist care a dispărut după conferinţa lui Crabbe. Trimiteţi-i vorbă lui Beck să-l urmărească pe Callysto şi să se ocupe de el. Ce se aude cu fata?*

Între timp, partea reală a operaţiunii Dur & Moale avansa treptat. Pe când atenţia lui Reich era atrasă de ţipetele Mariei Beaumont, un tânăr şi strălucit avocat al cabinetului juridic Monarch fusese ademenit cu abilitate pe Marte şi reţinut acolo, sub acuzaţia reală, deşi desuetă, de imoralitate. O sosie perfectă a avocatului veni să lucreze în locul său.

Tate către Reich**:** *Verifică-ţi consilierii juridici. Nu pot pătrunde acolo, dar ceva e-n neregulă. E periculos.*

Sub pretextul unei verificări generale, Reich aduse un Ester 1 şi descoperi substituirea. Îl sună apoi pe Keno Quizzard. Crupierul cel orb angajă un reclamant, care acuză avocatul fals de şicane. Astfel cariera dublurii în Monarch luă sfârşit în mod legal şi fără complicaţii.

Powell către echipă: *La dracu'! Am fost descoperiţi. Reich ne trânteşte toate uşile în nas... Dur & Moale! Aflaţi cine spionează pentru el. Şi găsiţi fata!*

În vreme ce poliţistul cu chip de mongol iscodea Turnul Monarch, unul dintre savanţii de acolo, grav rănit cu puţin timp în urmă, într-o explozie de laborator, părăsi spitalul cu o săptămână mai devreme şi reveni la lucru. Avea chipul acoperit cu bandaje, însă era dornic de muncă. Acesta era adevăratul spirit Monarch!

Tate către Reich: *În sfârşit, am descoperit! Powell nu-i naiv. Îşi desfăşoară investigaţiile pe două planuri. Neglijează-l pe cel evident! Caută-l pe cel de dedesubt. Am aflat ceva despre un spital. Verifică!*

Reich verifică. După trei zile, îl chemă pe Keno Quizzard. Monarch fu prădat de platină de laborator în valoare de 50.000 Cr, iar în timpul jafului, Camera Interzisă fu distrusă. Recent-revenitul-la-muncă savant fu demascat ca impostor, acuzat de complicitate şi predat poliţiei.

Powell către echipă: *Înseamnă că nu vom putea dovedi niciodată că Reich a obţinut rodopsina din propriile lui laboratoare. Cum Dumnezeu ne-a descoperit? Să nu putem face chiar nimic? Unde-i fata?*

Pe când Reich râdea de stupidele investigaţii ale roboţilor pe urmele lui Marcus Graham, primul său adjunct îl întâmpina pe Inspectorul Financiar Continental, un Ester 2, sosit pentru o mult-amânată verificare a registrelor lui Monarch Utilities & Resources. Una dintre noutăţile echipei Inspectorului era o steno-sondator, care scria rapoartele şefului ei. Era expertă în rapoarte – rapoarte de poliţie, în principal.

Tate către Reich: *Mă pune pe gânduri echipa Inspectorului. Nu risca nimic.*

Reich rânji şi lăsă registrele publice pe mâna Inspectorului. Apoi îl trimise pe Hassop, şeful Codurilor, în concediul promis, pe Spaceland. În afara aparatelor

fotografice, Hassop avea asupra lui o casetă cu un film. Caseta conţinea registrele secrete ale lui Monarch şi era sigilată cu termită, distrugând filmul dacă nu era deschisă într-un anume fel. Singura copie a filmului se afla în seiful invulnerabil din locuinţa lui Reich.

Powell către echipă: *Şi cu asta, basta! Puneţi doi oameni după Hassop: Dur & Moale. Deţine probabil documente importante, aşa că Reich l-a acoperit perfect. La dracu', n-am găsit nimic! O spun eu, o s-o spună şi Moş Moise, şi-o ştiţi şi voi. Pentru Dumnezeu! Unde-i fata aia?*

Precum o planşă anatomică a sistemului sanguin, colorat în roşu pentru artere şi albastru pentru vene, lumea interlopă şi lumea legii îşi întindeau reţelele. Din sediile Ghildei, spre instructori şi studenţi, la familiile lor, la prieteni, la prietenii prietenilor, la cunoştinţe întâmplătoare şi la parteneri de afaceri. Din cazinoul lui Quizzard, de la crupieri la jucători, la oameni de încredere, la granguri grei, la hoţi modeşti, la vagabonzi, drogaţi, până la amestecul ciudat de semi-escroci şi aproape-cinstiţi.

Vineri dimineaţă, Fred Deale, Ester 3, se trezi, coborî din pat, făcu un duş, luă micul dejun şi plecă la slujbă. Era şeful pazei de la etajul Băncii de Schimb Marte, de pe Maiden Lane. Oprindu-se să-şi cumpere un tichet de transbordare pe pneumatic, pălăvrăgi cu o Ester 3 de la ghişeul de informaţii, care-i spuse despre Barbara D'Courtney. Fred memoră imaginea TP transmisă de funcţionară. Era un chip înrămat în semne de operaţiuni bancare.

Vineri dimineaţă, Snim Asj fu trezit de urletele proprietăresei sale, Chooka Frood, care-i solicita chiria.

— Ce dracu', Chooka, mormăi Snim. Ş-aşa faci o avere cu zăbăuca aia blondă de-ai găsit-o, tu ştii cum… Ai o mină de aur în pivniţă… Ce mai vrei de la mine?

Chooka Frood îi explică lui Snim că: A) Fata cu părul blond nu era zăbăucă. Era un medium autentic. B) Ea (Chooka) nu avea o casă de rendez-vous. Era o prezicătoare autorizată. C) Dacă el (Snim) nu aducea chiria pe ultimele

şase săptămâni, ea (Chooka) îi putea prezice viitorul cu multă uşurinţă. Snim avea să locuiască afară, pe caldarâm.

Bărbatul coborî din pat şi, deja îmbrăcat, ieşi în oraş să facă rost de câteva credite. Era prea devreme să meargă la Quizzard şi să se lipească de nişte fraieri cu lovele. Încercă să facă un blat pe pneumaticul spre centru, dar fu zvârlit afară de sondatorul de schimb, aşa că porni pe jos. Până la prăvălia lui Jerry Church era cam multişor de mers, dar Snim lăsase acolo o pianină de buzunar, în aur şi perle, şi spera să obţină de la Church un alt avans.

Cămătarul nu se afla acolo, şi asistentul lui nu putea face nimic pentru Snim. Flecăriră despre una, despre alta. Snim povesti de nenorocita de proprietăreasă, care-l bătea zilnic la cap cu mediumul descoperit de ea, continuând totuşi să-l mulgă, deşi afacerile îi mergeau din plin. Asistentul cămătarului nu se înduioşă însă nici măcar atât cât să-i ofere o cafea şi Snim plecă.

Când Jerry Church reveni în prăvălie, pentru o scurtă pauză în căutarea sa disperată după Barbara D’Courtney, asistentul îi povesti despre vizita lui Snim şi conversaţia avută. Church îi citi în minte amănuntele discuţiei. Tremurând de emoţie, se împletici spre telefon şi-l sună pe Reich, dar nimeni nu ştia unde se află acesta. Church răsuflă adânc şi formă numărul lui Keno Quizzard.

Între timp, Snim devenise tot mai neliniştit. Din agitaţia lui, se născu hotărârea prostească de a-l fraieri pe clientul vreunei bănci. Se îndreptă către Maiden Lane şi examină băncile din jurul lui Bomb Inlet. Nu era prea inteligent şi comise eroarea de-a alege drept zonă de acţiune Banca de Schimb Marte. Părea învechită şi provincială. Snim nu învăţase că numai instituţiile puternice şi eficiente îşi pot permite să aibă un aspect de mâna a doua.

Intră în bancă şi traversă sala uriaşă, până la şirul de mese aşezate vizavi de ghişeele casierilor, de unde şterpeli un teanc de foi de depuneri şi un toc. Pe când părăsea banca, Fred Deal privi după el, apoi îşi chemă oamenii:

— Îl vedeţi pe vagabondul acela mititel? Arătă spre Snim, care tocmai ieşea pe uşă. Este gata de escrocheria cu casierul.

— Vrei să-i facem vânt, Fred?

— Ce rost are? O să-ncerce în altă parte. Lăsaţi-l să-şi facă treaba. Îl înhăţăm după ce ia banii. Când avem dovada, îl ascundem pentru totdeauna. Kingstonul e plin de celule goale.

Fără să aibă habar de toate acestea, Snim dădea târcoale băncii, urmărind atent ghişeele casierilor. Un individ mătăhălos retrăgea bani de la ghişeul 2. Casierul îi înmâna teancuri groase de bancnote. Ăsta era fraierul! Snim îşi dezbrăcă iute haina, suflecă mânecile cămăşii şi-şi înfipse tocul după ureche.

Când fraierul ieşi, numărându-şi banii, Snim se strecură pe lângă el şi-l bătu pe umăr.

— Scuzaţi-mă, domnule, rosti el pe un ton grav. Sunt de la ghişeul Z. Mă tem că funcţionarul nostru a făcut o greşeală şi v-a numărat mai puţin. Sunteţi amabil să reveniţi, pentru a lămuri situaţia? Agită teancul de foi de depuneri, apucă graţios teancul de bancnote din mâna individului şi se răsuci spre intrarea băncii. Pe aici, domnule, adăugă politicos. Mai trebuie să primiţi o sută.

În vreme ce bărbatul, uluit, pornea după el, Snim se pierdu în mulţimea din sală şi se îndreptă către o altă uşă laterală. Până ce idiotul avea să înţeleagă ce se întâmplase, el urma să fie departe. În acel moment, o mână de oţel îl înhăţă de gât. Fu răsucit şi dădu ochi în ochi cu unul din paznicii băncii. Într-o clipă, lui Snim îi trecură prin minte: luptă, fugă, mită, implorare, spitalul Kingston, căţeaua de Chooka Frood şi nebuna ei blondă, pianina şi noul ei proprietar… Apoi se prăbuşi şi începu să plângă.

Paznicul sondator îl împinse unui alt gardian şi strigă:

— Luaţi-l băieţi! Eu m-am făcut de-o avansare!

— E vreo recompensă pentru tipul ăsta, Fred?

— Nu pentru el. Pentru ceea ce are în cap. Trebuie să telefonez la Ghildă!

Vineri după-amiază, aproape în acelaşi moment, Ben Reich şi Lincoln Powell primiră aceeaşi informaţie: „Fată corespunzând descrierii Barbarei D'Courtney. Adresa: Prezicătoarea Chooka Frood, Bastion West Side, numărul 99”.

Capitolul 9

Bastion West Side, faimosul ultim bastion din Asediul New York-ului, era acum monument de război. Cele zece hectare de ruine continuau să fie păstrate drept avertisment, amintind de demenţa ce produsese ultima conflagraţie. Dar, ca întotdeauna, ultima conflagraţie se dovedise a fi penultima, iar clădirile dărâmate şi străzile pustiite din Bastion West Side alcătuiau acum cartierul vagabonzilor.

Numărul 99 fusese o fabrică de ceramică. În timpul războiului, un lanţ de explozii afectase depozitele ei, care conţineau mii de vase, topindu-le într-un curcubeu nebun, asemănător reproducerii unui crater lunar. Pete mari de purpuriu, malahit, violet, ocru şi galben-crom se întinseseră pe pereţii din piatră. Pâraie de portocaliu, stacojiu şi purpură imperială răbufniseră prin ferestre şi uşi, acoperind cu dâre largi străzile şi ruinele din preajmă. Clădirea devenise Casa Curcubeului, proprietatea Chookei Frood.

Etajele superioare fuseseră cârpite şi împărţite într-o mulţime de odăiţe, într-atât de complicate şi de întortocheate, încât numai Chooka se descurca în acest labirint, ba uneori chiar şi ea se mai rătăcea. Puteai trece dintr-o cămăruţă în alta pe neobservate, scăpând astfel din plasa celei mai amănunţite razii. Proprietatea respectivă îi aducea Chookei însemnate profituri anuale.

Etajele inferioare adăposteau celebrul club Frab al Chookei, unde, pentru o sumă corespunzătoare, o profesionistă cam trecută satisfăcea binecunoscutele vicii ale înfometaţilor şi, în funcţie de ocazie, inventa altele noi, pentru cei sastisiţi. Însă afacerea cu adevărat bănoasă fusese inspirată de subsolul clădirii.

Exploziile din timpul războiului, care transformaseră clădirea într-un crater de curcubee, topiseră şi materialele ceramice, metalul, sticla şi plasticul bătrânei fabrici; o masă vâscoasă cursese prin podele, oprindu-se la nivelul cel mai de jos şi solidificându-se acolo, într-o podea sclipitoare, cu o

structură cristalină, fosforescentă, straniu de vibrantă şi cântătoare.

O incursiune în Bastion West Side îşi merita riscul. Îţi croiai drum prin străduţele întortocheate, până ajungeai la dâra portocaliu-închis ce indica uşa Casei Curcubeului. La intrare te întâmpina un individ grav, într-un costum protocolar din secolul douăzeci, care te întreba: „Frab sau Fortuna, domnule?” Dacă răspundeai „Fortuna”, erai condus la o uşă de cavou, unde plăteai o sumă exorbitantă şi ţi se înmâna o lumânare cu fosfor. Ţinând-o cu grijă, coborai o scară abruptă din piatră. Jos, scara cotea brusc şi te trezeai dinaintea unui subsol lung şi larg, boltit, cu aspectul unui lac de foc cântător.

Păşeai pe suprafaţa lacului. Aceasta era netedă şi avea aspect sticlos. Dedesubtul ei pâlpâia un pastel de aurore boreale. La fiecare pas, cristalul zumzăia acorduri dulci şi grave, aidoma tonurilor prelungi ale clopotelor din bronz. Chiar dacă rămâneai nemişcat, podeaua continua să cânte, răspunzând vibraţiilor de pe străzi.

De jur împrejurul podelei, pe bănci de piatră, erau aşezaţi ceilalţi căutători ai norocului, fiecare ţinând o faclă cu fosfor. Îi priveai, tăcuţi şi uimiţi, şi, brusc, îţi dădeai seama că semănau cu nişte sfinţi strălucind în aura podelei; şi răsunau precum nişte sfinţi, trupurile lor ţinând isonul. Lumânările păreau stele pe cerul unei nopţi geroase.

Te alăturai tăcerii pulsatoare, arzânde şi stăteai nemişcat până când, în cele din urmă, răsuna clinchetul unui clopoţel din argint. Podeaua relua rezonanţa aceea, şi relaţia stranie între imagine şi sunet determina o arteziană de culori scânteietoare. După aceea, în mijlocul podelei apărea Chooka Frood, înveşmântată într-o cascadă de muzică înflăcărată.

— Şi-atunci, bineînţeles, iluzia se destramă, îşi şopti Lincoln Powell.

Privi chipul aspru al femeii: nasul lătăreţ, ochii plaţi, gura zbârcită. Culorile pâlpâiau în jurul feţei, dar nu puteau ascunde faptul că, deşi înzestrată cu ambiţie, ingeniozitate

şi rapacitate, era complet lipsită de sensibilitate şi perspicacitate.

— Poate ştie să joace teatru, murmură, plin de speranţă, prefectul.

Chooka rămăsese în mijlocul încăperii, semănând cu o Meduză vulgară, apoi înălţă braţele într-un gest pe care-l dorea inspirat.

— Nu, nu ştie, decise Powell.

— Am venit la voi, intonă Chooka cu o voce răguşită, ca să v-ajut să priviţi în adâncul inimilor voastre. Priviţi-vă sufletele, voi care-i căutaţi… Ezită, apoi continuă: Tu, care vrei să te răzbuni pe bărbatul numit Zerlen, de pe Marte… Pentru iubirea unei femei de pe Callysto… Pentru creditele unchiului bogat din Paris…

— *La dracu'! Femeia asta-i sondator!*

Chooka încremeni cu gura căscată.

— *M-auzi, nu-i aşa, Chooka Frood?*

Răspunsul telepatic sosi în fragmente înspăimântătoare. Era evident că însuşirea ei naturală nu fusese educată niciodată.

— *Ce…? Cine? Care… eşti?*

Grijuliu, de parcă ar fi vorbit cu un copil E 3, Powell pronunţă:

— *Numele: Lincoln Powell. Ocupaţia: Prefect de poliţie. Scopul: Interogarea fetei Barbara D'Courtney. Am auzit că participă la spectacolul tău.*

Transmise o imagine a fetei.

Modul în care Chooka încerca să blocheze era patetic.

— *Ieşi… afară! Afară! Afară de-aici! Ieşi! Ieşi afară! Afară…*

— *De ce n-ai venit la Ghildă? De ce n-ai luat legătura cu noi?*

— *Ieşi! Pleacă de-aici! Pleacă, sondatorule!*

— *Şi tu eşti sondator. De ce nu ne-ai lăsat să te instruim? Ce fel de viaţă e asta pentru tine? Tranca-fleanca… Le citeşti minţile fraierilor şi faci pe prezicătoarea. Te aşteaptă o muncă adevărată, Chooka.*

— *Bani mulţi?*

Powell izbuti să-şi înfrâneze exasperarea. Nu era furios pe Chooka. Era furios pe forţa implacabilă a evoluţiei, care insista să-i dăruiască omului tot mai multe puteri, fără să-i cauterizeze acele vicii străvechi ce-l opreau să le întrebuinţeze aşa cum ar fi trebuit.

— Despre asta o să vorbim mai târziu. Unde-i fata?

— Ce fată? Nu există nici o fată!

— Lasă teatrul, Chooka! Citeşte clienţii împreună cu mine. Ţapul ăla bătrân, obsedat de femeia cu ochii roşii… Powell îl exploră uşurel: A mai fost pe-aici. Aşteaptă intrarea Barbarei D'Courtney. Ai îmbrăcat-o în paiete. O vei aduce peste o jumătate de oră. Ii place de ea. Când aude muzica, intră în transă. Are rochia despicată şi el e înnebunit după asta. Are…

— E nebun! Niciodată…

— Şi femeia înşelată de Zerlen? A văzut şi ea fata. Crede în ea. O aşteaptă. Unde-i fata, Chooka?

— Nu!

— Văd… La etaj. Unde anume, Chooka? Nu încerca să mă blochezi, sunt un E 1… văd… Nu mă poţi deruta. A patra cameră la stânga, după colţ. Ai un labirint complicat, acolo sus, Chooka. Să-l mai văd o dată, să nu greşesc…

Neajutorată şi îngrozită, Chooka se scutură brusc:

— Pleacă de-aici, copoi blestemat! Pleacă dracu' de-aici!

— Scuzaţi-o, vă rog, rosti Powell. Am plecat.

Se ridică şi părăsi încăperea.

Întreaga investigaţie telepatică avusese loc în secunda când Reich păşea de pe a nouăsprezecea treaptă pe a douăzecea, coborând spre subsolul Chookei Frood. Reich auzi ţipetele furioase ale femeii şi replica lui Powell. Se întoarse şi fugi pe scări, în sus.

Trecând pe lângă portar, îi aruncă un sovereign şi-i şopti:

— N-am fost aici, ai înţeles?

— Aici nu-i niciodată nimeni, domnule Reich.

Făcu un raid rapid prin încăperile Clubului Frab. *Mai tare, zise Tensor. Mai tare, zise Tensor. Nelinişti, tensiuni şi disensiuni au început.* Împinse fetele care-l solicitau în cele mai felurite chipuri, se închise într-o cabină telefonică şi

bătu BD-12232. Pe ecran apăru figura neliniştită a lui Church.

— Ce-i, Ben?

— Ne-am ars! Powell e-aici.

— Dumnezeule!

— Unde dracu-i Quizzard?

— Nu-i acolo?

— Nu-l pot localiza.

— Credeam că-i în subsol. A…

— În subsol era Powell, citind-o pe Chooka. Poţi fi sigur că amicul Quizzard nu era acolo. Dar unde poate fi?

— Nu ştiu, Ben. A plecat cu nevastă-sa şi…

— Ascultă-mă. Jerry! Powell trebuie să fi aflat unde-i fata. Am la dispoziţie cel mult cinci minute ca să i-o iau înainte. Quizzard ar fi trebuit să facă asta. Nu-i în subsol. Nu-i nici în Frab. A…

— O fi la etaj…

— La asta mă gândeam şi eu… Există vreo scurtătură spre labirintul ăla? Un drum rapid, ca s-o iau înaintea lui Powell?

— Dacă a citit-o pe Chooka, Powell a aflat şi despre scurtătură.

— Ştiu, fi-r-ar al naibii! Dar poate n-a făcut-o. Poate se concentra asupra fetei. Trebuie să-ncerc orice şansă.

— Înapoia scării principale există un basorelief din marmură. Răsuceşte spre dreapta capul femeii. Peretele glisează şi dezvăluie uşa unui Pneumatic vertical.

— Bine!

Reich închise telefonul, ieşi din cabină şi alergă către scara principală. O ocoli, găsi basorelieful, răsuci cu sălbăticie capul femeii şi urmări peretele alunecând. Apăruse o uşă din oţel. Lângă prag era montat un panou cu butoane. Apăsă pe ACOPERIŞ, deschise uşa şi păşi în cabină. Imediat, sub tălpi îi apăru o placă metalică şi, în şuieratul de presiune al aerului, fu ridicat opt etaje, până la nivelul cel mai de sus. Un stop magnetic opri placa. Reich deschise uşa cabinei şi ieşi.

Se afla pe un coridor ce cobora sub un unghi de vreo treizeci de grade, după care cotea la stânga. Pereţii erau tapetaţi cu pânză. Din loc în loc, plafonul era iluminat cu globuri mici, tremurătoare, de radon. În lungul coridorului se înşirau, pe ambele părţi, uşi închise.

— Quizzard! strigă Reich.

Nici un răspuns.

— Keno Quizzard!

Nimic.

Reich alergă câţiva metri, pe coridor, şi deschise o uşă la întâmplare. Pătrunse într-o cămăruţă îngustă, ocupată în întregime de un pat oval. Sări peste pat şi căzu. Se târî pe salteaua din spumă de plastic către uşa din peretele opus, o deschise şi ieşi. Nimerise pe un palier. Câteva trepte coborau spre o anticameră rotundă, în jurul căreia se aflau mai multe uşi. Bărbatul se rostogoli în jos pe trepte, se opri să-şi tragă răsuflarea şi examină pe rând uşile.

— Quizzard! strigă din nou. Keno Quizzard!

Se auzi o replică înăbuşită. Reich se răsuci pe călcâie. Alergă spre o uşă şi o deschise. O femeie, cu ochii coloraţi chirurgical în roşu, stătea în prag şi el se izbi de ea. Femeia izbucni în râs, ridică pumnii şi-l lovi în faţă. Orbit şi zăpăcit, Reich se retrase din faţa ei, pipăi uşa cu spatele, dar greşi şi apucă altă clanţă, deoarece nu ieşi în foaierul circular. Călcâiele îi nimeriră pe un prag din plastic. Se prăbuşi pe spate, trăgând uşa după el în cădere şi se izbi cu ceafa de muchia unui radiator din porţelan.

Când îşi recăpătă cunoştinţa, văzu înaintea sa ochii furioşi al Chookei Frood.

— Ce dracu’ cauţi-n camera mea? zbieră Chooka.

Reich sări în picioare.

— Unde-i?

— Ieşi dracu’ de-aici, Ben Reich!

— Te-am întrebat unde-i? Barbara D’Courtney! Unde-i?

Chooka întoarse capul şi strigă:

— Magda!

În cameră intră femeia cu ochii roşii. Ţinea în mână un pistol neuronic şi continua să râdă, însă arma era aţintită spre capul lui Reich.

— Dă-l afară, rosti Chooka.

— Vreau fata, Chooka! O vreau înainte ca Powell s-ajungă la ea. Unde-i?

— Dă-l afară, Magda!

Cu dosul mâinii, Reich o izbi pe Magda peste ochi. Femeia căzu pe spate, scăpă pistolul şi se rostogoli într-un colţ, continuând să râdă. Reich o ignoră. Luă arma şi-o lipi de tâmpla Chookei.

— Unde-i fata?

— Du-te dracu', idio…

Bărbatul apăsă trăgaciul pe prima poziţie. Radiaţia încărcă sistemul nervos al Chookei cu un curent de joasă inducţie. Femeia încremeni, apoi începu să tremure. Pielea îi strălucea de transpiraţie, dar ea continua să scuture din cap. Reich trecu trăgaciul pe poziţia a doua. Trupul Chookei fu azvârlit în agonia oaselor frânte. Ochii i se bulbucaseră. Din gâtlej îi ieşeau gemetele răguşite ale unui animal torturat. Reich o menţinu aşa cinci secunde, după aceea întrerupse curentul.

— Poziţia a treia e mortală, spuse el. Doamna Moarte. Nu-mi pasă deloc de tine, Chooka. Oricum, dacă nu găsesc fata, sunt bun de Demolare. Unde-i?

Chooka era aproape complet paralizată.

— Afară…, bolborosi ea. A patra cameră… La stânga… După colţ.

Reich o lăsă să cadă. Traversă dormitorul, ieşi pe uşa indicată şi ajunse la o scară spiralată. Sui, dădu colţul, numără uşile şi se opri înaintea celei de-a patra, pe stânga. Ascultă. Nici un sunet. Izbi uşa şi intră. Un pat gol, un dulap gol, o măsuţă de toaletă, un scaun.

— Dumnezeule! exclamă el.

Păşi spre pat. Părea că nu fusese utilizat. Înainte de-a părăsi încăperea, trase un sertar al măsuţei. Conţinea un capot din mătase albă şi un obiect de oţel ruginit, asemănător unei flori a răului. Era arma crimei: pistolul.

— Doamne! icni Reich. Oh, Doamne!

Apucă pistolul şi-l examină. Cartuşele continuau să fie în încărcător. Cel care-l ucisese pe D'Courtney era tot la locul lui, sub percutor.

— Încă nu-i rost de Demolare, murmură bărbatul. Încă nu... Băgă arma în buzunar. În momentul acela, auzi un hohot îndepărtat... şi răutăcios. Râsetul lui Quizzard.

Reveni iute la scara în spirală şi se conduse după hohote, până la o uşă pluşată, atârnând deschisă în balamale de bronz. Înălţă pistolul neuronic, îl fixă pentru doza mortală şi trecu pragul. Şuierând uşor, uşa se închise dinapoia lui.

Se afla într-o odăiţă rotundă, cu pereţii şi plafonul capitonate în catifea neagră. Podeaua era din cristal transparent şi, prin ea, Reich putea zări budoarul aflat la nivelul inferior. Era Camera Obscură a Chookei.

În budoar, Quizzard stătea într-un fotoliu adânc, ochii săi orbi strălucind excitaţi. Fata îi era aşezată în poale, îmbrăcată cu o rochie din paiete, despicată în faţă. Nu clintea; părul blond strălucea iar ochii negri şi adânci priveau liniştiţi în depărtare, în vreme ce crupierul o mângâia cu brutalitate.

— Cum arată? se auzi limpede glasul lui. Ce simte?

Se adresase unei femei micuţe, cu aspect comun, rezemată de perete în faţa lui, cu o expresie de agonie pe chip. Era soţia lui Quizzard.

— Cum arată? repetă orbul.

— Nu ştie ce se întâmplă, răspunse femeia.

— Ştie, strigă Quizzard. Nu-i chiar atât de nebună. Nu-mi spune că nu ştie ce se-ntâmplă! Cristoase! Dac-aş avea ochi!

— Eu sunt ochii tăi, Keno, rosti femeia.

— Atunci, priveşte pentru mine, şi spune-mi.

Reich înjură şi îndreptă pistolul spre capul crupierului. Putea ucide prin podeaua de cristal. Putea ucide prin orice material. În clipa aceea, în budoar intră Powell.

Femeia îl zări imediat şi ţipă:

— Fugi, Keno! Fugi!

Sări de la locul ei, repezindu-se către prefect, cu degetele răşchirate. Apoi se împiedică şi căzu. Se părea că leşinase, deoarece nu mai mişcă. În momentul când Quizzard se ridică din fotoliu, ţinând fata în braţe şi privind în gol, Reich înţelese că prăbuşirea femeii nu fusese un accident; imediat după aceea, orbul căzu şi el pe duşumea. Fata îi alunecă din braţe şi rămase în fotoliu.

Nu exista nici o îndoială: Powell îi doborâse la nivel TP şi, pentru prima dată în decursul confruntării lor, Reich simţi teama… teama fizică. Ridică iarăşi pistolul şi-l aţinti spre capul sondatorului, în vreme ce acesta se apropia de fată.

— Bună seara, domnişoară D’Courtney, rosti Powell.

— Adio, domnule Powell, murmură Reich şi încercă să-şi oprească tremurul braţului.

— Sunteţi teafără, domnişoară D’Courtney? reluă Powell. Când fata nu-i răspunse, se aplecă şi privi expresia ei pierdută. Îi atinse mâna şi repetă: Sunteţi teafără, domnişoară D’Courtney? Domnişoară D’Courtney! Aveţi nevoie de ajutor?

La auzul cuvântului „ajutor”, fata încremeni şi deveni atentă. Sări după aceea în picioare şi trecu pe lângă Powell. Se opri brusc şi, întinzând mâna, apucă o clanţă imaginară. O apăsă, deschise uşa inexistentă şi se năpusti înainte, cu părul blond fluturându-i şi cu ochii negri dilataţi de spaimă… O străfulgerare de o frumuseţe sălbatică.

— Tată! ţipă ea. Pentru Dumnezeu! Tată!

Fugi câţiva paşi, apoi se opri şi se retrase, parcă evitând pe cineva. Sări în stânga şi descrise un semicerc, strigând îngrozită:

— Nu! Nu! Iisuse Cristoase! Tată!

Alergă iarăşi, dar se opri, luptându-se cu nişte braţe nevăzute. Se zbătu, ţipând, după aceea încremeni şi-şi duse palmele la urechi, de parcă ar fi auzit un sunet asurzitor. Căzu în genunchi şi se târî, gemând, pe podea. Se opri din nou, ridică ceva de pe jos şi rămase îngenuncheată; chipul îi redevenise calm şi inexpresiv.

Reich înţelesese pantomima. Fata descrisese moartea tatălui ei. O descrisese pentru Powell. Iar dacă acesta avea s-o citească...

Powell se apropie de ea şi o ridică. Fata se sculă cu graţia unei balerine şi seninătatea unui somnambul. Sondatorul o cuprinse cu braţul după umeri şi porni către uşă. Reich îl urmărea permanent, aşteptând unghiul ideal de tragere. El era invizibil. Duşmanii lui, nesuspectând nimic, se aflau dedesubt – ţinte uşoare. Putea câştiga dintr-o singură lovitură. Powell deschise uşa, apoi, brusc, trase fata, lipind-o de el, şi se uită în sus. Reich îşi ţinu respiraţia.

— Dă-i drumul! strigă Powell. Aici suntem! O singură lovitură pentru amândoi. Dă-i drumul! Chipul lui ascuţit era mânios. Sprâncenele stufoase şi negre atârnau peste ochii întunecaţi. Timp de o jumătate de minut, privi în sus către invizibilul adversar, aşteptând, urând, sfidând. În cele din urmă, Reich coborî ochii, ferindu-i.

Apoi Powell şi fata ieşiră pe uşă, închizând-o îndărătul lor, iar Reich ştiu că lăsase ocazia să-i scape printre degete. Se găsea la jumătatea drumului spre Demolare.

Capitolul 10

Imaginaţi-vă un aparat de fotografiat cu o lentilă distorsionată într-un astigmatism violent, astfel încât poate înregistra numai aceeaşi imagine, mereu şi mereu: scena şocului. Imaginaţi-vă un fragment dintr-un cristal înregistrator, rupt în mod sălbatic, astfel încât poate reproduce numai aceeaşi frântură muzicală, mereu şi mereu, o frântură pe care n-o poate uita.

— Se găseşte în stadiul de reamintire isterică, explică doctorul Jeems, de la spitalul Kingston, adresându-se lui Powell şi Maryei Noyes, în sufrageria din casa prefectului. Răspunde la cuvântul-cheie, „ajutor”, şi descrie o experienţă teribilă.

— Moartea tatălui ei, spuse Powell.

— Ah?! Înţeleg… Pe lângă asta… Catatonie…

— Permanentă? întrebă Mary Noyes.

Doctorul Jeems păru surprins şi revoltat. Era unul dintre cei mai capabili tineri din spitalul Kingston, în ciuda faptului că nu era sondator şi era absolut devotat profesiei sale.

— În ziua de astăzi? Nimic nu este permanent, cu excepţia morţii fizice, domnişoară Noyes, iar în Kingston am început să ne ocupăm şi de asta. Investigând moartea din punct de vedere simptomatic, am…

— Altă dată, doctore, îl întrerupse Powell. Avem treabă acum. Pot folosi fata?

— În ce fel?

— S-o citesc.

Jeems căzu pe gânduri.

— Nu văd de ce nu. I-am făcut Seriile Déja Eprouvé pentru catatonie, însă ele nu afectează…

— Seriile Déja Eprouvé? întrebă Mary.

— Un tratament nou, excepţional, rosti excitat Jeems. Iniţiat de Gart… unul dintre sondatorii voştri. Pacientul intră în catatonie. Este o evadare. O fugă de realitate. Conştientul nu poate face faţă conflictului dintre lumea exterioară şi propriul subconştient. Doreşte să nu se fi

născut niciodată. Încearcă să revină la stadiul de fetus. Înţelegi?

— Până aici, da, încuviinţă Mary.

— Bun… Déja Eprouvé este un vechi termen psihiatric de prin secolul XIX. Literal, înseamnă: „deja experimentat, deja încercat”. Mulţi pacienţi doresc atât de puternic un anumit lucru încât, în cele din urmă, dorinţa îi face să-şi imagineze că actul respectiv s-a şi petrecut. Pricepi?

— Stai puţin, începu Mary Noyes. Vrei să spui…

— S-o luăm altfel, o întrerupse Jeems. Să presupunem că doreşti din tot sufletul să… să zicem să te măriţi cu Powell şi să întemeiezi o familie. Da?

Mary se înroşi şi încuviinţă cu o voce crispată:

— Da.

Powell de-abia îşi înfrână pornirea de a-l pocni pe bine-intenţionatul şi nătăfleţul Normal.

— Bun, continuă acesta. Dacă-ţi pierzi echilibrul, poţi crede că eşti căsătorită cu Powell şi că aveţi trei copii. Asta înseamnă Déja Eprouvé. Ceea ce facem noi este de a sintetiza pentru pacient un Déja Eprouvé artificial. Transformăm în adevăr dorinţa catatonică de evadare. Facem să aibă loc experienţa dorită de el. Disociem nivelele cele mai de jos ale minţii, le trimitem în uter şi le lăsăm să creadă că s-au născut din nou, într-o viaţă nouă. Ai înţeles?

— Da.

Mary încercă să zâmbească, recăpătându-şi siguranţa.

— La suprafaţa minţii… În nivele conştiente, pacientul se dezvoltă din nou, însă mult accelerat. Pruncie, copilărie, adolescenţă, maturitate…

— Adică Barbara D’Courtney va fi precum un copil… va învăţa să vorbească… să umble…?

— Da, da, da! O să dureze vreo trei săptămâni. La sfârşitul acestui interval va fi gata să accepte realitatea de care încearcă să scape. Ca să mă exprim aşa, va creşte până la propriul ei nivel. Bineînţeles, asta se petrece la nivelul conştient. Nu va fi atinsă mai profund. Dacă doreşti, o poţi sonda. Singurul necaz ar fi… că trebuie să arate extrem de speriată la nivelele respective. Confuză… Vei

avea necazuri, până să obţii ceea ce doreşti. Bineînţeles, asta ţi-e meseria, şi ştii ce ai de făcut.

Jeems se ridică brusc.

— Trebuie să plec. Se îndreptă spre uşă. Am fost încântat să vă pot ajuta. Dintotdeauna mi-a plăcut să lucrez cu sondatorii. Nu-nţeleg actuala ostilitate a oamenilor faţă de voi… Părăsi odaia.

— *Îmhî. O semnificativă notă finală.*

— *Ce voia să spună, Linc?*

— *Marele & bunul nostru prieten, Ben Reich. Reich susţine o campanie anti-Esper. Ştii… sondatorii sunt o castă, nu poţi avea încredere în ei, nu vor fi niciodată patrioţi, sunt complotişti interplanetari, mănâncă prunci Normali…*

— *Brr! Şi mai finanţează şi Liga Patrioţilor. E un tip periculos şi dezgustător.*

— *Periculos, dar nu şi dezgustător, Mary. Are farmec. Asta îl face de două ori mai periculos. Oamenii se aşteaptă ca ticăloşii să arate ca atare şi în exterior. În sfârşit, poate că ne vom îngriji de Reich până nu-i prea târziu. Adu-o pe Barbara.*

Mary coborî fata de la etaj şi o aşeză pe canapeaua joasă. Barbara stătea nemişcată, precum o statuie. Mary o îmbrăcase într-un costumaş albastru, alcătuit din bluză şi pantalonaşi scurţi, şi-i pieptănase părul blond, legându-l într-o coadă de cal, cu o panglică bleumarin. Fata strălucea aidoma unei superbe păpuşi din plastic.

— *Superbă pe dinafară, distrusă pe dinăuntru… Blestematul de Reich!*

— *Ce-i cu el?*

— *Ţi-am spus, Mary. Eram atât de furios pe Chooka Frood, încât am trădat-o nenorocitului ăla roşcovan, Quizzard, şi neveste-sii. Iar când l-am sondat pe Reich la etaj, i-am aruncat-o în faţă. I-am…*

— *Ce i-ai făcut lui Quizzard?*

— *Şoc neuro-bazic. Vino odată prin laborator şi o să-ţi arătăm. Este ceva nou. Dacă devii E, te învăţăm… E ca pistolul neuronic.*

— Mortal?

— Crezi c-am uitat Jurământul? Bineînţeles că nu!

— Cum l-ai putut citi pe Reich prin plafon?

— Reflexie TP. Camera Obscură avea legătură acustică cu cea de jos, iar microfoanele erau deschise. Greşeala lui Reich. Citeam totul şi jur că de-abia aşteptam să aibă curajul să tragă. Eram decis să-i aplic şi lui un şoc şi să termin odată cazul.

— De ce n-a tras?

— Nu ştiu, Mary. Nu ştiu. Credea că are toate motivele să ne ucidă. Se credea în siguranţă... Nu ştia nimic despre şoc, deşi pesemne colapsul lui Quizzard îl avertizase... Dar n-a făcut-o.

— De teamă?

— Reich nu-i un laş. Nu-i e frică. N-a putut, şi gata. Nu ştiu de ce. Poate data viitoare va fi altceva. De asta o ţin pe Barbara D'Courtney la mine. Aici, e în siguranţă.

— În Kingston ar fi mai bine păzită.

— Kingston nu-i îndeajuns de discret pentru ceea ce am eu de făcut.

— ?

— Acolo, în isteria fetei, este închisă povestea detaliată a crimei. Trebuie să ajung la ea... Încetul cu încetul. Când o voi obţine, Reich va fi al nostru.

Mary se ridică.

— Exit Mary.

— Stai jos, sondator! De ce crezi că te-am chemat? Vei rămâne aici, cu fata. Nu poate fi lăsată singură. Voi două veţi sta în dormitor. Eu îmi aranjez culcuşul în birou.

— Termină, Linc! Nu te mai preface. Eşti stânjenit. Ia să vedem dacă pot trece dincolo de blocajul ăsta mintal...

— Ascultă...

— Nu, nu, domnule Powell! Mary izbucni în râs. *Deci, asta-i. Mă vrei drept damă de companie. Un termen victorian, nu-i aşa? Exact ca şi tine, Linc. Perfect atavistic.*

— Asta-i o minciună! În anumite cercuri sunt recunoscut drept cel mai progresist...

— Imaginea asta ce mai e? Aha! Cavalerii Mesei Rotunde. Sir Galahad Powell. Şi dedesubt mai e ceva. Am… Brusc se opri din râs şi păli.

— Ce-ai găsit?

— Las-o baltă!

— Ce-i, Mary?

— Las-o baltă, Linc. Şi nu-ncerca să mă citeşti. Dacă nici tu nu ştii ce-i, mai bine să n-o afli de la mâna a doua. În special de la mine.

Un moment, o privi curios, apoi ridică din umeri.

— Bine, Mary. Atunci să ne-apucăm de treabă.

Se întoarse către Barbara D'Courtney şi rosti:

— Ajutor, Barbara.

Imediat, fata încremeni pe canapea, cu o expresie de atenţie. O testă cu delicateţe. Senzaţia aşternuturilor… Un glas strigând înăbuşit…

— Al cui glas, Barbara?

Adânc, în preconştient, ea răspunse:

— Cine eşti?

— Un prieten, Barbara.

— N-am nici un prieten. Nici unul. Sunt singură.

Şi era într-adevăr singură, alergând pe un coridor să deschidă o uşă, să pătrundă într-o cameră precum o orhidee şi să vadă…

— Ce, Barbara?

— Un bărbat. Doi bărbaţi.

— Cine?

— Pleacă. Te rog, pleacă! Nu-mi plac glasurile. Un glas care strigă. Îmi strigă în urechi…

Şi strigă, în timp ce instinctul spaimei o făcea să se lupte cu o figură neclară, care căuta s-o îndepărteze de tatăl ei. Se întoarse şi dădu ocol.

— Ce face tatăl tău, Barbara?

— A… Nu. Tu nu eşti de-aici. Suntem numai noi trei. Tata, eu, şi…

Din nou, figura neclară. O străfulgerare a chipului. Atât.

— Priveşte din nou, Barbara. Capul alungit. Ochii mari. Nasul drept. Gura mică şi senzuală. Ca o cicatrice. Acesta este bărbatul? Priveşte! Acesta este bărbatul?

— Da! Da! Da!

Apoi totul se întrerupse. Era iarăşi îngenuncheată, ca o păpuşă imobilă.

Powell îşi şterse transpiraţia şi conduse fata înapoi, pe canapea. Era zguduit… chiar mai tare decât Barbara D'Courtney. Isteria o ferea pe fată de impactul emoţional. El nu avea nici o pavăză. Împărtăşea teroarea ei, oroarea ei, tortura ei – gol şi neprotejat.

— Era Ben Reich, Mary. Ai văzut şi tu?

— N-am putut sta prea mult, Linc. Era prea dur pentru mine.

— Era Reich. Singura întrebare este: cum dracu' l-a omorât pe tatăl fetei? Cu ce armă? De ce nu s-a apărat bătrânul? Trebuie să încerc din nou, deşi detest s-o chinui…

— Eu detest să te văd pe tine chinuindu-te.

— Trebuie.

Răsuflă adânc şi rosti:

— Ajutor, Barbara.

Fata încremeni iarăşi, cu o expresie de atenţie. Sondatorul pătrunse.

— Încetişor. Nu te grăbi. Ai tot timpul.

— Tot tu eşti?

— Mă ţii minte, Barbara?

— Nu, nu. Nu te ştiu. Pleacă!

— Dar fac parte din tine, Barbara. Alergăm împreună pe coridor. Vezi? Deschidem împreună uşa. Este mult mai uşor împreună. Ne ajutăm unul pe celălalt.

— Noi?

— Da, Barbara, tu şi cu mine.

— Dar acum de ce nu mă ajuţi?

— Cum, Barbara?

— Uită-te la tata! Ajută-mă să-l opresc. Să-l opresc. Să-l opresc! Ajută-mă să strig. Ajută-mă! Pentru Dumnezeu, ajută-mă!

Încă o dată, îngenunche ca o păpuşă nemişcată.

Powell simţi o mână sub braţ şi-şi dădu seama că el nu trebuia să îngenuncheze. Încetişor, cadavrul din faţa ochilor săi dispăru, odaia-orhidee dispăru, iar Mary Noyes se străduia să-l ridice.

— *De data asta, tu ai fost primul,* se sforţă ea să surâdă.

Bărbatul scutură din cap şi vru s-o ajute pe Barbara D'Courtney, dar căzu înapoi pe podea.

— *În regulă, Sir Galahad. Potoleşte-te.*

Mary duse fata pe canapea. După aceea, se întoarse la Powell.

— *Gata să primeşti ajutor, sau crezi că nu-i ceva masculin?*

— *Cuvântul corect este „viril”. Nu-ţi pierde timpul, încercând să mă ridici. Puterea care-mi trebuie este cerebrală. Am încurcat-o...*

— *Ce-ai sondat?*

— *D'Courtney dorea să fie omorât.*

— *Nu se poate!*

— *Ba da. Din câte mi-am dat seama, s-ar putea să se fi sinucis în faţa lui Reich. Amintirile Barbarei sunt confuze. Trebuie să lămuresc chestia asta. O să-l caut pe medicul lui D'Courtney.*

— *E Sam @kins. Săptămâna trecută s-a întors de pe Venus, cu Sally.*

— *Atunci, trebuie să plec într-acolo. Am timp să prind prima rachetă? Sună la Idlewild.*

***

Sam @kins, Dr. E 1, câştiga 1.000 Cr. pe oră de consultaţie. Se ştia că Sam avea un venit anual de două milioane de credite, dar puţini cunoşteau şi faptul că Esperul se ruina cu operele de binefacere. @kins era unul dintre luceferii planului educaţional al Ghildei şi liderul Grupului Ambiant, care considera că abilitatea telepatică nu era o caracteristică înnăscută, ci mai degrabă o calitate latentă a fiecărui organism viu, calitate ce putea fi dezvoltată prin antrenament şi instrucţie corespunzătoare.

Drept rezultat, locuinţa lui, construită în deşertul strălucitor din apropierea Venusburgului, era suprasolicitată

de pacienţi. Sam invita pe toţi cei din clasele cu venit scăzut să-şi trateze problemele la el şi, în timp ce o făcea, căuta să stimuleze la ei telepatia. Raţionamentul lui era destul de simplu. Dacă, să presupunem, sondatul era o chestiune de dezvoltare a unor muşchi neutilizaţi, cauza era fie că majoritatea oamenilor fuseseră leneşi, fie că nu avuseseră ocazia s-o facă. Dar când un individ traversează o criză, nu-şi mai poate permite lenevia; iar Sam se afla acolo, reprezentând ocazia şi antrenamentul specific. Deocamdată, strădaniile sale duseseră la descoperirea a doar 2% din Esperii latenţi, dar el nu-şi pierduse speranţa.

Powell îl găsi în grădina stâncoasă a casei, distrugând cu vigoare flori de deşert, ferm convins că le îngrijea, şi întreţinând conversaţii simultane cu mai mulţi indivizi nefericiţi, care-l urmau aidoma unor marionete. Norii eterni ai Venusului radiau o lumină orbitoare. Capul chel al Esperului strălucea ca o pată roz. Pufnea şi striga, atât la plante, cât şi la clienţi.

— La naiba! Nu-mi spune că-i o floare! E o buruiană! Crezi că nu recunosc o buruiană? Dă-mi săpăliga, Bernard.

Un omuleţ în negru îi înmână săpăliga, rostind:

— Mă numesc Walter, doctore.

— Ăsta-i necazul tău, mormăi @kins, smulgând din sol o masă roşiatică. Aceasta îşi schimbă culorile, cu o isterie de curcubeu, şi emise un scâncet acuzator, dovedind că nu era nici floare, nici buruiană, ci derutanta salcie-plângătoare venusiană.

@kins o privi nemulţumit, apoi se întoarse către omuleţ:

— Escapism semantic, Bernard. Trăieşti în termenii unei denumiri, ai unei etichete, nu ai obiectului. Asta-i evadarea ta din faţa realităţii. De ce anume vrei să scapi, Bernard?

— Speram că-mi veţi spune dumneavoastră, doctore, replică Walter.

Powell rămase tăcut, încântat de spectacol. Părea o ilustraţie dintr-o Biblie străveche. Sam, un Mesia nervos, răstindu-se la discipolii săi umili. În jurul lor, rocile strălucind de siliciu răzbăteau printre plantele multicolore. Deasupra, sclipirea orbitoare, de sidef, iar pe fundal, atât

cât puteai zări cu ochii, roşul, purpuriul şi violetul deşertului planetar.

— Îmi aminteşti de roşcovană, pufni @kins către Walter/Bernard. De fapt, pe unde umblă curtezana aia?

O roşcată drăguţă apăru lângă el, alintându-se:

— Aici sunt, doctore.

— Nu te mai umfla în pene pentru că te-am nimerit, se încruntă @kins la ea, apoi continuă la nivel TP: *Eşti încântată de tine, pentru că eşti femeie, aşa-i? Pentru tine, fantezia asta-i un substitut al vieţii. „Sunt o femeie”, îţi spui. „Deci, bărbaţii mă doresc. Îmi ajunge să ştiu că mii de bărbaţi m-ar putea avea, dacă i-aş lăsa. Asta mă face reală”. Prostii! Nu poţi scăpa în felul ăsta. Sexul nu-i autoamăgire. Viaţa nu-i un decor. Virginitatea nu-i o apoteoză.*

@kins aşteptă un răspuns, însă fata doar zâmbi, apropiindu-se.

— *Niciunul dintre voi n-a auzit ce-am spus?!* explodă el.

— *Eu am auzit, dascăle!*

— *Lincoln Powell! Nu se poate! Ce cauţi aici? De unde-ai apărut?*

— *De pe Terra, Sam. Am venit pentru o consultaţie, şi nu pot rămâne prea mult. Trebuie să mă întorc cu următoarea cursă.*

— *Nu puteai telefona prin Interplanetar?*

— *E complicat, Sam. Trebuie procedat ca între sondatori. E vorba de cazul D’Courtney.*

— *Oh! Ah! Hm. Bine. Vin imediat. Pune-ţi ceva de băut.* @kins emise un strigăt de avertizare: *SALLY! ŢINE-I COMPANIE!*

Unul din pacienţii săi tresări şi Sam se întoarse aţâţat:

— Ai auzit ceva, aşa-i?

— Nu, domnule doctor. N-am auzit nimic.

— Ba da. Ai recepţionat o emisiune TP.

— Nu, domnule doctor.

— Atunci, de ce-ai tresărit?

— M-a muşcat o insectă.

— Nu-i adevărat, urlă @kins. În grădina mea nu există insecte! M-ai auzit strigând-o pe nevastă-mea. După aceea începu să răcnească: *MĂ PUTEŢI AUZI CU TOŢII! SĂ NU SPUNEŢI CĂ NU-I AŞA! NU VREŢI SĂ FIŢI AJUTAŢI? RĂSPUNDEŢI! HAIDEŢI! RĂSPUNDEŢI!*

Powell o găsi pe Sally @kins în sufrageria mare şi răcoroasă a casei. Plafonul era deschis; pe Venus nu ploua niciodată. O cupolă din plastic asigura suficient adăpost înaintea cerului ce strălucea de-a lungul zilei venusiene, lungă de şapte sute de ore. Iar când noaptea de şapte sute de ore îşi începea gerul ucigaş, @kinşii împachetau şi reveneau în apartamentul din Venusburg. Pe Venus, toată lumea trăia în cicluri de treizeci de zile pământene.

Sam năvăli în încăpere şi deşertă o cană de apă din frigider.

— *Zece credite înghiţitura la bursa neagră,* strigă el spre Powell. *Ştiai asta? Pe Venus există o bursă neagră a apei. Şi ce dracu' face poliţia? În sfârşit… Ştiu că nu-i jurisdicţia ta… Ce e cu D'Courtney?*

Powell îi explică totul. Amintirile isterice ale Barbarei D'Courtney, referitoare la moartea tatălui ei, erau susceptibile de două interpretări. Fie Reich îl omorâse pe bătrân, fie fusese martor la sinuciderea lui. Moş Moise avea să insiste asupra acestui aspect.

— *Am înţeles. Răspunsul e afirmativ. D'Courtney voia să se sinucidă.*

— *Cum?!*

— *Se prăbuşea. Nu se mai putea adapta. Regresa sub epuizarea emoţională şi era la limita autodistrugerii. De asta m-am grăbit pe Terra, să-l opresc.*

— *Hm-mm. Asta-i o lovitură pentru mine, Sam. Şi-atunci, şi-ar fi putut sfărâma singur ţeasta?*

— *Ce? Aşa a murit?*

— *Da. Uite imaginea. Nu ştim care-a fost arma, dar…*

— *Stai puţin. Am ceva pentru tine… Dacă D'Courtney a murit în felul ăsta, îţi pot spune cu siguranţă că n-a fost sinucidere.*

— *De ce?*

— Pentru că era obsedat de otravă. Dorea să se sinucidă cu droguri. Îi ştii pe sinucigaşi, Linc… Odată ce s-au fixat asupra unei anumite morţi, nu se mai schimbă. Înseamnă că D'Courtney a fost omorât.

— Aşa se schimbă lucrurile, Sam. Spune-mi, de ce se fixase asupra otrăvii?

— Glumeşti? Dac-aş fi ştiut, nu s-ar mai fi întâmplat nimic. Chestia asta nu mă-ncântă prea mult, Powell. Reich mi-a distrus cazul. L-aş fi putut salva pe D'Courtney…

— Bănuieşti de ce regresa?

— Da. Încerca o modalitate drastică pentru a scăpa de sentimentele profunde de vinovăţie.

— Referitoare la ce anume?

— La copilul lui.

— Barbara? Cum? De ce?

— Nu ştiu. Se lupta cu nişte simboluri iraţionale de abandon… dezertare… ruşine… dezgust… laşitate. Voiam să insist în direcţia asta. Mai multe nu ştiu.

— Se poate ca Reich să fi cunoscut toate astea şi să se fi bizuit pe ele? Moş Moise va întreba cu siguranţă, când îi vom prezenta cazul.

— Ar fi putut… Nu! Imposibil. Ar trebui un expert să…

— Stai aşa, Sam! Ai ceva dedesubt. Să văd dacă pot citi…

— Dă-i drumul, sunt complet deschis.

— Nu-ncerca să mă ajuţi… Amesteci totul… Uşurel… o festivitate... o petrecere… o conversaţie… la serata mea! Luna trecută, Gus Tate, care este şi el un expert, zicea că are un caz asemănător şi dorea ajutor. Te-ai gândit că dacă Tate avea nevoie de ajutor, era vorba de Reich.

Powell era atât de intrigat, încât rosti cu glas tare:

— Ce-i cu sondatorul ăsta?

— Cum adică?

— În noaptea uciderii lui D'Courtney, Gus Tate a participat la petrecerea Beaumont. A venit cu Reich, totuşi eu continuam să sper…

— Linc, nu cred!

— Nici eu, dar asta este! Micuţul Gus Tate a fost expertul lui Reich. El i-a făcut rost de date. Te-a citit pe tine şi l-a servit pe asasin. Bătrânul Gus… Ce preţ mai are acum Jurământul Ester?

— Demolarea! răspunse îndârjit @kins.

De undeva, din casă, Sally anunţă:

— *Linc! La telefon!*

— La dracu'! Numai Mary ştie că sunt aici. Sper că nu s-a întâmplat nimic cu fata.

Powell ieşi pe coridor, unde se afla nişa v-telefonului. Zări de la depărtare chipul lui Beck pe ecran. Locotenentul îl văzu în acelaşi moment şi gesticulă frenetic. Începu să vorbească înainte ca Powell să ajungă în raza auditivă.

— …mi-a dat numărul. Bine că te-am prins, şefule! Avem la dispoziţie douăzeci şi şase de ore.

— Stai un pic. Ia-o de la început, Jax.

— Tipul cu rodopsina. Doctorul Wilson Jordan, s-a înapoiat de pe Callysto. Graţie generozităţii lui Reich, acum este proprietar. M-am întors cu el. Rămâne pe Pământ douăzeci şi şase de ore, să-şi aranjeze afacerile, apoi se reîntoarce pentru totdeauna pe Callysto. Dacă vrei ceva de la el, e bine să te grăbeşti.

— Crezi c-o să vorbească?

— Te-aş fi chemat prin Interplanetar, dac-ar fi făcut-o? Nu, şefule! Are febra averii. În plus, îi este recunoscător lui Ben Reich, care (citez) a intervenit cu generozitate în favoarea lui şi a dreptăţii. Dacă doreşti ceva, e mai bine să te întorci pe Terra şi să-ţi iei singur.

***

— Iar acesta, spuse Powell, este laboratorul Ghildei, domnule doctor.

Jordan era impresionat. Întregul etaj al Institutului Ester era destinat cercetărilor ştiinţifice. Se compunea dintr-o podea circulară, cu diametrul de peste trei sute de metri, acoperită cu o cupolă dintr-un strat dublu de cuarţ reglabil, care putea oferi gradarea intensităţii luminoase, inclusiv lumina monocromă, până la o zecime de angstrom. Acum, la amiază, era uşor modulată şi scălda mesele, tablourile de

comandă, aparatura de cristal şi argint, laboranţii, într-o lumină aidoma pieliţei de piersică.

— Dăm o raită? sugeră Powell.

— Domnule Powell, n-am la dispoziţie prea mult timp, deşi…, ezită Jordan.

— Ştiu. Aţi fost extrem de generos să ne acordaţi o oră, dar aveam neapărat nevoie de dumneavoastră.

— Dacă este vorba tot de D'Courtney…, începu Jordan.

— De cine? Ah, crima, da, da… Ce v-a făcut să vă gândiţi la ea?

— Am fost hăituit, rosti fiziologul cu amărăciune.

— Domnule doctor, vă asigur că vă solicităm doar îndrumări de cercetare, nu informaţii referitoare la o crimă. Ce reprezintă o crimă pentru un om de ştiinţă? Nu, nu ne interesează!

Jordan se relaxă vizibil.

— Exact. Ajunge să priveşti laboratoarele, ca să-ţi dai seama.

— Să dăm o raită. Powell îl apucă de braţ, şi transmise către toate laboratoarele: *Atenţiune, sondatori! Avem un caz urgent.*

Laboranţii răspunseră în cor, fără să-şi întrerupă munca, iar prin vălmăşagul de imagini se auzi un strigăt ironic:

— *Powell, cine-a furat timpul probabil?*

Întrebarea se referise la un episod obscur din cariera Potlogarului Abe, pe care nimeni nu izbutise să-l citească, dar care, întotdeauna, îl făcea pe Powell să roşească. Acelaşi lucru se întâmplă şi-acum. Un chicotit neauzit umplu încăperea.

— *Nu. Asta-i ceva serios, sondatori. Cazul meu atârnă de ceea ce voi obţine de la individul acesta.*

Imediat, chicotitul încetă.

— *Este doctorul Wilson Jordan, anunţă Powell. Specialist în fiziologia ochiului, deţinând informaţii pe care doresc să le ofere voluntar. Să-l facem să se simtă fericit. Veniţi cu probleme vizuale aiurite şi solicitaţi-i ajutorul. Faceţi-l să vorbească.*

Veniră câte unul, câte doi, în grupuri. O cercetătoare roşcovană, care în realitate lucra la un tranzistor pentru înregistrarea impulsurilor TP, inventă rapid o astigmaţie a transmisiei optice TP şi, umilă, solicită lămuriri. Două fete drăguţe, blocate de fundătura telepatiei la distanţe mari, îl întrebară pe Jordan motivul pentru care transmisia imaginilor vizuale prezenta aberaţii de culoare permanente, lucru complet neadevărat. Echipa japoneză, expertă în Nodul Extrasenzorial, centrul perceptivităţii TP, insista că Nodul se intersecta cu nervul optic (se aflau la peste doi milimetri depărtare), şi-l asaltă pe Jordan cu sâsâituri politicoase.

La 1:00 P.M., Powell interveni:

— Îmi pare rău că vă întrerup, domnule doctor, însă ora a trecut şi aveţi şi alte probleme, mai importante, de…

— În regulă, în regulă, îl întrerupse Jordan. Acum, colega, dacă ai încerca o secţiune prin…

La 1:30, Powell dădu din nou semnalul de plecare:

— Este unu şi jumătate, domnule doctor. Racheta pleacă la ora cinci. Cred…

— E timp destul. E timp destul. Ştiţi vorba aia: cine fuge după femei şi rachete… Există întotdeauna o alta. În realitate, scumpe domn, superba dumneavoastră muncă are o lacună importantă. N-aţi testat Nodul viu cu un colorant. Ehrlich Röt, sau, poate, genţiană. Aş sugera…

La 2:00 P.M., se servi un bufet rece, fără a se întrerupe consultaţiile.

La 2:30 P.M., doctorul Jordan, îmbujorat şi încântat, mărturisi că detesta ideea de a se izola, chiar şi bogat, pe Callysto. Nici un savant acolo… Nici o confruntare de idei… Nimic la nivelul acestui extraordinar seminar.

La 3:00 P.M., îi mărturisi lui Powell cum căpătase moştenirea. Se părea că proprietarul iniţial fusese Craye D’Courtney. Bătrânul Reich (tatăl lui Ben) o obţinuse, într-un fel sau altul, şi-o trecuse pe numele soţiei sale. Când aceasta murise, proprietatea revenise fiului. Iar hoţomanul de Ben Reich, pesemne mustrat de conştiinţă, o scosese la

licitaţie, şi-acolo se descoperise că ea-i revenea pe baze legale lui Wilson Jordan.

— Şi cred c-avea şi mai multe pe conştiinţă, spuse Jordan. Ce chestii am mai văzut, când lucram pentru el! Dar toţi bancherii sunt escroci. Nu credeţi?

— Nu ştiu dacă lucrul acesta e valabil şi pentru Ben Reich, replică Powell, apăsând pe accesul de nobleţe. Eu chiar îl admir…

— Bineînţeles, bineînţeles, încuviinţă grăbit fiziologul. La urma urmei, are şi o conştiinţă. Ăsta-i un lucru admirabil. N-aş fi vrut să credeţi că am…

— În nici un caz! Powell redeveni un membru al conspiraţiei şi-l cuceri pe Jordan cu un zâmbet. Ca între oameni de ştiinţă, deplângem, dar ca oameni de lume, putem doar lăuda.

— Aţi înţeles, într-adevăr, rosti Jordan, scuturându-i înflăcărat mâna.

La 4:00 P.M., doctorul Jordan îi informă pe ultra politicoşii japonezi că oferea, cu plăcere şi în mod voluntar, cercetările sale secrete asupra purpurei vizuale, pentru a le veni în ajutorul activităţii viitoare. Înmâna ştafeta noii generaţii. Ochii i se umeziră şi glasul îi tremura, în timp ce descrise în detaliu ionizatorul cu rodopsină pus la punct pentru Monarch.

La 5:00 P.M., savanţii Ghildei îl conduseră pe doctorul Jordan la racheta pentru Callysto. Îi umplură braţele cu cadouri şi flori, îi umplură urechile cu declaraţii de mulţumire şi-l lăsară să plece spre cel de-al patrulea satelit al lui Jupiter, cu satisfacţia de-a fi contribuit la progresul ştiinţei şi de-a nu-l fi trădat pe generosul lui ex-patron, domnul Benjamin Reich.

***

Barbara se afla în sufragerie, deplasându-se cu viteză în patru labe. Abia fusese hrănită şi era mânjită de ou în jurul gurii.

— Hajajajajaja, spuse ea. Haja.

— *Mary! Vino repede! Vorbeşte!*

— *Nu se poate!* Mary alergă din bucătărie. *Ce-a spus?*

— *Mi-a spus tata.*

— Haja, zise Barbara. Hajajajahajaja.

Mary îl privi cu un dispreţ îngăduitor:

— *Nici vorbă. A spus haja,* remarcă ea şi reveni în bucătărie.

— *A vrut să spună tata. Încă nu ştie să articuleze.*

Powell îngenunche lângă Barbara.

— Spune tata, fetiţă. *Tata? Tata? Spune: tata.*

— Haja, replică Barbara, umplându-l de salivă.

Bărbatul renunţă. Trecu de nivelul conştient, în cel preconştient.

— *Bună, Barbara.*

— Ai venit din nou?

— *Îţi aminteşti de mine?*

— Nu ştiu.

— *Ba ştii. Sunt tipul care se bagă în treburile tale. Vom lupta împreună, ca să aflăm adevărul.*

— Doar noi doi?

— *Doar noi doi. Ştii cine eşti? Ai vrea să afli de ce te-ai îngropat aici, în existenţa asta solitară?*

— Nu ştiu… Spune-mi.

— *Ei bine, copilă dragă, odată, de mult, erai tot aşa… o entitate care se limita la a exista. Apoi te-ai născut. Ai avut o mamă şi un tată. Te-ai făcut o fată frumoasă, cu părul blond şi ochii negri. Ai sosit pe Pământ, venind de pe Marte cu tatăl tău, şi…*

— Nu. În afară de tine, nu mai e nimeni. Numai noi doi, în întuneric.

— *A fost şi tatăl tău, Barbara.*

— N-a mai fost nimeni. Nu mai este nimeni.

— *Iartă-mă. Iartă-mă, dar trebuie să trecem iarăşi prin agonie. Există ceva ce trebuie să revăd.*

— Nu. Nu… te rog. Suntem numai noi doi, şi-atât. Te rog…

— *Vom fi împreună, Barbara. Stai aproape. În cealaltă cameră, în odaia-orhidee, era tatăl tău… şi deodată am auzit ceva…*

Powell inspiră adânc şi strigă:

— Ajutor, Barbara! Ajutor!

Şi încremeniră într-o atitudine de ascultare. Senzaţia aşternuturilor. Podeaua rece sub picioarele care aleargă, şi coridorul fără de sfârşit, până când, în cele din urmă, năvăliră în camera-orhidee, şi ţipară, şi se luptară cu Ben Reich, în vreme ce acesta aţintea ceva spre gura tatălui fetei. Ce anume? Opreşte imaginea asta! Fotografiaz-o! Cristoase! Explozia, oribil înăbuşită. Spatele capului plesneşte, şi iubita, adorata, venerata figură se prăvăleşte, sfărâmându-le inimile, în timp ce ei scâncesc şi se târăsc pe podea, pentru a apuca floarea de oţel a răului din…

— *Scoală-te, Linc! Pentru Dumnezeu!*

Powell se trezi ridicat în picioare de o Mary Noyes fierbând de furie. Aerul scăpăra de indignare.

— *Nu te pot lăsa singur nici măcar pentru o clipă?*

— *Stăteam de mult timp aşa, Mary?*

— *De cel puţin o jumătate de oră. Am intrat şi v-am găsit aşa…*

— *Am aflat ceea ce doream. A folosit un revolver, Mary. O străveche armă detonatoare. Imaginea e clară. Priveşte…*

— *Hm-m-m. Asta este?*

— *Da.*

— *De unde a obţinut-o Reich? De la muzeu?*

— *Nu cred. O să încerc ceva cu bătaie lungă. Să împuşc doi iepuri dintr-un foc. Lasă-mă la telefon.*

Se îndreptă spre aparat şi formă BD-12232. Imediat, pe ecran apăru faţa schimonosită a lui Church.

— Bună, Jerry.

— Bună… Powell.

Prudent. Controlat.

— Gus Tate a cumpărat vreun revolver de la tine, Jerry?

— Revolver?

— Armă detonatoare, stilul secolului XX. Cu ea a fost asasinat D'Courtney.

— Nu!

— Chiar aşa. Cred că ucigaşul e Gus Tate şi mă întrebam dacă a cumpărat arma de la tine. Ţi-aş aduce fotografia ei, s-o identifici. Ezită, apoi adăugă cu blândeţe: Mi-ai fi de

mare ajutor, Jerry, şi aş aprecia extrem de mult gestul tău. Extrem de mult. Aşteaptă-mă. Sosesc într-o jumătate de oră.

Închise. Privi către Mary. Imaginea unui ochi clipind.

— *Asta ar trebui să-i ofere micuţului Gus timpul necesar să ajungă la Church.*

— *De ce Gus? Credeam că Ben Reich era…* Zări imaginea întrevăzută la @kins. *Aha! Înţeleg. O capcană pentru Tate şi Church. Church i-a vândut arma lui Reich.*

— *Poate. Este o presupunere. Dar are o prăvălie de amanet, destul de asemănătoare unui muzeu.*

— *Tate să-l fi ajutat pe Reich în asasinarea lui D'Courtney? Nu cred.*

— *E aproape sigur, Mary.*

— *Deci îi asmuţi unul împotriva celuilalt…*

— *Şi pe-amândoi împotriva lui Reich. Până acum, n-am reuşit absolut nimic pe plan obiectiv. Trebuie utilizate vicleşuguri de sondatori, altfel sunt terminat.*

— *Dar dacă nu-i poţi aţâţa împotriva lui Reich? Dacă-l sună chiar pe el?*

— *N-au cum. Pe Reich l-am ademenit în afara oraşului. L-am îngrozit pe Keno Quizzard, care caută să fugă, iar Reich e pe urmele lui, încercând să-l potolească.*

— *Eşti într-adevăr un hoţ, Linc. Pariez că tu ai furat timpul probabil.*

— *Nu,* răspunse bărbatul. *A făcut-o Potlogarul Abe.*

Roşi, o sărută pe Mary, o sărută pe Barbara D'Courtney, roşi iarăşi şi părăsi grăbit casa.

Capitolul 11

Prăvălia de amanet era întunecată. O singură lampă ardea pe tejghea, trimiţând o sferă de lumină plăcută. Discutând, cei trei bărbaţi se aplecau înainte şi înapoi, iar chipurile şi mâinile lor gesticulând apăreau şi dispăreau brusc, în eclipse accelerate.

— Nu, spuse aspru Powell. N-am venit aici să sondez pe nimeni. Mă limitez la vorbirea directă. Voi doi, ca sondatori, puteţi considera oralitatea mea drept insultă. Eu o consider ca o dovadă a bunei credinţe. În timp ce vorbesc, nu pot să sondez.

— Nu-i obligatoriu, remarcă Tate. Chipul său de spiriduş apăru în lumina lămpii. Eşti capabil de multe subtilităţi, Powell.

— Nu acum. Verifică-mă! De la voi doi doresc numai planul obiectiv. Am de rezolvat o crimă. Sondatul nu m-ajută.

— Ce vrei, Powell? interveni Church.

— Ai vândut o armă lui Gus Tate.

— Pe dracu', făcu avocatul.

— Atunci, tu ce cauţi aici?

— Îmi dai voie să nu răspund la o asemenea acuzaţie?

— Church te-a chemat deoarece ţi-a vândut arma şi ştie cum a fost folosită.

— N-am vândut nici o armă, replică Church, şi habar n-am cum a fost folosită vreuna. Astea-s faptele mele obiective; spală-te pe cap cu ele.

— Oh, n-avea grijă, chicoti Powell. Ştiu că nu i-ai vândut arma lui Gus. I-ai vândut-o lui Ben Reich.

Faţa lui Tate apăru din nou în lumină.

— Atunci, de ce…

— De ce? Prefectul îl privi pe Tate în ochi. Ca să te aduc aici pentru o discuţie, Gus. Aşteaptă un minut. Vreau să termin cu Jerry. Se întoarse către Church: Arma provenea de la tine, Jerry. Este genul de obiect pe care-l ai aici. Reich

a venit după ea. E singurul loc unde putea veni. Aţi mai făcut şi înainte afaceri. N-am uitat escrocheria Chaos…

— Lua-te-ar dracu’! urlă Church.

— Te-am îndepărtat din Ghildă, urmă Powell. Ai riscat, şi-ai pierdut totul pentru Reich… numai pentru că ţi-a cerut să citeşti patru membri ai Consiliului Trezorial. El a câştigat un milion… doar cerându-i o favoare unui sondator stupid.

— A plătit scump favoarea aia! scrâşni cămătarul.

— Iar acum eu îţi cer arma, continuă încetişor Powell.

— Ce oferi?

— Doar mă cunoşti, Jerry… Te-am expulzat din Ghildă pentru că sunt Predicatorul Powell, nu-i aşa? De ce ţi-aş face o ofertă?

— Atunci, ce dai în schimbul armei?

— Nimic, Jerry. Crede-mă, fac numai lucruri cinstite; nu te-amăgesc cu promisiuni.

— Eu am o promisiune, murmură Church.

— Ai? Probabil de la Ben Reich… Promite mereu, dar nu se grăbeşte să-şi onoreze promisiunile. Va trebui să te decizi. Eu sau Ben Reich. Ce-i cu arma?

Chipul lui Church dispăru în umbră. După o pauză, vorbi:

— N-am vândut nici o armă şi nu ştiu cum a fost folosită vreuna. Asta-i mărturia mea obiectivă înaintea juriului.

— Mulţumesc, Jerry. Powell zâmbi, înălţă din umeri şi se întoarse către Tate: Vreau să te-ntreb un singur lucru, Gus. Trecând peste faptul că eşti omul lui Reich… că l-ai spionat pe @kins în legătură cu D’Courtney şi ai pregătit terenul… Trecând peste faptul că te-ai dus la petrecerea Beaumont împreună cu Reich, că l-ai acoperit şi continui să-l acoperi…

— *Stai puţin, Powell…*

— Nu te panica, Gus. Vreau să ştiu numai dac-am ghicit corect propunerea lui Reich… Nu te putea mitui cu bani. Ai prea mulţi. Nu-ţi putea oferi o poziţie. Eşti unul dintre sondatorii de vârf ai Ghildei. Te-a ispitit cu putere, eh? Aşa-i?

Tate îl sondă isteric, şi siguranţa calmă întâlnită în mintea lui Powell, acceptarea senină a prăbuşirii sale ca un fapt deja împlinit îl şocă îngrozitor pe micuţul sondator.

Panica sa se transmise lui Church. Toate acestea prefectul le prevăzuse, pentru momentul crucial ce avea să vină mai târziu.

— Reich îţi putea oferi putere în lumea lui, continuă degajat Powell, totuşi nu cred c-a făcut-o. Ar fi însemnat să cedeze din puterea lui, iar tu nu doreai aşa ceva. De aceea, trebuie să-ţi fi oferit putere în lumea Ester. Cum putea face asta? Păi, el finanţează Liga Patrioţilor Ester. Presupun că ţi-a oferit puterea prin ligă… Un coup d'etat, poate? Dictatura în Ghildă? Probabil eşti membru al Ligii…

— *Ascultă, Powell…*

— Asta-i bănuiala mea, Gus. Şi nu cred că greşesc. Crezi c-o să te lăsăm pe tine şi Reich să distrugeţi Ghilda?

— *N-o să dovedeşti nimic, niciodată. N-o să…*

— Ce să dovedesc?

— *E mărturia mea, contra mărturiei tale…*

— Habar n-ai. Ai asistat vreodată la un proces al sondatorilor? Nu se desfăşoară ca o judecată obişnuită, unde tu juri, eu jur, şi apoi se încearcă să se ghicească cine-a minţit… Nu, micule Gus. Te ridici în faţa juraţilor şi toţi E 1 încep să te citească. Tu eşti un 1, Gus. Poţi bloca doi… poate trei… Dar nu pe toţi. Îţi spun, n-ai nici o şansă.

— *Stai puţin, Powell. Stai!* Chipul de manechin al avocatului era schimonosit de spaimă. *Ghilda ia în considerare mărturisirile. Mărturisirea înaintea faptelor! O să-ţi dau totul acum. Totul! A fost o nebunie! Acum mi-am dat seama. Să spui Ghildei! Când te-ncurci c-un blestemat de psihopat ca Reich, aluneci în structura lui. Te identifici cu el. Dar am terminat-o! Spune Ghildei! Uite povestea… A venit la mine cu un coşmar despre un Om Fără Chip. A…*

— *Era pacient?*

— *Da. În felul ăsta m-a prins. M-a înhăţat! Dar acum sunt eliberat. Să spui Ghildei că o să colaborez. Mă căiesc! Mă ofer voluntar la orice. Church e martor…*

— Nu-i martor la nimic, strigă Church. Laş mizerabil! După ce Ben ţi-a promis…

— Taci! Crezi că vreau exilul pe viaţă? Ca tine? Ai fost destul de nebun să-l crezi pe Reich. Eu n-o să fac aceeaşi prostie!

— Sondator laş şi nenorocit! Crezi s-o să scapi? Crezi…

— Nu mă interesează! zbieră Tate. N-o să fiu ţapul ispăşitor al lui Reich. Am să-l bag la fund. O să fiu în boxa martorilor şi-o să fac tot posibilul să-l ajut pe Powell. Spune asta Ghildei, Linc! Spune-le că…

— N-o să faci nimic din toate astea, interveni brusc Powell.

— Ce?

— Ai fost educat de Ghildă. Încă faci parte din Ghildă. De când un sondator dezvăluie lucruri legate de pacientul lui?

— N-ai nevoie de dovezi?

— Ba da, dar nu de la tine. N-o să las nici un sondator să ne facă de râs, apărând înaintea juraţilor.

— Îţi poţi pierde slujba, dacă nu-l prinzi.

— La dracu’ cu slujba mea! O vreau, şi-l vreau şi pe Reich… dar nu cu preţul ăsta. Orice sondator poate fi un pilot iscusit, când orbita e uşoară; dar când eşti încolţit, îţi trebuie curaj să urmezi Jurământul. Trebuia să ştii. N-ai avut curajul. Uită-te la tine, acum…

— Powell, dar eu vreau să te-ajut!

— Nu mă poţi ajuta. Nu cu preţul eticii!

— Am fost un simplu accesoriu! strigă Tate. M-abandonezi? Asta-i etic? Asta-i…

— Uită-te la el, râse Powell. Cerşeşte Demolarea. Nu, Gus. O s-ajungem şi la tine, după ce punem mâna pe Reich. Dar nu vreau să-l prind cu ajutorul tău. Prefer să respect Jurământul.

Se întoarse şi părăsi cercul de lumină. În timp ce traversa întunericul către uşa din faţă, îl aşteptă pe Church să muşte momeala. Jucase toată scena pentru clipa aceea… dar, deocamdată, cârligul rămânea nemişcat.

— Stai puţin! strigă Church, când Powell deschise uşa, inundând prăvălia cu lumina argintie şi îngheţată a străzii.

Prefectul se opri în prag.

— Da?

— Despre ce i-ai vorbit lui Tate?

— Jurământul, Jerry. Ar trebui să ţi-l aminteşti.

— Lasă-mă să te citesc în legătură cu asta.

— Dă-i drumul! Sunt deschis.

Îşi îndepărtă cele mai multe blocaje. Ceea ce Church nu trebuia să afle era ascuns cu grijă şi camuflat cu asociaţii tangenţiale şi o structură caleidoscopică, dar cu siguranţă cămătarul nu putea recunoaşte un blocaj neclar.

— Nu ştiu, rosti acesta, în cele din urmă. Nu mă pot decide.

— Referitor la ce, Jerry? Nu-nţeleg.

— Referitor la tine, la Reich şi la armă. Ştiu prea bine, eşti un predicator cu vorbă dulce, totuşi poate c-ar trebui să te-ascult.

— E frumos, Jerry. Dar ţi-am zis, nu promit nimic.

— Poate că faci parte dintre cei care nu trebuie să promită. Poate că necazul meu stă-n faptul că totdeauna am căutat promisiuni, în loc să...

În acel moment, radarul neobosit al lui Powell depistă pe stradă moartea. Se răsuci şi trânti uşa, închizând-o.

— *La podea! Iute!*

Făcu după aceea trei paşi spre globul de lumină.

— *Ba nu, sus pe tejghea, repede. Jerry, Gus! Grăbiţi-vă!*

Un tremur uşor cuprinse prăvălia, amplificându-se într-o vibraţie teribilă. Powell lovi veioza, stingând-o.

— *Săriţi spre suportul lămpii din tavan şi agăţaţi-vă de el! Este o armă rezonatoare. Săriţi!*

Church icni şi sări în beznă. Powell îl înşfăcă pe Tate de braţ.

— *Eşti prea mic, Gus? Întinde braţele. Te-arunc eu.*

Îl împinse pe avocat în sus, şi-l urmă, agăţându-se de unul dintre braţele metalice ale suportului. Cei trei atârnau în spaţiu, amortizând vibraţiile ucigaşe ce cuprinseseră încăperea... vibraţii care creau rezonanţe distrugătoare în fiecare substanţă ce venea în contact cu podeaua. Sticlă, oţel, piatră, plastic... totul era sfărâmat şi măcinat. Puteau auzi pârâiturile podelei şi bubuiturile din tavan. Tate gemu.

— *Rezistă, Gus. E un asasin de-al lui Quizzard. Tipi neglijenţi. M-au mai scăpat o dată.*

Tate încetă orice comunicare. Powell simţi cum toate sinapsele conştiente se blocaseră. Căută nivelele cele mai ascunse ale avocatului.

— *Ţine-te. Ţine-te. Ţine-te. REZISTĂ! REZISTĂ! REZISTĂ!*

În subconştientul micuţului sondator apăru spectrul morţii, şi în clipa aceea Powell înţelese că nici un fel de antrenament al Ghildei n-avea cum să-l salveze pe Tate. Constrângerea morţii izbi. Mâinile lui Tate se desprinseră, şi omuleţul căzu pe podea. Peste o clipă, vibraţiile încetară, dar în acea secundă Powell auzi zgomotul înfundat, obscen, al cărnii plesnite. Church îl auzi şi el, şi începu să urle.

— *Linişte, Jerry! Încă nu s-a terminat. Ţin-te bine!*

— *A-ai a-auzit? AI AUZIT?*

— *Am auzit. Încă n-am scăpat. Ţin-te bine!*

Uşa prăvăliei se întredeschise. O dâră de lumină apăru şi cercetă podeaua. Descoperi o grămăjoară roşu-cenuşie de carne, sânge şi oase, o privi câteva secunde, apoi se stinse. Uşa se închise.

— Gata, Jerry. Mă cred mort. Acum poţi zbiera.

— Nu pot coborî, Powell. Nu pot călca pe…

— Nu te condamn. Îşi desprinse un braţ, îl apucă pe Church şi-l balansă către tejghea. Bărbatul ateriză şi se cutremură. Powell îl urmă, învingându-şi cu greu greaţa.

— *Ziceai că e unul dintre ucigaşii lui Quizzard?*

— *Bineînţeles! Are o trupă întreagă de psihodrogi. De fiecare dată când îi prindem şi-i trimitem la Kingston, face rost de altă serie. Ajung la el pe filiera drogurilor.*

— *Dar ce-au cu tine? Am…*

— *Trezeşte-te, Jerry. Sunt angajaţii lui Reich. A intrat în panică.*

— *Ben? Ben Reich? Dar era prăvălia mea… Puteam să fiu înăuntru…*

— *Ai şi fost. Ce contează?*

— *Reich n-ar fi vrut să mă omoare. E…*

— *Oare?*

Imaginea unei pisici zâmbind.

Church răsuflă adânc. Brusc, explodă:

— Blestematul dracului! Nenorocit blestemat!

— Nu-i chiar aşa, Jerry. Reich luptă pentru viaţa lui. Nu te poţi aştepta de la el să fie prea mărinimos.

— Ei bine, şi eu lupt, iar asta m-a decis. Pregăteşte-te, Powell. Mă deschid. Citeşte tot ce ştiu.

***

După ce termină cu Church şi părăsi coşmarul cu Tate, Powell fu recunoscător la vederea ştrengăriţei blonde de acasă. Barbara D'Courtney ţinea un creion negru în mâna dreaptă şi unul roşu în cea stângă. Cu limba scoasă printre buze şi ochii negri concentraţi, mâzgălea energică pereţii.

— Fetiţă! exclamă el. Şocat. Ce faci?

— Desenez tablouri. Tablouri frumoase pentru tăticu'.

— Mulţumesc, scumpo. Frumos din partea ta. Acum, vino şi stai cu tăticu'.

— Nu, făcu ea, continuând să mâzgălească.

— Nu eşti fetiţa mea?

— Ba da.

— Şi nu face fetiţa mea ce-o roagă tăticu'?

Fata medită asupra chestiunii.

— Ba da, încuviinţă ea.

Băgă creioanele în buzunar şi se aşeză pe canapea, lângă Powell.

— Barbara, Barbara, oftă prefectul. Graseiatul tău începe să mă îngrijoreze. Poate c-ar trebui să porţi un aparat de îndreptat dinţii.

Spusele lui erau doar pe jumătate glumă. Îi venea greu să-şi amintească faptul că pe canapea era aşezată o femeie. Privi în ochii întunecaţi şi adânci, strălucind cu scânteierea goală a unui pahar de cristal aşteptând să fie umplut cu vin.

Încetişor, coborî prin nivelele pustii ale minţii conştiente către subconştientul turbulent, parţial adumbrit de nori grei, aidoma unei gigantice nebuloase. Înapoia norilor întrezărea o licărire slabă, o luminiţă izolată şi copilăroasă, pe care ajunsese s-o îndrăgească. Dar acum, pe măsură ce

cobora, licărirea devenea lucirea slabă a unei stele topite în infernul fierbinte de novă.

— *Bună, Barbara. Se pare că…*

Fu întâmpinat cu o asemenea explozie, încât se retrase rapid.

— Hei, Mary! strigă el. Vino repede!

Mary Noyes apăru din bucătărie.

— Iar ai necazuri?

— Încă nu… în curând, poate. Pacienta se-nsănătoşeşte.

— N-am constatat nici o diferenţă.

— Vii înăuntru cu mine? A făcut contact cu Id-ul propriu. Jos, la cel mai coborât nivel. Aproape că mi-a ars creierii.

— Şi ce vrei? O guvernantă? Cineva care să apere secretele pasiunilor ei de fetişcană?

— Glumeşti? Eu sunt cel care are nevoie de apărare. Vino, şi ţine-mă de mână.

— Le ai pe amândouă în palmele ei.

— Era o figură de stil. Powell privi stânjenit la chipul calm, de păpuşă, din faţa lui, şi la degetele relaxate care-l ţineau uşor. Să-i dăm drumul!

Coborî din nou prin coridoare întunecate, spre furnalul din adâncul fetei, al fiecărui individ… rezervorul atemporal de energie psihică, lipsit de raţiune, neobosit, clocotind cu nepotolita căutare a satisfacţiei. Mental, o putea simţi pe Mary Noyes furişându-se după el. Se opri la o distanţă sigură.

— *Bună, Barbara.*

— Ieşi!

— *Sunt eu, spiriduşul.*

Un val de ură, dirijat către el.

— *Mai mă ţii minte?*

Ura dispăru în vâltoare, înlocuită de un val de dorinţă fierbinte.

— *Linc, mai bine întinde-o. Dacă nimereşti în haosul ăsta de durere-plăcere, eşti terminat.*

— *Vreau să găsesc ceva.*

— *N-ai ce găsi aici. Doar dragoste primară, şi moarte primară.*

— Vreau relaţiile dintre ea şi tatăl ei. Vreau să aflu de ce el se simţea vinovat.

— Ei bine, eu am plecat.

Vulcanul erupse din nou. Mary dispăruse.

Powell se învârti pe muchia hăului, simţind, explorând, pipăind. Era aidoma unui electrician atingând delicat capetele dezgolite ale unor contacte, pentru a vedea care dintre ele nu transportă o încărcătură zdrobitoare. Un fulger izbucni lângă el. Îl atinse. Fu ameţit, păşi în lateral, simţind cum îl învăluie pătura unei autoapărări instinctive. Se relaxă, lăsându-se atras în vârtejul asociaţiilor, şi începu să aleagă. Se zbătea permanent, căutând să-şi menţină structura de referinţă ce se năruia în haosul energetic.

Aici se aflau mesajele somatice care alimentau cazanul; miliardele de reacţii celulare, strigătele organice, zumzetul continuu al tonusului muscular, subcurenţii senzoriali, torentul sângelui, superheterodina ondulatorie a ph-ului sanguin… toate răscolite şi învolburate în structura ce alcătuia psihicul fetei. Interminabilele închideri şi deschideri ale sinapselor declanşau o furtună suplimentară de ritmuri complexe. Şi acolo, în interstiţiile schimbătoare, se găseau fragmente de imagini, pe jumătate simbolice; referinţe parţiale… Nucleul ionizat al gândirii…

Captă o parte dintr-o imagine ocluzivă, o urmă până la litera P… către asociaţia senzorială a unui sărut, apoi printr-un nod al reţelei spre reflexul infantil al suptului la sân… la o amintire a… mamei ei? Nu. O doică. Gravată la un loc cu asociaţiile părinţilor… Negare. Mama-minus… Atinse o flacără de ură copilărească şi resentiment. Sindromul Orfanilor. Reluă iarăşi P-ul, căutând un Pa… Pa-pa… Tată.

Brusc se trezi faţă-n faţă cu el însuşi.

Se holbă la imaginea ce tremura la limita dezintegrării, apoi îşi reveni:

— Cine dracu’ eşti?

Imaginea îi surâse superb şi dispăru.

P… Pa… Pa-pa… Tată. Căldura-dragostei-şi-devotamentului-asociată… Din nou, faţă-n faţă cu propria

lui imagine. Acum nudă, puternică, cu trăsăturile aureolate de dragoste şi dorinţă. Braţele întinse.

— *Pleacă! Mă stânjeneşti.*

Imaginea dispăru. *La dracu'! S-a îndrăgostit de mine?*

— Bună, spiriduşule.

Apăruse imaginea ei, patetic caricaturizată: părul blond în şuviţe, ochii negri ca nişte pete, chipul frumos redus la planuri lipsite de graţie... Imaginea păli şi brusc figura lui Powell-Puternic-Protector-Patern se năpusti spre el, distrugătoare. Rămase locului, înfruntând-o. Partea dinspre ceafă purta chipul lui D'Courtney. Urmări imaginea Janus în jos, prin canale fulgerând de duble perechi, legături şi duplicităţi, până la... Reich? Imposi... Da, Ben Reich şi caricatura Barbarei; unul lângă celălalt ca nişte fraţi siamezi, frate şi soră de la pântece în sus, picioarele lor răsucindu-se şi întorcându-se separat într-un noian de complexităţi. B legat de B. B & B. Barbara & Ben. Pe jumătate legaţi prin sânge. Pe...

— *Linc!*

O chemare îndepărtată.

— *Lincoln!*

Putea să mai aştepte o clipă. Imaginea uluitoare a lui Ben Reich trebuia...

— *Lincoln Powell! Pe-aici, nebunule!*

— *Mary!*

— *Nu te pot găsi.*

— *Ies în câteva minute.*

— *Linc, asta-i a treia oară când încerc să te găsesc. Dacă nu ieşi acum, te-ai rătăcit pe vecie.*

— *A treia oară?*

— *În trei ore. Te rog. Linc... Cât mai pot...*

Se hotărî să pornească în sus. Dar nu ştia unde era sus. Haosul fără spaţiu şi timp urla în jurul lui. Apăru imaginea Barbarei D'Courtney, acum caricatură a unei sirene senzuale.

— Bună, spiriduşule.

— *Lincoln, pentru Dumnezeu!*

Cuprins pentru moment de panică, se repezi în fiecare direcţie, până ce antrenamentul de sondator îl calmă. Apoi intră în automatismul Tehnicii Retragerii. Blocajele cădeau unul după celălalt; fiecare barieră – un pas înapoi către lumină. La jumătatea drumului, o simţi pe Mary alături de el. Îl însoţi până când se regăsi în sufragerie, aşezat lângă fata blondă, ţinându-i mâinile. Le dădu drumul, de parcă-l frigeau.

— *Mary, am găsit o asociaţie extrem de stranie cu Ben Reich. Un fel de legătură, care…*

Femeia ţinea în mână o pungă cu gheaţă. I-o puse pe frunte. Îşi dădu seama că tremura.

— *Singurul necaz e că… Să-ncerci să reconstitui cu fragmente din Id, este ca şi cum ai face o analiză calitativă în bătaia soarelui.*

Din nou, punga de gheaţă.

— *Nu lucrezi cu particule solide. Lucrezi cu particule ionizate…* îndepărtă punga şi privi spre Barbara. *Dumnezeule, Mary, cred că puştoaica mă iubeşte.*

Imaginea unei broaşte ţestoase saşii.

— *Nu glumesc. Acolo jos, m-am întâlnit cu mine însumi. Am…*

— *Dar tu?*

— *Eu ce?*

— De ce crezi că n-ai vrut s-o trimiţi la spitalul Kingston? întrebă Mary. De ce crezi c-o citeşti de două ori pe zi, de când ai adus-o aici? De ce-aveai nevoie de o damă de companie? Să-ţi spun eu, domnule Powell…

— Ce să-mi spui?

— Eşti îndrăgostit de ea! Din clipa când ai întâlnit-o la Chooka Frood.

— Mary!

Îi arătă o imagine clară a lui şi a Barbarei D’Courtney, imaginea citită cu câteva zile în urmă… Imaginea ce o făcuse să pălească de gelozie şi mânie. Powell ştiu că era adevărat.

— *Mary, scumpo…*

— Lasă-mă pe mine. La dracu' cu mine! O iubeşti, iar fata nu-i sondator. Nu-i nici măcar întreagă la minte. A câta parte din ea iubeşti? A zecea parte? Sau: Ce iubeşti la ea? Chipul? Subconştientul? Ce se-ntâmplă cu celelalte nouă zecimi? O să le iubeşti atunci când le vei descoperi? Lua-te-ar naiba! Îmi pare rău că nu te-am lăsat în mintea ei, până când putrezeai!

Se întoarse şi începu să plângă.

— *Mary, pentru numele…*

— Taci, suspină ea. Taci dracului!… Ai primit un mesaj de la sediu. Trebuie să pleci imediat spre Spaceland. Ben Reich este acolo şi i-au pierdut urma. Au nevoie de tine. *Toţi* au nevoie de tine. De ce m-aş plânge?

Capitolul 12

Powell nu mai vizitase Spaceland de ani de zile. Stătea în naveta de poliţie care-l luase din luxul navei Holiday Queen şi privea prin hublou către Spaceland, strălucitor dedesubt precum o ţesătură din fire de aur şi argint. Surâse, aşa cum făcea mereu în faţa imaginii ce-i apărea de fiecare dată când zărea staţiunea din spaţiu. Era tabloul unui echipaj de exploratori dintr-o galaxie îndepărtată, creaturi stranii, solemne şi grave, care aterizau pe Spaceland şi-l explorau. Întotdeauna se străduia să-şi închipuie rapoartele lor finale, dar dădea greş.

— E o treabă pe măsura Potlogarului Abe, murmură el.

Cu câteva zeci de ani înainte, Spaceland fusese o câmpie stâncoasă, cu diametrul de un kilometru, pe un asteroid sterp. Un ipohondru ţicnit ridicase pe câmpie o emisferă transparentă de Air-Gel, instalase un generator atmosferic şi întemeiase o colonie. De atunci, Spaceland crescuse în mod neregulat, întinzându-se pe sute de kilometri în spaţiu. Fiecare nou antreprenor luase pur şi simplu cam un kilometru pătrat, îl acoperise cu o cupolă transparentă şi se apucase de treabă. Când inginerii sfătuiseră Spaceland-ul că sfera era forma cea mai eficientă şi mai economică, fusese prea târziu. Platoul continua să se extindă.

Pe când naveta descria un ocol, soarele răsări deasupra Spaceland-ului şi Powell putu vedea sutele de cupole strălucind pe fondul negru-albastru al spaţiului, precum o mulţime de baloane de săpun risipite pe o tablă de şah. Staţiunea balneară iniţială se afla acum în centru şi continua să funcţioneze. Restul erau hoteluri, parcuri de distracţii, sanatorii, ba chiar şi un cimitir. Înspre Jupiter se ridica domul uriaş, de optzeci de kilometri, ce acoperea Rezervaţia Naturală Spaceland, garantând mai multă istorie naturală pe kilometru pătrat decât oricare altă planetă.

— S-auzim povestea, rosti Powell.

Sergentul de poliţie înghiţi un nod.

— Am urmat întocmai instrucţiunile, spuse el. Un urmăritor naiv după Hassop, şi altul abil înapoia lor. Primul a fost depistat de prietena lui Reich…
— Prietena?
— Mda… O tipă deşteaptă: Duffy Wyg&.
— La dracu'! Powell sări în sus, şi sergentul îl privi surprins: Eu însumi am interogat-o pe fata asta. Niciodată… Se calmă. Se pare că m-a păcălit. Asta-i. Când întâlneşti o fată drăguţă… Clătină din cap.
— Deci, reluă sergentul, a ghicit momeala, iar când a intrat în joc cel adevărat, în Spaceland a apărut Reich cu tămbălău.
— Adică?
— Cu un iaht particular. A avut un accident spaţial şi-a solicitat ajutor urgent. Un mort. Trei răniţi, inclusiv Reich. Prova iahtului era distrusă. O neglijenţă sau un roi de meteoriţi. L-au dus pe Reich la spital, unde bănuim că-şi aranjase ceva. Când ne-am trezit, dispăruse. Hassop la fel. Am făcut rost de un sondator poliglot şi-am căutat în patru limbi. Nimic!
— Bagajele lui Hassop?
— Dispărute şi ele.
— La naiba! Trebuie neapărat să-i descoperim pe Hassop şi bagajele. Ele sunt obiectivul nostru. Hassop e şeful Codurilor pentru Monarch. Avem nevoie de el pentru ultimul mesaj trimis de Reich lui D'Courtney, şi răspunsul acestuia…
— Lunea dinaintea crimei?
— Exact. Probabil asta a declanşat totul. Este posibil ca Hassop să aibă asupra lui şi registrele financiare ale lui Reich. Ele pot dezvălui unui juriu motivele ce l-au împins pe Ben să-l ucidă pe D'Courtney.
— Şi care-ar fi acestea?
— În Monarch umblă vorba că D'Courtney îl adusese pe Reich cu spatele la perete.
— Aţi găsit arma şi ocazia?
— Da şi nu. L-am citit complet pe Jerry Church, dar e susceptibil. Putem demonstra că Reich a avut ocazia.

Demonstraţia va rezista dacă şi celelalte două rezistă. Putem explica modul cum s-a comis crima. Va rezista dacă şi celelalte două rezistă. Acelaşi lucru e valabil şi pentru motivaţie. Sunt precum trei stâlpi de wigwam. Fiecare din ei are nevoie şi de ceilalţi doi. Niciunul nu poate rezista singur. Asta-i părerea lui Moş Moise. De asta ne trebuie Hassop.

— Pot jura că n-au părăsit Spaceland-ul. Măcar de atâta lucru sunt sigur…

— Nu trebuie să mori de inimă rea că te-a păcălit Reich. Nu eşti singurul. Inclusiv eu am păţit-o.

Sergentul clătină amărât din cap.

— Încep imediat să sondez prin Spaceland, zise Powell când naveta se apropie de intrarea ecluzei, dar vreau mai întâi să verific o ipoteză. Arătaţi-mi cadavrul.

— Care cadavru?

— Cel din accidentul lui Reich.

La morga poliţiei, aşezat pe o pernă-pneumatică, în stază criogenică, cadavrul arăta un chip mutilat, cu pielea albă şi barbă roşcovană.

— Îmhî, făcu Powell. Keno Quizzard.

— Îl cunoaşteţi?

— Un ticălos. Lucra pentru Reich şi, brusc, a devenit prea periculos ca să mai fie folosit. Pariez că accidentul a fost o înscenare, pentru a ascunde un omor.

— Drace! explodă poliţistul. Ceilalţi doi tipi sunt grav răniţi. Poate că Reich a simulat un accident. Să zicem… însă iahtul era distrus, iar tipii ăia…

— Ei sunt răniţi şi iahtul distrus. Şi ce dacă? Quizzard a amuţit pentru totdeauna, iar pentru Reich asta-i mult mai important. A avut grijă de el. N-o vom dovedi niciodată, dar nici n-o să fie necesar, dacă-l găsim pe Hassop. Asta-i suficient să-l ducă la Demolare pe amicul Reich.

***

Purtând pantalonii la modă, mulaţi pe picior (în Spaceland, hainele sport erau pictate în anul acela), Powell începu un turneu fulger al balonaşelor de săpun… hotelul Victoria, hotelul Sportivilor, Magic, Acasă De-Acasă, Ye New

New Babblesberg, Marţianul (foarte şic), Venusberg (foarte porno), şi celelalte… Legă conversaţii cu străini, descriind în vreo şase graiuri pe vechii şi dragii săi prieteni şi citindu-şi uşor interlocutorii, pentru a se asigura că nu-i cunoşteau pe Reich şi Hassop. Apoi, răspunsurile. Nu. Întotdeauna, nu.

Sondatorii erau mai accesibili – şi Spaceland-ul era plin de ei, muncind sau distrându-se –, dar răspunsurile erau mereu negative.

O întrunire la Solar Rheims… sute de participanţi, cântând şi făcând mătănii, într-un festival al renaşterii verii. Răspunsuri Negative. Curse Nautice pe Marte la El Acasă… bărci şi şalupe, zburând peste ape, în salturi prelungi, aidoma unor pietricele preţioase. Răspunsuri Negative. Staţiunea Chirurgiei Plastice… sute de corpuri şi feţe bandajate. Răspunsuri Negative. Polo în imponderabilitate. Răspuns Negativ. Izvoarele Sulfuroase Fierbinţi. Izvoarele Sulfuroase Albe. Izvoarele Sulfuroase Negre. Izvoarele Nesulfuroase… Răspunsuri Negative.

Descurajat şi obosit, Powell se opri în Cimitirul Zorilor Solare. Cimitirul semăna cu un parc englezesc… alei pavate şi stejari, frasini şi ulmi, petece minuscule de gazon. Muzică discretă oferită de cvartete de coarde automate, ascunse prin pavilioane invizibile. Powell începu să zâmbească.

În mijlocul cimitirului se găsea reproducerea perfectă a catedralei Notre Dame. Dedicaţia fusese scrisă cu înflorituri: Micuţului Kirk Din Viroagă. Din botul uneia dintre himerele din turn răsuna un glas mieros: „VENIŢI SĂ VEDEŢI DRAMELE ZEILOR ÎNFĂŢIŞATE ÎN VIBRANTE MONTĂRI AUTOMATE LA MICUŢUL KIRK DIN VIROAGĂ. MOISE PE MUNTELE SINAI, RĂSTIGNIREA LUI CRISTOS, MOHAMED ŞI MUNTELE, LAO TSE ŞI LUNA, REVELAŢIA MARIEI BARKER EDDY, ÎNĂLŢAREA LUI BUDA, DEZVĂLUIREA SINGURULUI ŞI ADEVĂRATULUI ZEU-GALAXIE…” Pauză, apoi pe un ton mai prozaic: „CONFORM NATURII SFINTE A ACESTEI REPREZENTAŢII, INTRAREA SE FACE NUMAI PE BAZĂ DE BILET. BILETELE SE VÂND LA CASĂ”. O altă voce, ofensată şi rugătoare: „ATENŢIUNE CĂTRE TOŢI ADORATORII!

ATENŢIUNE CĂTRE TOŢI ADORATORII! VĂ RUGĂM… EVITAŢI CONVERSAŢIILE CU GLAS TARE ŞI RÂSETELE!”

Un clic, şi o altă himeră începu să peroreze pe altă limbă. Powell izbucni în râs.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine, rosti înapoia lui o fată.

— Îmi cer scuze, spuse prefectul, fără să se întoarcă. „Evitaţi conversaţiile cu glas tare şi râsetele”. Nu crezi că-i ridicol…

Structura TP a fetei îl izbi; se răsuci să-i vadă figura. În faţa lui stătea Duffy Wyg&.

— Hei, Duffy!

Încruntătura i se preschimbă în uimire, urmată de un zâmbet rapid.

— Domnul Powell! exclamă ea. Poliţaiul! Îmi datorezi un dans.

— Îţi datorez nişte scuze, replică Powell.

— Încântată. N-am destule. Astea pentru ce sunt?

— Pentru că te-am subestimat.

— Eterna poveste a vieţii mele… îl apucă de braţ şi porniră pe alee. Ia spune, cum de-a învins raţiunea? M-ai privit atent şi…?

— Mi-am dat seama că eşti cea mai deşteaptă persoană care lucrează pentru Ben Reich.

— **Sunt** deşteaptă. Am făcut, într-adevăr, câte ceva pentru Ben… dar complimentul ăsta are nişte dedesubturi. Ce s-a întâmplat?

— Coada lui Hassop…

— Nu s-ar putea ceva mai explicit?

— Ne-ai luat coada, Duffy. Felicitări!

— Aha! Hassop e căluţul tău domestic. Un accident petrecut în copilărie l-a răpit de încununarea gloriei unui cal. Ai pus una artificială…

— Termină, Duffy. Nu ţine.

— Atunci l-ai schimbat pe el. Îl privi, pe jumătate serioasă, pe jumătate amuzată: Despre ce naiba vorbeşti?

— O să-ţi silabisesc, să-nţelegi. Aveam o coadă după Hassop. O coadă este o umbră, o iscoadă, un agent secret care are misiunea de a urmări un suspect…

— M-am prins. Ce-i aia: Hassop?

— Un bărbat care lucrează pentru Ben Reich. Şeful Codurilor Monarch.

— Şi ce i-am făcut eu agentului vostru?

— Urmând instrucţiunile lui Reich, l-ai cunoscut, l-ai sedus, l-ai îndepărtat de la ocupaţia lui, ţinându-l zi după zi la pian, şi…

— Stai puţin! rosti tăios Duffy. Îl cunosc. Micuţ şi prostuţ. Să lămurim lucrurile… Era copoi?

— Duffy, te rog…

— Am pus o întrebare.

— Da, era poliţist.

— Şi-l urmărea pe acest Hassop?

— Da.

— Hassop… Un tip oxigenat, cu ochi albaştri.

Powell încuviinţă.

— Cretinul, murmură Duffy. Cretinul naibii! Se întoarse furioasă către prefect: Crezi că-s din alea care fac lucruri murdare? De ce, măi… sondator?! Ascultă-mă, Powell. Reich m-a rugat să-i fac un serviciu. A spus că aici se află un tip care lucrează la un cod muzical interesant. Dorea să-l verific. De unde dracu' să ştiu că era omul vostru? De unde să ştiu că iscoada voastră făcea pe muzicianul?

— Vrei să spui că Reich te-a păcălit?

— Ce altceva? Dă-i drumul şi citeşte-mă. Dacă Reich nu era în Rezervaţie, puteai sonda înşelătoria asta…

— Stai aşa! o întrerupse brusc bărbatul.

Trecu de bariera ei conştientă şi o citi atent şi total vreme de zece secunde. Apoi se întoarse şi-o rupse la fugă.

— Hei! ţipă Duffy. Care-i verdictul?

— Medalia de Onoare, strigă Powell peste umăr. Ţi-o aduc imediat ce găsesc pe cineva.

— Nu vreau pe cineva. Te vreau pe tine.

— Ăsta-i necazul tău, Duffy. Vrei pe oricine.

— Cu-u-u-um?

— Ori-ci-ne!

— VĂ RUGĂM… EVITAŢI CONVERSAŢIILE CU GLAS TARE ŞI RÂSETELE!

***

Powell îl găsi pe sergentul de poliţie în teatrul Globe, unde o superbă actriţă Ester vrăjea mii de spectatori cu interpretarea ei – interpretare datorată, în egală măsură, sensibilităţii sale telepatice şi perfectei tehnici dramatice. Imun la frumuseţea actriţei, poliţistul inspecta cu o privire sumbră auditoriul. Powell îl apucă de braţ şi-l scoase afară.

— Este în Rezervaţie, spuse el. Împreună cu Hassop şi bagajele. Un alibi perfect. Era zguduit de accident şi avea nevoie de odihnă. Bineînţeles, şi de un tovarăş. Are un avans de opt ore.

— În Rezervaţie, zici? medită sergentul. Şase mii de kilometri pătraţi şi atâtea blestemate de animale, reliefuri şi climate câte n-ai văzut în trei vieţi.

— Care-s şansele ca Hassop să aibă un accident fatal, dacă n-a avut deja vreunul?

— Nu mă hazardez în presupuneri…

— Dacă vrem să-l găsim pe Hassop, ne trebuie un Helio şi să ne-apucăm imediat de treabă.

— Nu merge. În Rezervaţie nu-s permise mijloacele mecanice de transport.

— Asta-i o urgenţă. Moş Moise are nevoie de Hassop!

— Lasă-l să se certe cu Consiliul Spaceland. În trei, patru săptămâni obţine aprobarea.

— Adică după ce Hassop e mort şi-ngropat. Dar radarul şi sonarul? Le putem programa cu structura lui Hassop şi…

— Nţ-ţ! În Rezervaţie nu se permite nici un fel de mijloc mecanic sau electronic, cu excepţia aparatelor de fotografiat.

— Ce dracu-i cu Rezervaţia asta?

— Natură, puritate sută la sută, garantată pentru aventurieri. Intri acolo pe propriul tău risc. Elementele de pericol constituie condimentul excursiei. Te-ai prins? Lupţi cu elementele naturii, cu animalele sălbatice. Te simţi primitiv şi reînvigorat. Aşa spun reclamele…

— Şi ce faci acolo? Freci două beţe între ele?

— Bineînţeles. Te descurci pe cont propriu. Îţi cari alimente şi un ecran de protecţie, să nu te mănânce urşii.

Dacă vrei foc, ţi-l faci singur. Dacă vrei să vânezi animale, îţi faci arme. Vrei să pescuieşti, la fel. Tu – contra naturii. Însă mai-nainte, semnezi un act, în cazul în care natura învinge.

— Atunci, cum o să-l găsim pe Hassop?

— Semnăm actele şi intrăm după el.

— Noi doi? Să acoperim şase mii de kilometri pătraţi de geografie? De câţi poliţişti poţi face rost?

— Maxim zece.

— Deci, şase sute de kilometri pătraţi pe cap de om? Imposibil!

— Poate reuşeşti să convingi Consiliul… Nu! Chiar dac-ai reuşi, durează o săptămână până se întruneşte. Stai puţin! Nu-i poţi găsi, transmiţându-le mesaje urgente? Cum faceţi voi, sondatorii…?

— Nu pot decât să-i receptez. Pot transmite doar unui alt sondator, aşa că… Hei! Ia stai! E o idee!

— Ce anume?

— Omul este un mijloc mecanic sau electronic?

— Nici una, nici alta.

— E o invenţie a civilizaţiei?

— Nu prea.

— Atunci o să fac nişte recrutări rapide, şi o să-mi iau „radarul” personal în Rezervaţie.

Aşa s-a declanşat o bruscă patimă pentru natură, încercată de un renumit avocat, în toiul unor delicate negocieri contractuale într-una din luxoasele săli de conferinţă ale Spaceland-ului. Aceeaşi patimă o simţiră secretarul unui scriitor faimos, un judecător de pace, un analist care examina clienţii hotelului United, un designer industrial, un inginer, preşedintele Comitetului pentru Sesizări şi Reclamaţii, superintendentul cibernetician al Titanului, un secretar al Psihologiei Politice, doi membri ai Cabinetului, cinci lideri parlamentari şi nenumăraţi alţi Esperi, aflaţi în Spaceland la odihnă sau cu treburi.

Asaltară intrarea Rezervaţiei într-o manieră uniformă, de vacanţă, cu echipament asortat. Cei înştiinţaţi suficient de devreme purtau ţinută de campanie. Ceilalţi nu, iar paznicii

uluiţi, scotocind după obiecte interzise, avură ocazia să vadă un nebun în costum impecabil, cu floare la rever, purtând un rucsac în spate. Însă toţi aceşti iubitori ai naturii deţineau hărţi detaliate ale Rezervaţiei, caroiate cu extremă precizie.

Deplasându-se cu rapiditate, se răspândiră şi împânziră minicontinentul Rezervaţiei. Banda TP era supraaglomerată de comentariile şi informaţiile schimbate în sus şi-n jos, de-a lungul radarului viu, în care Powell ocupa poziţia centrală.

— *Hei! Nu-i cinstit; am de urcat un munte.*

— *Aici ninge. E v-v-viscol.*

— *Mlaştini şi (brr!) ţânţari în sectorul meu.*

— *Staţi aşa! Un grup în faţă, Linc. Sectorul 21.*

— *Transmite imaginea.*

— *Uite…*

— *Îmi pare rău. Nu-s ei.*

— *Un grup, Linc. Sectorul 9.*

— *Să-i vedem.*

— *Ăştia-s…*

— *Nu. Nu sunt ei.*

— *Un grup, Linc! Sectorul 17.*

— *Arată-i.*

— *Hei! Un blestemat de urs!*

— *Nu fugi! Tratează cu el.*

— *Un grup, Linc. Sectorul 12.*

— *Arată-i.*

— *Uite…*

— *Nu.*

— *HAAAAAA-pciu!*

— *Ăsta-i viscolul?*

— *Nu, un nor de praf.*

— *Un grup, Linc! Sectorul 41.*

— *Arată-i.*

— *Ăştia.*

— *Nu-s ei.*

— *Cum coborî dintr-un palmier?*

— *Cum aţi ajuns acolo, domnule judecător?*

— *Habar n-am. M-a ajutat un elan.*

— Un grup, Linc! Sectorul 37.
— Trimite imaginea.
— Uite-o.
— Nu.
— Un grup, Linc! Sectorul 60.
— Dă-i drumu'.
— Uite poza.
— Treci mai departe.
— Cam cât mai avem de mers?
— Au cel puţin opt ore avans.
— Nu. Corecţie, sondatori. Au pornit acum opt ore, dar avantajul lor s-a redus.
— Vrei să explici chestia asta, Linc?
— S-ar fi putut ca Reich să nu fi mers în linie dreaptă. Se poate să fi dat ocoluri unui loc preferat, suficient de aproape de intrare.
— Preferat pentru ce?
— Pentru crimă.
— Scuzaţi-mă! Cum îl poţi convinge pe un tigru să nu te mănânce?
— E o chestiune de psihologia politicii.
— Folosiţi ecranul de protecţie, domnule senator.
— Un grup, Linc! Sectorul 1.
— Trimiteţi o imagine, domnule superintendent.
— Aceştia sunt.
— Treceţi de ei, domnule. Sunt Reich şi Hassop.
— CE?!
— Nu vă trădaţi cu nimic. Nu trebuie să treziţi bănuieli. Depăşiţi-i. Când aţi ieşit din raza lor vizuală, porniţi spre sectorul 2. Cu toţii vă îndreptaţi către ieşire şi părăsiţi Rezervaţia. Vă mulţumesc mult. De-aici încolo, mă descurc pe cont propriu.
— Lasă-ne şi pe noi, Linc.
— Nu. Este nevoie de şiretenie. Reich nu trebuie să ştie că-l răpesc pe Hassop. Totul trebuie să pară logic, natural şi necondamnabil. E, de fapt, un furt.
— Şi tu eşti hoţul.
— Apropo, Powell, cine-a furat timpul probabil?

Sondatorii care se îndepărtau simţiră un val de roşeaţă.

***

Cei doi kilometri pătraţi de Rezervaţie erau acoperiţi de o junglă umedă, mlăştinoasă, luxuriantă. Odată cu lăsarea întunericului, Powell se îndreptă încetişor spre focul aprins de Reich într-o poiană, pe malul unui lac micuţ. Apa era plină de hipopotami, crocodili şi alte animale. Arborii şi terenul clocoteau de viaţă. Întreaga junglă era un omagiu adus inteligenţei ecologilor Rezervaţiei, care putuseră asambla şi echilibra natura pe un vârf de ac. Iar ca tribut plătit acestei naturi, ecranul de protecţie al lui Reich era pus în funcţiune.

Powell putea auzi ţânţarii văitându-se, pe măsură ce se izbeau de suprafaţa exterioară a barierei, precum şi răpăitul, ca de grindină, al insectelor mai mari lovindu-se de zidul invizibil. El nu putea risca să-şi pună în funcţiune propriul ecran: câmpurile de forţă bâzâiau încet, iar Reich avea auzul ager. Se întinse înainte şi sondă.

Hassop era destins, relaxat. Încântat de ideea intimităţii cu atotputernicul său şef, puţin alarmat la gândul că rola lui de film conţinea soarta lui Ben Reich. Lucrând febril la un puternic arc primitiv, Reich plănuia accidentul ce urma să-l elimine pe Hassop. Arcul şi tolba cu săgeţi cu vârfurile arse în foc răpiseră cele opt ore de avans iniţial. Nu poţi ucide un om într-un accident de vânătoare, dacă nu vânezi.

Powell se lăsă în genunchi şi se târî înainte, cu simţurile concentrate asupra percepţiilor lui Reich. Încremeni din nou, citind ALARMĂ în mintea acestuia. Magnatul se ridică în picioare, cu arcul pregătit şi o săgeată înstrunită, scrutând atent întunericul.

— Ce-i, Ben? murmură Hassop.

— Nu ştiu. Ceva…

— La naiba. N-avem bariera?

— Uit mereu de ea.

Reich se aşeză la loc şi aţâţă focul, însă nu uitase bariera. Instinctul viclean al asasinului îl avertiza vag, persistent… Iar Powell nu putea decât să se minuneze de complicatul mecanism de supravieţuire al minţii omeneşti.

Îl citi din nou pe Reich. Bărbatul recursese în mod mecanic la blocajul muzical pe care-l asocia momentelor de criză. *Mai tare, zise Tensor. Mai tare, zise Tensor. Nelinişti, tensiuni şi disensiuni au început.* Înapoia refrenului era un haos; dorinţa de a ucide repede… sălbatic… de a ucide acum şi a falsifica mai târziu adevărul…

Când Reich se întinse după arc, ferindu-şi prudent ochii de Hassop, dar cu mintea concentrată asupra inimii pulsânde care-i era ţinta, prefectul se precipită înainte. Nu apucă să parcurgă trei metri şi cuvântul ALARMĂ invadă iarăşi mintea lui Reich; acesta sări în picioare. Smulse din foc un vreasc arzând şi-l azvârli în beznă, către locul unde se afla Powell. Ideea şi execuţia fură atât de rapide, încât Powell nu anticipă acţiunea. Ar fi fost dezvăluit de lumină, dacă Reich n-ar fi uitat bariera. Zidul invizibil opri torţa în mijlocul zborului, făcând-o să cadă pe sol.

— Cristoase! strigă Reich şi se răsuci brusc spre Hassop.

— Ce-i, Ben?

În loc de răspuns, Reich încordă arcul şi-l îndreptă către şeful Codurilor. Acesta sări în picioare.

— Ben, fii atent! Tragi în mine!

Pe neaşteptate, Hassop se aruncă într-o parte, evitând săgeata.

— Ben! Pentru numele…

Brusc, Hassop înţelese totul. Se răsuci cu un strigăt înăbuşit şi fugi de lângă foc, în vreme ce Reich încorda altă săgeată. Alergând cu disperare, se izbi de barieră şi ricoşă din zidul invizibil. O săgeată îi şuieră pe lângă umăr.

— Ben! răcni el.

— Nenorocitule, mârâi Reich, potrivind o nouă săgeată.

Powell sări înainte şi ajunse la marginea barierei. N-o putea depăşi. Înăuntru, Hassop alerga urlând, urmărit de Reich, cu arcul pe jumătate încordat, pregătind lovitura decisivă. Hassop se izbi din nou de barieră, căzu, se târî şi reveni în picioare, reluând alergarea precum un şobolan hăituit.

— Iisuse, murmură Powell. Păşi îndărăt în beznă, gândindu-se cu înfrigurare la o soluţie.

Urletele lui Hassop treziseră jungla şi urechile îi răsunau de ecourile răgetelor. Trecu pe banda TP, pipăind, atingând, simţind. Nu exista nimic altceva decât frică oarbă, furie oarbă, instinct orb. Hipopotamii vâscoşi şi plescăind... crocodilii surzi, furioşi, flămânzi... swambats, furioşi ca rinocerii cei de două ori mai mici decât ei. La un sfert de kilometru depărtare, recepta slab elefanţi, cerbi ucigaşi, feline gigantice...

— Merită să-ncerc, îşi spuse. Bariera trebuie străpunsă. E unica şansă.

Îşi ecrană nivelele superioare, mascând totul cu excepţia canalelor emotive, şi transmise: frică, frică, spaimă, frică..., coborând până la nivelul cel mai primitiv al sentimentelor. *Frică. Frică. Spaimă. Frică. FRICĂ – FUGI – SPAIMĂ – FRICĂ – FUGI – SPAIMĂ – FUGI!*

Fiecare pasăre, din fiecare cuib, se trezi ţipând. Maimuţele răspunseră zbierând şi zguduiră mii de ramuri în fuga lor dezordonată. O canonadă de explozii acvatice răsună dinspre lac, în timp ce turma de hipopotami părăsea mlaştinile, urmată de o teroare oarbă. Jungla era cutremurată de trâmbiţările asurzitoare ale elefanţilor şi de bubuitul ritmic al înaintării lor. Reich auzi totul şi încremeni, ignorându-l pe Hassop, care continua să alerge, gâfâind şi urlând, de la un perete la celălalt al barierei.

Hipopotamii izbiră primii bariera, într-un val orb. Erau urmaţi de swambats şi crocodili. Apoi veniră elefanţii. După aceea, cerbii, zebrele, antilopele... turme uriaşe şi masive. Nicicând în istoria Rezervaţiei nu mai existase o asemenea panică. Nici proiectanţii ecranului defensiv nu anticipaseră un astfel de atac în masă. Bariera lui Reich se prăbuşi cu zgomot de sticlă spartă.

Hipopotamii ajunseră la foc, îl călcară şi-l stinseră. Powell ţâşni prin întuneric, apucă braţul lui Hassop şi târî bărbatul terorizat de-a curmezişul poienii, către bagaje. O copită îl izbi violent, aruncându-l în lateral, dar nu-i dădu drumul lui Hassop şi dibui preţioasa rolă de film. În bezna deplină, Powell putea distinge animalele după emisiile frenetice pe banda TP. Trăgându-l după sine pe şeful Codurilor, evită

torentul central de animale şi, împreună, se adăpostiră înapoia unui trunchi gros de lignum vitae. Acolo îşi trase răsuflarea şi băgă rola în buzunar. Hassop plângea. Powell îl simţea pe Reich, la treizeci de metri depărtare, cu spatele rezemat de un accacia, cu mâinile încleştate pe arc şi săgeată. Era derutat, furios, îngrozit... dar teafăr încă. Mai presus de orice, prefectul îl dorea teafăr pentru Demolare.

Powell scoase propria lui barieră defensivă şi-o azvârli în poiană, către resturile focului, unde Reich avea s-o găsească cu uşurinţă. Apoi se întoarse şi-l împinse pe şeful Codurilor către ieşirea din Rezervaţie.

Capitolul 13

Cazul Reich era gata pentru prezentarea finală înaintea procurorului districtual. Powell spera să fie gata şi pentru acel monstru cinic al faptelor şi al dovezilor, Moş Moise.

Prefectul şi echipa lui se reuniră în încăperea lui Moise. În mijloc se afla o masă rotundă, pe care se construise o machetă transparentă a odăilor-cheie din casa Beaumont, populate de androizi miniaturali, reprezentând *dramatis personae.* Specialiştii în reproduceri ai laboratorului făcuseră o treabă extraordinară, reuşind până şi caracterizarea personajelor. Minusculii Reich, Tate, Beaumont şi ceilalţi se deplasau cu mişcările caracteristice originalelor. Lângă masă era stocată documentaţia pregătită de echipă.

Moş Moise ocupa întregul perete circular al sălii. Multiplii săi ochi clipeau cu răceală. Multiplele sale memorii zbârnâiau şi bâzâiau. Gura, conul unui difuzor, atârna căscată de uimire dinaintea prostiei umane. Degetele, tastele unei maşini de imprimat multiflex pe bandă, erau gata să tipărească verdictul logic. Moise era Computerul – Acuzator – Mozaic – Multiplex al procurorului districtual, ale cărui decizii încununau pregătirea, prezentarea şi verdictul fiecărui caz juridic.

— N-o să-l deranjăm de la început pe Moise, se adresă Powell procurorului. Mai întâi, o să studiem reconstituirea şi-o să verificăm graficul orar al crimei. Există un dosar temporal. Îl puteţi consulta, în timp ce se desfăşoară acţiunea. Dacă descoperiţi ceva în neregulă, vă notaţi şi analizăm.

Încuviinţă către De Santis, hărţuitul şef al Laborator, care întrebă încet:

— Unu la unu?

— E niţel prea repede. Fă-o unu la doi.. Mişcări încetinite la jumătate.

— În ritmul ăsta, androizii vor părea ireali, pufni De Santis. Păcat… Ne-am chinuit două săptămâni, şi-acum…

— Nu-i nimic. O să-i admirăm mai târziu.

De Santis fu gata să se răzvrătească, apoi atinse un buton. Imediat, macheta se ilumină şi păpuşile înviară. Inginerii de sunet creaseră şi un fundal. Se auzeau râsete, conversaţii şi muzică. În holul principal al Casei Beaumont, modelul pneumatic al Mariei urcă pe un podium, ţinând în mâini o carte minusculă.

— Este ora 11:09, vorbi Powell către asistenţii procurorului. Deasupra machetei există un ceas, sincronizat cu mişcarea încetinită.

Oamenii procurorului studiară în tăcere modelul miniatural, făcând însemnări pe măsură ce androizii reproduceau acţiunile din timpul petrecerii fatale. O dată în plus, Maria Beaumont citi regulile Sardeluţei. Luminile păliră şi se stinseră. Ben Reich se îndreptă încetişor către sala de muzică, coti la dreapta, urcă scările în galeria de pictură, trecu prin uşile de bronz ce duceau în apartamentul-orhidee, orbi şi paraliză paznicii lui D’Courtney, apoi intră în apartament.

Şi iarăşi, Reich se trezi faţă în faţă cu D’ Courtney, se apropie de el, scoase din buzunar un ucigaş pistol-stilet şi deschise cu forţa maxilarele lui D’Courtney, în vreme ce bătrânul se zbătea neputincios. Şi din nou, o uşă a apartamentului-orhidee se deschise brusc, lăsând-o să intre pe Barbara D’Courtney într-o cămaşă de noapte din mătase albă. Şi ea cu Reich se luptară, până când bărbatul explodă ceafa rivalului său cu o împuşcătură prin gură.

— Amănuntele le am de la fiica victimei, murmură Powell. Prin sondaj. Sunt autentice.

Barbara D’Courtney se târî spre trupul tatălui ei, apucă arma şi fugi din apartament, urmărită de Reich. Acesta întârzie, orbecăind prin casa întunecată, şi fata ieşi pe uşa din faţă. După aceea, Reich se întâlni cu Tate şi amândoi o porniră spre camera de protecţie, prefăcându-se că joacă Sardeluţa. Drama se termină cu oaspeţii năvălind în apartamentul-orhidee, unde se înghesuiră în jurul cadavrului. Apoi, păpuşile încremeniră într-un tablou grotesc.

Urmă o tăcere prelungită.

— Bun, rosti Powell. Asta a fost acţiunea. Acum să-i dăm datele lui Moise, pentru o primă estimare. Mai întâi ocazia. Nu se poate nega că Sardeluţa i-a oferit lui Reich prilejul cel mai bun.

— De unde ştia Reich că urma să se joace Sardeluţa? întrebă procurorul.

— El a cumpărat cartea şi i-a trimis-o Mariei Beaumont. În felul acesta, şi-a asigurat circumstanţele.

— De unde era convins că avea să se joace tocmai jocul acela?

— Ştia că Mariei îi plac astfel de jocuri, iar Sardeluţa era singurul descifrabil din carte.

— Nu ştiu…, se scărpină în cap procurorul. Lui Moise îi trebuie mult până să se convingă. Introdu, totuşi, datele. Rău nu poate să-i facă.

Uşa camerei zbură în lături şi comisarul Crabbe pătrunse în încăpere, parcă dirijând o paradă.

— Domnule prefect Powell! rosti el, cu un ton oficial.

— Domnule comisar?

— Mi s-a adus la cunoştinţă că pervertiţi acest creier mecanic, în scopul de a-l implica pe bunul meu prieten, Ben Reich, în oribilul şi condamnabilul asasinat al lui Craye D'Courtney. Domnule Powell, un asemenea scop este grotesc, Ben Reich este un onorabil cetăţean de frunte al ţării noastre. În plus, domnule, n-am fost niciodată de acord cu serviciile creierului automat. Corpul electoral v-a ales în scopul de a vă exercita puterile intelectuale şi nu de a vă înclina supus în faţa…

Powell îi făcu un semn lui Beck, care începu să introducă datele în „urechea" lui Moise.

— Aveţi perfectă dreptate, ca metodă. Prima întrebare: Cum i-a paralizat Reich pe paznici? De Santis?

— Şi-n plus, domnilor…, continuă Crabbe.

— Un ionizator de rodopsină, îi întrerupse şeful laboratorului. Ridică o sferă de plastic şi i-o înmână lui Powell, care-o arătă celor din jur. Un cercetător, pe nume Jordan, a descoperit acest produs, utilizat de gărzile

personale ale lui Reich. Avem formula empirică a produsului, precum şi o mostră. Doreşte cineva s-o-ncerce?

— N-are nici un rost, răspunse procurorul. Moise poate hotărî şi singur.

— Deci, domnilor…, reluă Crabbe.

— Oh, nu se poate, făcu nefericit De Santis. N-o să credeţi până n-o să vedeţi în realitate. Nu răneşte. Vă face *non compos* şase sau şapte…

Sfera din plastic se sparse în pumnul lui Powell. O lumină albastră, strălucitoare, izbucni sub nasul lui Crabbe. Surprins în mijlocul discursului, comisarul se prăvăli ca un buştean. Powell privi îngrozit de jur împrejur.

— Dumnezeule! exclamă el. Ce-am făcut? Pur şi simplu, mi-a cedat între degete… Privi către De Santis şi rosti cu severitate: Ai realizat un înveliş prea fragil, De Santis. Uite ce-ai făcut cu comisarul Crabbe!

— Eu am făcut?!

— Introduceţi datele în memoria lui Moise, interveni procurorul. Asta ştiu că-i o dovadă!

Îl aşezară pe comisar cât mai confortabil, într-un fotoliu adânc.

— Acum, arma crimei, continuă prefectul. Vă rog să priviţi, domnilor. Mâna este mai iute decât ochiul! Arătă tuturor un revolver luat din muzeul poliţiei. Scoase din încărcător cartuşele, iar dintr-unul din cartuşe extrase glontele: Asta a făcut Reich cu arma primită de la Jerry Church, pretinzând că este nevătămătoare. Un alibi fals.

— Fals, pe naiba! Arma nu poate face nici un rău. Astea sunt mărturisirile lui Church?

— Da. Există copii în dosar.

— Atunci nu mai are rost să-l deranjezi pe Moise. Procurorul zvârli dezgustat dosarul: Cazul se clasează.

— Ba nu!

— Cum poate o armă să ucidă fără glonte? În dosar nu se spune nimic despre faptul că Reich ar fi reîncărcat arma.

— Asta a şi făcut.

— Nu-i adevărat, interveni De Santis. În cameră, sau în rană, nu există nici urmă de proiectil.

— Ba există. Credeam că-i uşor, o dată ce-am spus în ce constă şmecheria.

— Atunci, nu există nici o şmecherie! strigă De Santis.

— Cum aşa? Tu ai găsit-o, De Santis. Bucăţica de gel de bomboană din gura lui D'Courtney. Îţi aminteşti? Iar în stomac, nici urmă de bomboană.

Şeful laboratorului se lumină la faţă. Powell zâmbi. Luă o pipetă şi umplu cu apă o capsulă de gel. O îndesă în capătul deschis al cartuşului, deasupra încărcăturii, şi introduse cartuşul în pistol. Ridică arma, ţinti un cubuleţ de lemn, de lângă macheta casei Beaumont şi apăsă pe trăgaci. Răsună o explozie înăbuşită şi cubul se fărâmă.

— Pentru numele… Ce şmecherie mai e şi asta? făcu procurorul. A mai existat ceva în cartuşul ăla, pe lângă apă! Examină fragmentele de lemn.

— N-a mai fost absolut nimic. Cu ajutorul unei încărcături de pulbere poţi azvârli cam treizeci de grame de apă. Forţa de impact este suficient de mare pentru a sparge calota craniană, dacă tragi prin bolta moale a gurii. Din acest motiv, Reich a fost nevoit să introducă arma în gura lui D'Courtney. Din această cauză, De Santis a găsit bucăţica de gel. De-asta n-a găsit nimic altceva. Proiectilul dispăruse.

— Bagă datele în memoria lui Moise, rosti încet procurorul. La naiba, Powell, încep să cred că putem vorbi despre un caz.

— În regulă. Acum, motivul. Am pus mâna pe registrele lui Reich şi contabilitatea le-a verificat. D'Courtney îl adusese pe Reich cu spatele la perete. Reich mai avea o singură variantă: „dacă nu-i poţi înfrânge, fii prieten cu ei”. A încercat să coopereze cu D'Courtney. A dat greş şi atunci l-a ucis. Merge?

— Pentru mine, da. Să-l vedem pe Moş Moise.

Introduseră ultimele date şi apăsară pe „RUN”. Ochii lui Moise clipeau meditativ, memoriile începură să-i şuiere şi să ţăcăne. Powell şi toţi ceilalţi aşteptau încordaţi. Brusc, Moise începu să sughiţe. Un clopoţel se porni să sune: ping-ping-ping-ping-ping-ping… şi clapele se mişcară.

— DACĂ JURIUL ESTE SATISFĂCUT, spuse Moise, DE MODESTA PLEDOARIE *NON VULTUR;* SEMNĂTURILE LEGALE. SS. VEZI CAZUL HAY CONTRA COHOES ŞI REGULILE DIN CAZUL SHELLEY. HIC.

— Ce dra…, privi Powell către Beack.

— Se prosteşte, explică locotenentul.

— Tocmai acum!

— Se mai întâmplă. Să încercăm încă o dată.

Reintroduseră datele. Din nou, lămpile clipiră, circuitele de memorie şuierară, iar Powell cu oamenii săi aşteptară nerăbdători. Munca lor de-o lună atârna de această decizie. Clapele porniră să ţăcăne.

— CAZUL 921.088. SECŢIUNEA C-1. MOTIVUL, spuse Moise, MOTIVUL PASIONAL AL CRIMEI ESTE INSUFICIENT SUSŢINUT. CONFORM STATUL CONTRA HANRAHAN 1202 TRIB. SUPR. 19, ŞI CAZURILE DIN ACEEAŞI CATEGORIE.

— Motiv pasional? murmură Powell. A-nebunit Moise? Motivul este profitual… Verifică C-1, Beck.

Beck verifică.

— E-n regulă.

— Mai încercăm o dată.

Introduseră pentru a treia oară datele în calculator. De data aceasta, citiră:

— CAZUL 921.088. SECŢIUNEA C-1. MOTIVUL PROFITUAL AL CRIMEI INSUFICIENT SUSŢINUT. CONFORM STATUL CONTRA ROYAL, 1197 TRIB. SUPR. 388.

— Ai bătut corect pe C-1? întrebă Powell.

— Am bătut tot ce-am avut, replică locotenentul.

— Scuzaţi-mă, se adresă prefectul către ceilalţi. Trebuie să discut cu Beck. Sper că nu vă deranjează. Se întoarse către Beck: *Deschide-te, Jackson. În ultimele tale cuvinte, am mirosit o ezitare. Lasă-mă să văd despre ce-i vorba…*

— *Zău, Linc, nu-mi dau seama de nici o…*

— *Dacă ţi-ai da seama, n-ar fi o ezitare, ci o minciună sfruntată. Acum, să vedem… Ah! Desigur! Ce prostie! Nu trebuie să-ţi fie ruşine că-ntârzie Codurile…* Powell reluă cu glas tare: Lui Beck îi mai lipseşte o informaţie. Codurile încă lucrează cu Hassop, încercând să spargă cifrul lui Reich. Tot

ce ştim deocamdată este că Reich a propus fuziunea şi a fost refuzat. Nu deţinem încă oferta exactă şi răspunsul. Asta doreşte Moise.

— Dacă n-aţi spart cifrul, de unde ştiţi că oferta i-a fost respinsă? întrebă procurorul.

— De la Reich însuşi, prin intermediul lui Gus Tate. A fost unul dintre ultimele lucruri comunicate de Tate înainte de a fi ucis. Să-ţi spun ceva Beck. Cere o clauză prezumtivă. Presupunând că evidenţa respingerii ofertei este inatacabilă, ce crede atunci Moise despre caz?

Beck bătu noile date în calculator. Peste treizeci de secunde, Moise Multiplex răspunse:

— CAZUL 921.088. ACCEPTÂND IPOTEZA, PROBABILITATEA SUCCESULUI ESTE DE 97,0099 %.

Oamenii lui Powell zâmbiră şi se relaxară. Prefectul rupse hârtia şi o înmână procurorului, cu o reverenţă.

— Acesta vă este cazul, domnule procuror districtual… Gata împachetat!

— Dumnezeule! exclamă procurorul. Nouăzeci şi şapte la sută! Iisuse, n-am avut nouăzeci de procente de când lucrez aici. Mă credeam norocos când atingeam şaptezeci. Nouăzeci şi şapte la sută! Şi împotriva lui Ben Reich! Îşi privi oamenii încântat. O să intrăm în istorie!

Uşa încăperii se deschise şi apărură doi bărbaţi transpiraţi, fluturând o hârtie.

— Au venit cei de la Coduri, zise Powell. Ei, le-aţi spart?

— Le-am spart, răspunse unul dintre ei, dar te-am spart şi pe tine, Powell. De fapt, tot cazul e închis.

— Ce… Ce dracu’ vorbiţi?

— Reich l-a ucis pe D’Courtney, pentru că D’Courtney nu voia să fuzioneze, aşa-i? Avea un motiv important să-l omoare, nu? Avea pe dracu’!

— Dumnezeule! gemu Beck.

— Reich i-a trimis lui D’Courtney: YYJI TTED RRCB UUFE AALK QQBA. Asta înseamnă: SUGEREZ FUZIUNEA SOCIETĂŢILOR NOASTRE CU INTERESE EGALE.

— Păi asta spuneam şi eu pân-acum. Iar D'Courtney a răspuns WWHG. Ăsta era refuzul. Reich i-a spus lui Tate, iar Tate mie.

— D'Courtney a răspuns WWHG. Asta înseamnă: OFERTA ACCEPTATĂ.

— Nu se poate!

— Ba bine că nu! WWHG. OFERTA ACCEPTATĂ. Ăsta era răspunsul pe care-l dorea Reich. Era răspunsul care însemna că Reich avea tot interesul să-l ţină viu pe D'Courtney. N-o să convingi nici un tribunal din tot sistemul solar c-ar fi avut vreun motiv să-l omoare pe D'Courtney. Asta înseamnă că tot cazul tău e la pământ.

Timp de-o jumătate de minut, Powell rămase încremenit, cu pumnii strânşi. Brusc, se răsuci către macheta casei Beaumont, scoase androidul care-l reprezenta pe Reich şi-i smulse capul. Se îndreptă spre Moise, rupse cartelele şi benzile imprimate, le mototoli şi le azvârli pe jos. Îl văzu pe Crabbe şi lansă un şut în spătarul fotoliului. În timp ce tehnicienii priveau în tăcere, fotoliul şi comisarul se răsturnară pe podea.

— Lua-te-ar naiba! Rămâi în scaunul ăla blestemat! răcni Powell şi părăsi încăperea.

Capitolul 14

Explozie! Şoc! Uşile temniţei sar în lături. Iar afară, sub haina întunericului, aşteaptă libertatea şi goana spre necunoscut...

Ce-i asta? Cine-i în afara temniţei! Dumnezeule! Iisuse! Omul Fără Chip! Privind... Aşteptând... Tăcut... Fugi! Evadează! Fugi! Fugi!

Zbor prin spaţiu. Racheta argintie inspiră siguranţă în adâncimile necunoscutului... Chepengul se deschide. Nu se poate! În rachetă nu mai este nimeni. Chepengul se deschide încet, încet... Dumnezeule! Omul Fără Chip! Privind... Aşteptând... Tăcut...

Dar sunt nevinovat, Înălţimea-voastră! Nevinovat! Nu-mi veţi putea dovedi vina niciodată, iar eu îmi voi apăra cauza, deşi mă asurziţi izbind cu ciocănelul şi... Cristoase! În robă şi cu perucă este Omul Fără Chip. Privind... Tăcând... Chintesenţa răzbunării...

Izbiturile ciocănelului se transformară în lovituri la uşa cabinei. Glasul stewardului anunţă:

— Suntem deasupra New York-ului, domnule Reich! O oră până la debarcare. Suntem deasupra New York-ului, domnule Reich! Ciocăniturile continuară.

Reich izbuti să-şi regăsească vocea.

— Bine, croncăni el. Te-am auzit.

Stewardul plecă. Bărbatul coborî din patul hidraulic şi simţi cum îi cedează genunchii. Se agăţă de perete, blestemând. Încă înspăimântat de coşmar, intră în camera de baie, se depilă, făcu duş, aburi calzi şi reci, vreme de zece minute. Continua să tremure. Intră în nişa de masaj şi apăsă pe „Săruri”. Un kilogram de săruri amestecate cu mirodenii i se pulverizară pe piele. În clipa când tampoanele de masaj erau gata să-şi înceapă mişcările, Reich hotărî că simţea nevoia unei cafele. Ieşi din nişă, să sune serviciile.

Se auzi o bubuitură surdă şi Reich fu azvârlit înainte de forţa exploziei din nişă. Spatele îi era crestat de particulele zburătoare. Se năpusti în dormitor, înşfăcă o valijoară, o

deschise şi căută mini grenadele pe care le purta în permanenţă asupra lui. Valiza era goală.

Treptat îşi reveni. Era conştient de arsura sărurilor în tăieturile de pe spate şi de sângele care şiroia. Era conştient de faptul că nu mai tremura. Se înapoie în baie, opri tampoanele de masaj şi cercetă nişa. În timpul nopţii, cineva scosese grenadele din valiză şi plasase încărcătura în fiecare dintre tampoane. Doar o întâmplare îi salvase viaţa… Dar cine fusese atentatorul?

Inspectă uşa cabinei. Evident, încuietoarea fusese deschisă de un expert, deoarece nu dovedea nici urmă de forţare. Dar cine? De ce?

— Blestematul! mormăi Reich. Intră iarăşi în baie, se spălă de sânge şi săruri şi pulveriză un hemostatic coagulant peste răni. Se îmbrăcă, îşi bău cafeaua şi coborî spre tunelul de debarcare, unde, după o ceartă sălbatică cu sondatorul-vameş *(Nelinişti, tensiuni şi disensiuni au început!)*, se îmbarcă pe naveta Monarch, care aştepta să-l ducă în oraş.

Din navetă, sună Turnul Monarch. Pe ecran apăru chipul secretarei.

— Ştii ceva despre Hassop? întrebă Reich.

— Nu, domnule. Nimic nou, de când ne-aţi anunţat venirea din Spaceland.

— Dă-mi Agrementul.

Ecranul se întunecă, apoi se lumină în încăperea cromată. West, bărbos şi sobru, îşi aranja nişte fişe. Zâmbi spre camera TV.

— Bună, Ben!

— Nu mai fi aşa de vesel, Ellery, mârâi Reich. Unde dracu-i Hassop? Credeam c-o să-l…

— Nu. Nu mai e treaba mea, Ben.

— Ce tot spui?

West arătă fişele.

— Îmi fac lichidarea. Ai aici istoria carierei mele la Monarch Utilities & Resources, pentru dosarele tale. Cariera mea s-a terminat în dimineaţa asta, la ora nouă.

— Poftim?!

— Mda. Te-am prevenit, Ben. Ghilda mă retrage de la Monarch. Spionajul companiei contravine eticii.

— Ascultă, Ellery, nu poţi pleca acum. Sunt atacat şi am neapărată nevoie de tine. Azi dimineaţă, în rachetă, cineva a încercat să m-arunce în aer. Am scăpat ca prin urechile acului. Trebuie să aflu cine este. Am nevoie de un sondator.

— Îmi pare rău, Ben.

— Nu trebuie să fii angajatul lui Monarch. O să-ţi fac un contract nominal, pentru servicii particulare. La fel ca lui Breen…

— Breen? Un E 2? Analist?

— Da. Psihologul meu.

— Nu cred că mai este…

— Ce?!

West încuviinţă.

— Legea s-a votat azi. Nu mai există servicii particulare. Rămâneau prea puţini sondatori. Trebuie să deservim un număr cât mai mare de oameni. L-ai pierdut şi pe Breen.

— Ăsta-i Powell! răcni Reich. Foloseşte orice blestemat de truc inventat de sondatori ca să m-omoare. Vrea să mă răstignească pe crucea lui D'Courtney, nenorocitul! Are…

— Termină, Ben! Powell n-are nici o legătură cu asta. Să ne despărţim ca prieteni, ce zici? Întotdeauna ne-am înţeles. Aşa să fie şi la despărţire. Ce zici?

— Du-te dracului! urlă Reich şi întrerupse legătura. Du-mă acasă! se adresă, pe acelaşi ton, pilotului navetei.

Ajuns acasă, se năpusti în locuinţă, îngrozindu-şi servitorii. Azvârli valiza în braţele unui valet şi merse imediat spre camerele lui Breen. Erau pustii. Pe birou, o notiţă seacă repeta informaţia primită de la West. Reich se retrase în odăile lui, apucă telefonul şi formă numărul lui Gus Tate. Ecranul clipi şi apăru un anunţ:

SERVICIUL DESFIINŢAT PERMANENT.

Privi, întrerupse legătura şi-i telefonă lui Jerry Chruch. Ecranul clipi şi apăru un anunţ:

SERVICIUL DESFIINŢAT PERMANENT.

Întrerupse brusc legătura, străbătu nesigur dormitorul şi se îndreptă spre luminiţa clipitoare ce indica locul seifului. Îl

repuse în faza temporală şi, după apariţia raftului secret, întinse mâna către plicul roşu. Când îl atinse, auzi un clinchet slab. Se răsuci fulgerător, cu faţa îngropată în mâini.

Urmă o lumină orbitoare şi o explozie. Ceva îl lovi brutal în partea stângă, îl prăvăli peste birou şi-l izbi de perete. După aceea, o ploaie de sfărâmături îl acoperi. Se chinui să se ridice în picioare, uluit şi furios, şi-şi rupse hainele ferfeniţite, pentru a se examina. Era tăiat adânc, şi o durere groaznică anunţa ruperea cel puţin a unei coaste.

Îşi auzi servitorii alergând pe coridor, şi răcni:

— Căraţi-vă! M-auziţi? Căraţi-vă de-aici!

Scotoci printre resturi, sortând rămăşiţele seifului. Găsi pistolul neuronic luat de la femeia cu ochi roşii din casa Chookei Frood. Găsi floarea de oţel a răului: pistolul-stilet ce-l ucisese pe D’Courtney. Mai conţinea patru cartuşe, umplute cu apă şi gel; strecură ambele arme în buzunarul unui sacou, luă din birou un set de grenade şi părăsi camera, ignorând servitorii care-l priveau uluiţi.

Blestemă tot timpul coborârii până în garajul subteran, unde introduse cheia Jumperului personal în fanta de recepţie. Când maşina ieşi din garaj, întoarse cheia şi smuci portiera, pentru-a sări înăuntru. Se auzi un „r-r-r-i-p” şi Reich se azvârli la pământ. Rezervorul Jumperului explodă. Întâmplător, nu izbucni în flăcări. Erupse doar un gheizer de combustibil şi bucăţi de metal. Reich se târî până la rampa de ieşire şi fugi afară.

Pe stradă, cu hainele sfârtecate, sângerând, plin de combustibil creozot, căută cu disperare un Jumper public.

N-avea nici o monedă de apel. Reuşi să oprească o maşină cu şofer.

— Unde doriţi să mergeţi? întrebă acesta.

Reich privi stupefiat sângele şi uleiul ce i se scurgeau pe trup.

— Chooka Frood! croncăni el, în pragul isteriei.

Taxiul îl lăsă la Bastion West, numărul 99.

Trecu de portarul care protesta, de funcţionarul de la recepţie şi de bine-plătitul *charge d’affair,* şi intră în biroul

particular al Chookei Frood: o încăpere în stil victorian, mobilată cu canapele enorme, lampadare cu vitralii şi un birou masiv. La birou stătea Chooka, într-un capot ponosit şi c-o expresie plictisită pe chip, expresie ce făcu loc panicii, când Reich scoase pistolul neuronic.

— Pentru Dumnezeu, Reich! exclamă ea.

— Am sosit, Chooka, rosti bărbatul. Mai întâi, judecata, apoi execuţia. Am mai folosit neuronicul ăsta. Mă văd silit să recurg iarăşi la el. Tu m-ai silit, Chooka!

— Magda! strigă femeia, sărind de la birou.

Reich o prinse de-o mână şi-o împinse de-a curmezişul încăperii. Femeia se împiedică de canapea şi căzu. Uşa se deschise şi gardiana cu ochii roşii pătrunse în cameră. Reich era pregătit. O izbi în ceafă şi, când ea se prăbuşi, îi înfipse călcâiul în spate, ţintuind-o la podea. Individa se răsuci, încercând să-l apuce de picior. Ignorând-o, Reich şuieră spre Chooka:

— Să terminăm odată! De ce-ai pus bombele?

— Ce tot vorbeşti? smiorcăi Chooka.

— Despre ce dracu' crezi că vorbesc? Uită-te la sânge, madam! Până acum am scăpat de trei ori. Cât crezi că mă poate ţine norocul?

— Nu mai vorbi în dodii, Reich! Nu…

— Vorbesc despre marea M, Chooka. M de la Moarte. Am venit aici după fata lui D'Courtney. Am stâlcit-o în bătăi pe prietena ta şi-apoi te-am bătut şi pe tine. Te-ai înfuriat şi-ai pus bombele. Aşa-i?

Chooka scutură uluită din cap.

— Până acum au fost trei. În racheta din Spaceland… în biroul meu… în Jumper. Câte mai urmează, Chooka?

— N-am fost eu, Reich. Aşa să mi-ajute…

— Tu trebuie să fi fost, Chooka. Eşti singura care te tânguieşti şi angajezi ucigaşi. Asta-i tot, aşa că să terminăm. Trase siguranţa neuronicului: N-am timp de pălăvrăgeală cu prietenii groparilor…

— Pentru Dumnezeu! urlă femeia. Ce dracu' să am eu cu tine? Ai dat casa peste cap. Ai bătut-o pe Magda. N-ai fost primul şi n-o să fii nici ultimul. Gândeşte-te bine!

— M-am gândit. Dacă nu eşti tu, cine-ar putea fi?

— Keno Quizzard. Şi el angajează ucigaşi. Am auzit că voi…

— Cu Quizzard s-a terminat. Quizzard e mort. Altul?

— Church…

— N-are curajul ăsta. Dac-ar fi încercat, ar fi făcut-o acum zece ani. Altul?

— De unde să ştiu? Te urăsc sute de oameni.

— Mai degrabă mii, dar cine avea acces la seiful meu? Cine poate sparge un cifru fazorial şi…

— Poate că nu ţi-a spart seiful. Poate că ţi-a intrat doar în minte şi-a citit combinaţia. Poate…

— Sondatori?

— Da. Sondatori. Poate că l-ai judecat greşit pe Church… Sau un alt sondator care vrea să te vadă în coşciug.

— Dumnezeule! şopti Reich. Doamne Dumnezeule… Da…

— Church?

— Nu. Powell.

— Copoiul?

— Copoiul… Powell. Da. Sfântul Lincoln Powell. Da. Cuvintele începură să se reverse din Reich: Da, Powell! Ticălosul luptă murdar, pentru că l-am înfrânt. N-a putut să m-acuze. Nu i-a mai rămas decât să mă-njunghie pe la spate.

— Eşti nebun, Reich.

— Oare? De ce crezi că i-a luat de la mine pe Ellery West şi pe Breen? Ştia că, în faţa unei bombe, singura mea apărare ar fi un sondator. Powell este!

— Un copoi, Reich? Un poliţist?

— Bineînţeles că un poliţist, zbieră Reich. De ce nu? E sigur de el. Cine l-ar bănui? Acum o să-i pun eu nişte bombiţe…

O împinse pe femeia cu ochi roşii şi-o ridică pe Chooka de pe canapea.

— Sună-l pe Powell.

— Ce?!

— Sună-l pe Powell, răcni el. Lincoln Powell! Dă-i telefon acasă. Spune-i să vină imediat aici.

— Nu, Reich…

— Ascultă-mă, tâmpito! o zgâlţâi el. Bastion West este proprietatea cartelului D'Courtney. Acum, că moşu-i mort, eu sunt proprietarul cartelului, deci şi-al lui Bastion West. O să fiu proprietarul casei ăsteia şi patronul tău, Chooka. Vrei să mai facem afaceri împreună? Telefonează-i lui Powell!

Femeia îi privi chipul palid şi-l citi uşurel; îşi dădu seama că nu minţea.

— Dar n-am nici un motiv…

— Stai aşa! Se gândi, apoi scoase stiletul-pistol din buzunar: Arată-i ăsta. Spune-i că l-a lăsat fata lui D'Courtney.

— Ce-i asta?

— Arma cu care a fost ucis moşul.

— Reich! Pentru numele lui…

— N-o să-l ajute cu nimic, rânji bărbatul. Până să pună mâna pe ea, are să sară-n aer. Telefonează-i. Arată-i arma. Fă-l să vină-ncoace. O împinse spre telefon şi rămase în afara razei vizuale a ecranului. Înălţă ţeava neuronicului.

Chooka formă numărul prefectului. Pe ecran apăru Mary Noyes, care-o ascultă, apoi îl chemă pe Powell. Bărbatul era tras la faţă şi ochii îi erau încercănaţi.

— Am… am ceva care v-ar putea fi de folos, domnule Powell, se bâlbâi Chooka. Acum am găsit-o. De la fata pe care mi-aţi luat-o. A uitat-o aici.

— Ce-a uitat, Chooka?

— Arma cu care-a fost ucis tatăl ei.

— Nu se poate! Chipul lui se animă brusc. Ia s-o văd!

Chooka ridică stiletul-pistol.

— La naiba, asta e! exclamă Powell. Poate că am, totuşi, un dram de noroc. Rămâi pe loc, Chooka! Vin cu primul Jumper!

Ecranul se întunecă. Reich îşi descleştă dinţii şi simţi gustul sângelui. Se întoarse, părăsi Casa Curcubeului şi zări un Jumper liber. Introduse o jumătate de credit în fanta încuietorii, deschise portiera şi sări înăuntru. Când decolă,

cu un vuiet puternic, atinse o cornişă de la etajul treizeci, hârşâind Jumperul. Ameţit, îşi dădu seama că nu mai era în stare să piloteze un Jumper sau să instaleze o bombă.

— *Nu plănui,* se gândi el. *Nu încerca să plănuieşti. Lasă-te în seama instinctelor. Eşti un ucigaş. Un ucigaş înnăscut. Aşteaptă, apoi loveşte!*

Până la Hudson Ramp, Reich se luptă cu el însuşi şi cu Jumperul, printre rafalele sălbatice de vânt, de deasupra râului. Instinctul îi spunea să aterizeze forţat în grădina din spatele casei lui Powell. Nu ştia de ce. Ieşind din cabina turtită, auzi o înregistrare:

— Atenţie, vă rog! Sunteţi răspunzător pentru orice deteriorare a vehiculului. Vă rugăm, lăsaţi-vă numele şi adresa! Dacă vom fi obligaţi să vă urmărim, veţi suporta cheltuielile. Mulţumim!

— O să am de suportat şi alte cheltuieli, mormăi el. N-ai decât!…

Se ascunse sub un tufiş de forsiţă şi aşteptă cu neuronicul pregătit. Atunci pricepu de ce aterizase forţat. Fata care răspunsese la telefon ieşi din casă şi traversă în fugă grădina, îndreptându-se către Jumper. Reich aşteptă. Din casă nu mai ieşi nimeni. Fata era singură. Reich părăsi tufişul, dar ea se întoarse înainte de a-l auzi. Un sondator. Reich apăsă trăgaciul pe prima poziţie. Fata încremeni şi începu să tremure… neajutorată.

În clipa în care se pregăti să pună trăgaciul pentru marea M, instinctul îl opri din nou. Brusc, îi veni ideea capcanei pentru Powell. Avea să-l ucidă în casă. Să-i ascundă, printre haine, grenade… Transpiraţia inundă chipul fetei. Muşchii maxilarelor îi tresăreau. Reich o apucă de braţ şi-o duse în casă, în timp ce ea se mişca ţeapăn, precum o sperietoare.

Înăuntru, Reich traversă bucătăria, trecând în sufragerie. Văzu o canapea, lungă şi elegantă, şi-o trânti pe fată acolo. Cu tot efectul neuronicului, ea căută să i se împotrivească. Reich rânji sălbatic, se aplecă şi-o sărută pe buze.

— Trimite-i dragostea mea lui Powell, şopti şi se retrase un pas, înălţând pistolul.

Apoi îl coborî.

Cineva îl urmărea.

Se răsuci brusc, privind în jurul lui. Nu era nimeni. Se întoarse către fată şi întrebă:

— Tu faci asta, sondator?

Ridică iarăşi arma şi-o coborî imediat.

Cineva îl urmărea.

De data aceasta, inspectă încăperea, căutând prin dulapuri şi înapoia mobilelor. Nu era nimeni. Verifică bucătăria şi baia. Nimeni. Reveni în salon, la Mary Noyes. Atunci îşi aduse aminte de etaj. Se îndreptă spre scări, începu să le urce, şi se opri ca fulgerat.

Cineva îl urmărea.

Stătea în capul scărilor, îngenuncheată şi privind printre barele balustradei, aidoma unui ţânc. Era îmbrăcată în haine de fetiţă, cu pantalonaşi scurţi, iar părul îl avea strâns într-o coadă de cal. Îl privea cu expresia nostimă şi zburdalnică a copiilor. Barbara D'Courtney.

— Bună, roti ea.

Reich începu să tremure.

— Eu sunt Baba, continuă fata.

Reich dădu moale din cap.

Ea se ridică şi coborî scările, ţinându-se atentă de balustradă.

— N-am voie să fac asta, îi explică ea. Eşti prieten cu tata?

— Eu… eu…, hârâi Reich.

— Tata a trebuit să plece. Dar se-ntoarce. Aşa mi-a spus. Dacă sunt fetiţă cuminte, o să-mi aducă un cadou. Eu încerc, dar e foarte greu. Tu eşti cuminte?

— Tatăl tău? S-se întoarce? *Tatăl* tău?

Ea încuviinţă.

— Te jucai cu mătuşa Mary? Ai sărutat-o. Am văzut. Tăticul mă sărută. Îmi place. Mătuşii Mary îi place? Îl luă de mână, confidenţial: Când o să mă fac mare, o să fiu nevasta lui tăticu' şi-o să fiu mereu cu el. Tu ai vreo fetiţă?

Reich o zgâlţâi, privind-o în ochi.

— Faci bancuri cu mine? întrebă el, răguşit. Crezi că-s prost? Ce i-ai spus lui Powell?

— Ăsta-i tăticu’, încuviinţă fata. Când îl întreb de ce n-are numele ca al meu, mă priveşte ciudat. Pe tine cum te cheamă?

— Te-am întrebat ceva! urlă bărbatul. Ce i-ai spus? Termină cu prostiile astea şi răspunde-mi!

Ea îl privi neîncrezătoare, apoi începu să plângă şi-l împinse. Reich o ţinu strâns.

— Lasă-mă! suspină Barbara. Vreau să plec!

— Răspunde-mi!

— Lasă-mă!

O târî de la scări până la canapeaua unde stătea paralizată Mary Noyes. O aruncă alături de aceasta şi înălţă neuronicul. Deodată, fata se ridică cu o expresie de atenţie pe chip. Faţa ei îşi pierduse copilăria, devenind gravă şi concentrată. Sări de pe canapea, fugi, se opri şi făcu gestul deschiderii unei uşi. Alergă înainte, cu părul lung şi blond fluturându-i, cu ochii întunecaţi… o străfulgerare de frumuseţe sălbatică.

— Tată! ţipă ea. Pentru Dumnezeu! Tată!

Reich îngheţă. Fata alergă spre el. Păşi înainte, s-o prindă. Ea se opri, se retrase, apoi se năpusti prin stânga lui, ţipând, cu ochii holbaţi:

— Nu! Nu! Iisuse Cristoase! Tată!

Bărbatul se răsuci şi izbuti s-o prindă pe Barbara, care se zbătea şi ţipa. Reich urla şi el. Fata înţepeni brusc şi-şi astupă urechile. Reich era înapoi în apartamentul-orhidee. Auzi explozia, şi văzu sângele şi creierii ţâşnind din ceafa lui D’Courtney. Tremura spasmodic şi-i dădu drumul fetei. Ea căzu în genunchi şi se târî pe podea. O zări parcă aplecându-se deasupra corpului…

Când îşi recăpătă răsuflarea, Reich încleştă pumnii până la durere, căutând să-şi revină. După ce-i încetară vâjâiturile din urechi, se repezi spre Barbara, încercând să-şi schimbe planurile iniţiale. Nu contase nici un moment pe un martor. Să-l ia dracu’ pe Powell! Trebuia să ucidă fata. Putea aranja o crimă dublă în… Nuu! Nu o crimă. O explozie! Naiba să-l ia pe Gus Tate. Stai! Nu se găsea în Casa Beaumont. Era… în…

— Hudson Ramp, treizeci şi trei, vorbi Powell din uşă.

Reich se răsuci, se ghemui şi ridică neuronicul sub cotul stâng, aşa cum îl învăţaseră ucigaşii lui Quizzard.

— Nu-ncerca, rosti cu asprime Powell, păşind în lateral.

— Ticălosule! urlă Reich. Căută să-l prindă pe prefect în linia de tragere. Sondator blestemat! Ucigaş împuţit…

Powell fentă în stânga, reveni în poziţia iniţială, ajunse lângă magnat şi-l izbi în centrul nervos lunar. Arma căzu pe jos. Reich se agăţă de el, izbind, zgâriind, muşcând, înjurând isteric. Powell îl lovi fulgerător de trei ori: în ceafă, plex şi vintre. Efectul fu asemănător unui blocaj spinal total. Reich se prăbuşi pe podea, vomând, cu sângele podidindu-i pe nas.

— Mai învaţă să te baţi, băiete, mormăi prefectul.

Se duse către Barbara D’Courtney, care continua să stea îngenuncheată pe podea, şi o ridică.

— Ai păţit ceva, Barbara?

— Bună, tăticule. Am visat urât.

— Ştiu, fetiţă. Eu sunt de vină.

— Dă-mi un pupic.

O sărută pe frunte.

— Creşti repede, îi zâmbi. Ieri de-abia ştiai să vorbeşti.

— Cresc pentru că mi-ai promis că m-aştepţi.

— Aşa-i, Barbara. Poţi merge singură sus sau vrei să te duc în braţe… ca ieri?

— Pot şi singură.

— Bine, fetiţă. Du-te în camera ta.

Fata se îndreptă spre scări, se apucă de balustradă şi urcă. În vârf, se întoarse şi scoase limba către Reich, apoi fugi. Powell se apropie de Mary Noyes şi-i verifică pulsul, după aceea o instală confortabil pe canapea.

— Prima poziţie, eh? se adresă el lui Reich. Dureros, dar o să-şi revină într-o oră. Privi spre celălalt: Ar trebui să ţi-o plătesc pentru Mary; dar ce rost are? Nu te-ar învăţa nimic. Eşti un biet nemernic, cu nimic bun în tine!

— Ucide-mă! horcăi Reich. Ucide-mă sau lasă-mă şi atunci, pe Dumnezeul meu, te ucid eu!

Powell culese neuronicul şi-l privi pe Reich cu un singur ochi.

— Încearcă să-ţi flexezi un pic muşchii. Blocajele n-ar trebui să dureze mai mult de câteva secunde… Se aşeză, cu neuronicul în poală: Ai fost îndrăzneţ. La cinci minute după ce-am ieşit din casă, mi-am dat seama că povestea Chookei e o minciună. Bineînţeles că tu ai pus-o să mă cheme.

— Eşti un mincinos! zbieră Reich. Tu şi principiile tale etice! Tu şi blestematele tale…

— Spunea că era pistolul cu care a fost ucis D'Courtney, continuă imperturbabil Powell. Aşa este, dar nimeni nu ştia ce anume l-a ucis pe D'Courtney… cu excepţia noastră. De aceea m-am întors. Mi-a luat cam mult drumul. Încă puţin şi ajungeam prea târziu. Încearcă să te scoli. Nu-ţi poate fi chiar atât de rău!

Reich se strădui să se ridice, icnind. Brusc, băgă mâna în buzunar şi scoase o mini-grenadă. Powell se lăsă în jos pe scaun, şi-l izbi fulgerător cu călcâiul în piept. Grenada zbură în lateral, iar Reich ateriză pe canapea.

— Când o să vă-nvăţaţi minte că un sondator nu poate fi surprins? Prefectul se ridică şi luă de jos grenada. Eşti înarmat până-n dinţi astăzi, aşa e? Te porţi de parc-ai fi hăituit, nu ca un om liber. Am spus *liber.* Nu *nevinovat.*

— Liber pentru cât timp? scrâşni Reich, printre dinţi. Nici eu nu vorbesc de nevinovăţie. Dar liber pentru cât timp?

— Pentru totdeauna. Am avut un dosar perfect împotriva ta. Fiecare amănunt era corect. Te-am citit acum, când te luptai cu Barbara şi totul era exact cum prevăzusem. Cunoşteam fiecare detaliu, cu excepţia unuia, şi tocmai ăla a distrus totul. Eşti liber, Reich. Cazul tău a fost clasat.

— Clasat? se holbă Reich.

— Da. Nu există nici o soluţie. M-ai învins. Poţi renunţa la arme. Întoarce-te la afaceri. N-o să te mai deranjeze nimeni.

— Minţi! Ăsta-i un truc al sondatorilor… Eşti…

— Nu! Lasă-mă să-ţi explic. Ştiu totul despre tine. Cu cât l-ai mituit pe Gus Tate… Ce i-ai promis lui Jerry Church…

Unde-ai găsit jocul Sardeluţa… Ce-ai făcut cu capsulele de rodopsină ale lui Wilson Jordan… Cum ai golit cartuşele, ca să-ţi asiguri un alibi, şi cum, după aceea, le-ai umplut cu apă… Un lanţ perfect de dovezi. Metoda şi prilejul. Dar în privinţa motivului, am greşit. Tribunalul cere o dovadă în direcţia motivului şi eu n-o am. Asta te face liber.

— Mincinosule!

— Desigur, te-aş putea acuza de violare de domiciliu şi intenţie de omucidere, dar ar fi nesemnificativ. E ca şi cum, după ce-ai dat greş cu tunul, ai trage cu un pistol cu apă. Probabil ai putea scăpa uşor de acuzaţie. Singurii mei martori ar fi un sondator şi o fată bolnavă. Aş…

— Mincinosule! gemu Reich. Ipocritule! Sondator mincinos! Trebuie să-ţi ascult minciunile? N-ai nimic, Powell. Nimic! Te-am înfrânt mereu. De asta ai atentat la viaţa mea. De asta… Se opri brusc şi se izbi cu palma peste frunte: Iar asta-i probabil capcana cea mai mare. Iar eu am căzut în ea. Idiot ce sunt! Am…

— Termină, izbucni Powell. Când te porneşti aşa, nu te pot citi. Ce-i chestia asta cu atentatele? Gândeşte-te la ea.

— De parcă tu n-ai şti, râse răguşit Reich. Baia din rachetă… Seiful… Jumperul…

Timp de-aproape un minut, Powell se concentră asupra lui Reich, citind, absorbind, digerând. Apoi păli şi începu să răsufle agitat.

— Dumnezeule! exclamă el. Doamne Dumnezeule! Sări în picioare şi începu să se plimbe preocupat. Asta-i… Asta explică totul… Moş Moise avusese dreptate. Motiv pasional, iar noi credeam că bate câmpii. Şi imaginea siameză a Barbarei… Şi auto-vinovăţia lui D'Courtney… Nu-i de mirare că nu ne-ai putut omorî la Chooka… Dar… acum crima nu mai contează. E ceva mult, mult mai profund şi mai periculos decât mi-am închipuit vreodată.

Se opri, se întoarse şi-l fulgeră cu privirea pe magnat.

— Dac-aş putea, te-aş omorî cu mâinile mele. Te-aş face bucăţele, te-aş atârna de-o spânzurătoare în mijlocul galaxiei, şi universul m-ar binecuvânta. Ştii cât de

primejdios eşti? O molimă îşi cunoaşte puterea? Moartea este conştientă de sine?

Reich îl privea stupefiat. Prefectul clătină din cap.

— De ce oare te-ntreb? murmură el. Habar n-ai despre ce vorbesc. N-o să ştii niciodată.

Se îndreptă spre un dulăpior, luă două fiole cu coniac şi le îndesă în gura celuilalt. Reich încercă să le scuipe, dar Powell îi ţinu fălcile strânse.

— Înghite-le, rosti. Vreau să te fac să mă asculţi şi să înţelegi. Vrei butilenă? Acid tyric? Sau îţi revii fără droguri?

Reich se înecă cu coniacul şi tuşi furios.

— Ascultă-mă atent, îl scutură Powell. O să-ţi arăt jumătate din mozaic. Caută să-l înţelegi. Dosarul împotriva ta este clasat. E clasat din cauza atentatelor. Dac-aş fi ştiut despre ele, n-aş fi început niciodată cazul. Aş fi trecut peste Jurământ şi te-aş fi omorât. Încearcă să pricepi…

Magnatul se opri din tuse.

— N-am putut găsi motivul crimei tale. Asta a dat totul peste cap. Când i-ai propus fuziunea lui D'Courtney, el a fost de acord. A răspuns: WWHG. Asta înseamnă acceptare. N-aveai nici un motiv să-l omori. Dimpotrivă, toate motivele te îndemnau să-l ţii în viaţă.

Reich păli. Clătină furios din cap.

— Nu! Nu! WWHG e respingerea ofertei. Respingere! Respingere!

— Acceptare.

— Nu! Nenorocitul a refuzat. A…

— A acceptat. Când am aflat că D'Courtney a fost de acord cu propunerea ta, am fost terminat. Ştiam că nu pot aduce cazul în faţa tribunalului. Dar n-am încercat să atentez la viaţa ta. Nu eu ţi-am umplut odăile cu bombe. Nu eu sunt cel care vrea să te omoare. Cel care vrea să te ucidă o face pentru că ştie că eu nu te pot atinge. Şi mai ştie că ai scăpat de Demolare. El a ştiut dintotdeauna ceea ce eu am aflat abia acum… că eşti duşmanul de moarte al întregului nostru viitor.

Reich încercă să vorbească. Se ridică de jos, gesticulând. În cele din urmă, izbuti să şoptească:

— Cine-i? Cine? Cine?

— Vechiul tău duşman, Reich… Unul de care nu vei scăpa niciodată. Niciodată n-o să poţi fugi de el… să te ascunzi de el… şi mă rog Domnului să nu te poţi salva din faţa lui.

— Cine-i, Powell? CINE-I?

— Omul Fără Chip.

Reich scoase un strigăt gutural, de durere. Apoi se întoarse şi părăsi casa.

Capitolul 15

Nelinişti, tensiuni şi disensiuni au început.

Nelinişti, tensiuni şi disensiuni au început.

Nelinişti, tensiuni şi disensiuni au început.

— Taci! răcni Reich.

Opt, sir;

Şapte, sir;

Şase, sir;

Cinci, sir;

— Taci, pentru Dumnezeu!

Patru, sir;

Trei, sir;

Doi, sir;

Unu!

— Trebuie să te gândeşti. De ce nu te gândeşti? Ce-i cu tine? De ce nu te gândeşti?

Nelinişti, tensiuni şi…

— Minţea. Ştii că minţea. Prima dată ai avut dreptate. Era o capcană uriaşă. WWHG. Refuz! Refuz! Dar la ce-l ajuta minciuna?

… disensiuni au început.

— Omul Fără Chip. Breen i-ar fi putut povesti despre el. Sau Gus Tate… Gândeşte-te!

Nelinişti…

— Nu există Omul Fără Chip. E un vis. Un coşmar!

Tensiuni…

— Dar bombele? Ce-i cu bombele? M-a avut în mână, acolo, în casă. De ce n-a apăsat pe trăgaci? De ce mi-a spus că-s liber? Ce urmăreşte? Gândeşte-te!

Disensiuni…

Cineva îl bătu pe umăr.

— Domnule Reich…

— Ce-i?

— Domnule Reich!

— Ce-i? Cine-i?

Izbuti, în sfârşit, să privească în jur. Îşi dădu seama că ploua torenţial. Zăcea pe-o parte, cu genunchii la piept, braţele strânse şi obrajii în noroi. Era ud şi dârdâia de frig. Se găsea pe esplanada de la Bomb Inlet. În jurul său, copaci suspinând plouaţi. Deasupra lui, era aplecat un chip.

— Cine eşti?

— Galen Chervil, domnule Reich.

— Cine?

— Galen Chervil, domnule. De la serata Mariei Beaumont… V-am promis o favoare. O pot face acum?

— Nu mă citi! zbieră Reich.

— Nu fac asta, domnule. De obicei, noi nu… Tânărul se opri brusc. Nu credeam că ştiţi că sunt sondator. Să vă ajut să vă sculaţi?

Îl apucă pe Reich de braţ şi-l trase. Bărbatul gemu şi-şi eliberă mâna. Chervil îl prinse de subţiori şi-l ridică, cercetându-l cu privirea.

— Aţi fost bătut?

— Ce? Nu! Nu…

— Un accident?

— Nu. Nu am… La naiba, cară-te de-aici!

— Cum doriţi, domnule. Am crezut că aveţi nevoie de ajutor şi vă datoram un serviciu, dar…

— Stai, îl întrerupse Reich. Ia vino-ncoa'! Se agăţă de trunchiul unui copac şi se rezemă de el, gâfâind. În cele din urmă, izbuti să rămână drept şi-l privi cu ochi injectaţi pe Chervil: Vorbeşti serios despre serviciul ăla?

— Da, domnule Reich.

— Nu pui nici o întrebare? Nu eşti curios?

— Nu, domnule Reich.

— Problema mea, Chervil, e că doresc să ştiu cine încearcă să mă ucidă. Vrei să-mi faci un serviciu, şi să citeşti pe cineva?

— Cred că poliţia ar fi în stare să…

— Poliţia? Reich izbucni într-un râs isteric, apoi se opri, gemând din cauza coastei rupte. Chervil, vreau să citeşti un poliţist! Unu' mare: Comisarul poliţiştilor… Înţelegi? Păşi către tânăr: Vreau să merg la prietenul meu, Comisarul, şi

să-i pun câteva întrebări. Vreau să fii şi tu acolo, să-mi spui adevărul. Eşti de acord să mergem în biroul lui Crabbe şi să-l citeşti pentru mine? S-o faci, şi dup-aceea să uiţi totul? Eşti de acord?

— Da, domnule Reich… sunt de acord.

— Ce spui?! Un sondator cinstit! Haidem!

Reich traversă esplanada, clătinându-se îngrozitor. Chervil îl urmă, copleşit de furia ce-l mâna pe bărbat, dincolo de răni, de febră, de agonie, către clădirea poliţiei. Acolo, Reich urlă şi ameninţă funcţionari şi paznici, până când, acoperit cu noroi şi sânge, intră în elegantul birou al lui Crabbe.

— Dumnezeule, Reich! Crabbe era stupefiat. Tu eşti? Ben Reich?

— Stai jos, Chervil, rosti magnatul. Se răsuci spre comisar: Da, eu sunt. Priveşte-mă bine. Sunt pe jumătate mort, Crabbe. Petele roşii sunt sânge. Restul e noroi. Am avut o zi glorioasă… o zi măreaţă… şi vreau să ştiu unde dracu-a fost poliţia? Unde-i atotputernicul prefect Powell? Unde-i…

— Pe jumătate mort? Ce vrei să spui, Ben?

— Îţi spun că astăzi era să fiu ucis de trei ori. Băiatul ăsta…, arătă spre Chervil, m-a găsit pe esplanada Inlet mai mult mort decât viu. Priveşte-mă!

— Ucis! Crabbe izbi cu palma în tăblia biroului. Bineînţeles! Powell e un incompetent. Nu trebuia să-l ascult. Asasinul lui D’Courtney încearcă să te omoare şi pe tine.

Reich îi făcu semn lui Chervil.

— I-am spus lui Powell că eşti nevinovat. N-a vrut să mă asculte, continuă comisarul. Nu voia s-asculte nici când numărătoarea aia electronică din biroul procurorului i-a spus că eşti nevinovat.

— Calculatorul a spus că-s nevinovat?

— Bineînţeles. Nu există nici o acuzaţie împotriva ta. Conform Cartei Drepturilor, vei fi protejat împotriva ucigaşului, precum orice alt cetăţean onest. O să am eu grijă! Porni spre uşă: Şi cred că asta a fost tot ce-mi mai trebuia ca să scap pentru totdeauna de Powell. Nu pleca,

Ben! Vreau să discutăm despre ajutorul tău pentru campania senatorială…

Uşa se deschise, apoi se trânti în urma lui Crabbe. Reich se strădui să se concentreze. Privi către tânărul Chervil din faţa lui.

— Ei? şopti. Ei?

— A spus adevărul, domnule Reich.

— Despre mine? Despre Powell?

— Mă rog… Tânărul se opri, cântărindu-şi cuvintele.

— Hai odată, mârâi Reich. Cât crezi că mă mai ţin nervii?

— A spus adevărul despre dumneavoastră, continuă iute Chervil. Calculatorul Acuzator a refuzat să autorizeze orice acţiune împotriva dumneavoastră în legătură cu cazul D’Courtney. Domnul Powell a fost obligat să abandoneze cazul şi… ei bine… cariera lui e pusă sub semnul întrebării.

— E-adevărat, deci? Reich se împletici spre tânăr şi-l apucă de umeri. E-adevărat, Chervil? Sunt curat? Pot să-mi reiau afacerile? N-o să mai mă supere nimeni?

— Da, domnule. Vă puteţi relua afacerile.

Reich izbucni într-o explozie triumfătoare de râs. Durerea trupului acoperit de răni îl făcea să geamă, iar ochii i se umplură de lacrimi. Trecu pe lângă Chervil şi ieşi din biroul comisarului. Părea mai degrabă o relicvă neanderthaliană, aşa cum se târa pe culoarele clădirii, acoperit de sânge şi noroi, hohotind şi gemând, purtându-se cu o aroganţă şchiopătândă. Mai lipsea cadavrul unui animal purtat în triumf pe umeri, pentru a completa tabloul.

— O să-ncununez totul cu capul lui Powell, îşi spuse. Împăiat, şi ţintuit pe perete. Şi cu cartelul D’Courtney în buzunarul meu. Dumnezeule, dă-mi timpul necesar şi triumful va fi galaxia la picioarele mele!

Ieşi pe uşile de oţel ale clădirii şi rămase o clipă pe trepte, privind străzile spălate de ploaie… parcul de distracţii de lângă piaţetă, clădire cu clădire strălucind sub aceeaşi cupolă transparentă… magazinele înşiruite lângă liniile aeriene, strălucind odată cu căderea nopţii… în spatele lor, blocurile cu două sute de etaje ale administraţiei, întreţesute laolaltă de poduri suspendate…

luminiţele mişcătoare ale Jumperelor, ridicându-se şi coborând precum o invazie de lăcuste cu ochi roşii, strălucitori…

— Sunt ale mele! urlă el, înălţându-şi braţele pentru a cuprinde universul. Toate sunt ale mele. Trupuri şi suflete!

Atunci observă silueta înaltă şi cunoscută, care traversa piaţeta, privindu-l peste umăr. O siluetă din umbre întunecate, scânteind sub picăturile-nestemate de ploaie… privind, aşteptând, tăcută, oribilă. Un Om Fără Chip.

Se auzi un ţipăt sugrumat. Siguranţele se arseră. Ben Reich se prăbuşi ca un copac trăsnit.

***

La ora nouă fără un minut, zece din cei cincisprezece membri ai Consiliului Ghildei Esper se reuniră în biroul preşedintelui T'sung. Trebuiau discutate probleme de maximă urgenţă. La ora nouă şi un minut, şedinţa luă sfârşit. În cele o sută şi douăzeci de secunde Esper, se petrecură următoarele:

O lovitură de ciocănel
Cadranul unui ceas
Limba orelor la 9
Limba minutelor la 59
Limba secundelor la 60

ŞEDINŢĂ EXTRAORDINARĂ

Pentru examinarea unei solicitări pentru Cathexis Material, cu Lincoln Powell drept colector uman al energiei acumulate.

(Consternare.)

T'SUNG: Sper că nu eşti serios, Powell. Ce te face să soliciţi asta? Ce poate necesita o asemenea măsură extraordinară şi primejdioasă?

POWELL: O descoperire de ultimă oră în cazul D'Courtney, pe care-aş dori s-o examinaţi cu toţii.

(Examinare.)

POWELL: Ştiţi, bineînţeles, că Reich este duşmanul nostru cel mai periculos. El finanţează campania anti-Esper. Până nu va fi oprit, vom suferi obişnuita soartă a grupărilor minoritare.

@KINS: Adevărat.

POWELL: În acelaşi timp, finanţează şi Liga Patrioţilor Esperi. Dacă această organizaţie nu este desfiinţată, putem fi împinşi spre un război intern şi pierduţi pentru totdeauna în haosul rezultat.

FRANION: Şi asta-i adevărat.

POWELL: Mai există însă o problemă ce trebuie examinată. Reich este pe cale de-a deveni un punct focal galactic… O legătură crucială între trecutul pozitiv şi viitorul probabil. În momentul de faţă, el se găseşte pe calea unei puternice reorganizări. Principalul factor este timpul. Dacă, înainte de a-l prinde eu, Reich se poate readapta şi orienta, el va deveni imun la realitatea noastră, invulnerabil înaintea atacurilor şi inamicul de moarte al vieţii şi raţiunii din galaxie.

(Rumoare.)

@KINS: Cu siguranţă exagerezi, Powell.

POWELL: Da? Să privim împreună. Iată poziţia lui Reich în timp şi spaţiu. Convingerile sale nu vor deveni ale întregii lumi? Realitatea lui nu va fi recunoscută ca atare? În această acumulare critică de putere, energie şi intelect, nu reprezintă el un drum sigur către catastrofă?

(Convingere.)

T'SUNG: Este adevărat. Ezit totuşi să aprob Cathexisul Material. Ştii că, în încercările anterioare, TP-ul a distrus invariabil colectorul uman de energie… Eşti prea important pentru noi, ca să te pierdem, Powell.

POWELL: Trebuie să mi se permită să risc. Reich este unul dintre rarii Zguduitori-de-Universuri… Încă în faza copilăriei, dar pe cale să se maturizeze. Şi întreaga realitate… Esperii, Normalii, Viaţa,

Pământul, Sistemul Solar, Universul însuşi, întreaga realitate atârnă în nesiguranţa provocată de trezirea lui. Nu i se poate permite să iniţieze altă realitate.

FRANION: Ne ceri să-ţi votăm moartea.

POWELL: E-n joc, pe de o parte, moartea mea, pe de altă parte, moartea tuturor lucrurilor pe care le cunoaştem. Vreau un răspuns.

@KINS: Să-l lăsăm pe Reich să se trezească. Avem timp şi suntem preveniţi, aşa încât îl putem prinde la altă răscruce.

POWELL: Răspunsul! Vreau răspunsul!

(Cererea aprobată.)
Şedinţa încheiată
Cadranul ceasului
Limba orelor la 9
Limba minutelor la 01
Limba secundelor la Demolare

O oră mai târziu, Powell sosi acasă. Îşi întocmise testamentul, îşi achitase datoriile, semnase câteva acte, aranjase totul. În Ghildă bântuia spaima. Şi-acasă avea să fie la fel: Mary Noyes află ce făcuse, din clipa în care intră pe uşă.

— Linc!

— Fără plânsete! Trebuia s-o facă cineva.

— Dar…

— Există o şansă de-a scăpa teafăr. Ah… Bine că mi-am amintit! Laboratorul doreşte autopsia creierului imediat după moartea mea… dacă voi muri. Am semnat toate hârtiile, dar aş dori să-i ajuţi. Ei doresc corpul înainte de rigor mortis. Dacă nu corpul, măcar capul. Te îngrijeşti tu de asta?

— Linc!

— Iartă-mă. Acum mai bine împachetează şi du fetiţa la Kingston. Aici n-o să fie în siguranţă.

— Nu mai e o fetiţă. E…

Mary se întoarse şi fugi pe scări în sus, emiţând familiarul impact senzorial: *zăpadă/mentă/lalele/tafta…*

amestecate acum cu teamă şi lacrimi. Powell oftă, apoi zâmbi când o adolescentă ţanţoşă apăru în capul scărilor şi coborî cu o indiferenţă studiată. Purta o rochie tinerească şi pe faţă avea o expresie de uimire, îndelung exersată. Se opri la jumătatea drumului, pentru a fi sigură că-i fuseseră remarcate îmbrăcămintea şi stilul.

— Oh! Domnul Powell, dacă nu mă-nşel?!

— Exact. Bună dimineaţa, Barbara!

— Şi ce anume vă aduce pe micul nostru domeniu în această dimineaţă?

Fata coborî restul treptelor, urmărind cu un deget balustrada şi se împiedică la ultima treaptă.

— Ah. Pip! chiţăi ea.

Powell o prinse în braţe.

— Pop!

— Bim!

— Bam!

Privi în sus, spre el.

— Stai aici. Mai cobor o dată şi pariez c-o să fie perfect.

— Eu pariez că nu.

Fata se întoarse, urcă în fugă pe trepte şi se opri în vârf.

— Dragă domnule Powell, eşti niţel cam zăpăcit! Începu să coboare cu demnitate: Trebuie să-ţi reevaluezi opinia asupra mea. Nu mai sunt copilul de ieri. Sunt mult, mult mai în vârstă. De-acum trebuie să mă tratezi ca pe un adult. Coborî ultima treaptă şi-l fixă cu privirea: Reevaluezi! Ţi-e clar?

— Cred că într-un singur cuvânt ar fi mai bine, scumpo!

— Mi se părea că sună mai frumos. Brusc, izbucni în râs, îl împinse într-un scaun şi-i sări în braţe. Powell gemu.

— Uşurel, Barbara. Eşti mult mai în vârstă… şi mult mai grea.

— Ascultă, spuse ea. Ce m-a făcut să cred că erai, eşti…? Eşti tatăl meu?

— Ce nu-ţi place la mine, ca tată?

— Fii cinstit. Sincer.

— Bineînţeles.

— Te simţi ca un tată faţă de mine? Eu nu mă simt ca o fiică faţă de tine.

— Aşa… Dar ce simţi?

— Eu am întrebat prima.

— Mă simt faţă de tine ca un fiu iubitor.

— Nu… Fii serios!

— M-am resemnat cu rolul de fiu iubitor faţă de toate femeile, până când Vulcan îşi va ocupa locul de drept în comunitatea planetară.

Ea se înroşi furioasă şi se ridică.

— Doream să fii serios, pentru că aveam nevoie de un sfat… Dar dacă…

— Iartă-mă, Barbara. Ce este?

Fata îngenunche lângă el şi-l apucă de mână.

— Mă tulburi.

— Cum?

Îl privi în ochi, cu francheţea dezarmantă a tinerilor.

— Ştii cum…

— Da, ştiu, încuviinţă el, după o pauză.

— Şi tu eşti tulburat de prezenţă mea. Ştiu asta.

— Da, Barbara. E-adevărat.

— E rău?

Powell se ridică şi măsură nefericit încăperea.

— Nu, Barbara, nu-i rău. Este… nepotrivit.

— Vreau să-mi explici de ce anume.

— Să-ţi explic…? Da, ar fi mai bine. Eu… uite, Barbara… Noi doi suntem patru oameni. Există doi de tu, şi doi de eu.

— De ce?

— Ai fost bolnavă, scumpo. De aceea, a trebuit să te preschimbăm într-un copilaş şi să te lăsăm să creşti încă o dată. De asta, tu eşti două persoane. Barbara cea adultă pe dinăuntru şi copilaşul pe dinafară.

— Dar tu?

— Eu reprezint două persoane adulte. Una dintre ele sunt eu… Powell… Cealaltă este un membru al consiliului de conducere al Ghildei Esper.

— Ce-i asta?

— Nu-i nevoie să-ţi explic. Cea tulburată este persoana care sunt eu… Dumnezeu ştie… poate mă tulbură copilaşul din tine. Habar n-am!

Fata medită puţin, apoi rosti:

— Când nu mă simt fiica ta… care dintre ego-uri simte asta?

— Nu ştiu, Barbara.

— Ba ştii! De ce nu-mi spui? Se apropie de el şi-i înlănţui gâtul cu mâinile… O femeie cu apucăturile unui copil. Dacă nu-i ceva rău, de ce nu spui? Dacă te iubesc…

— Cine a spus ceva despre iubire?!

— Despre asta vorbeam, nu? Nu-i aşa? Eu te iubesc şi tu mă iubeşti. Nu-i aşa?

— *Asta-i,* se gândi cu disperare Powell. *Ce-o să faci? O să accepţi adevărul?*

— *Da!*

Mary cobora scările cu o valiză în mână.

— *Acceptă-l.*

— *Dar ea nu este sondator.*

— *Lasă asta. E femeie şi-i îndrăgostită de tine. Şi tu eşti îndrăgostit de ea. Te rog, Linc, acordă-ţi o şansă.*

— *O şansă pentru ce? O idilă, dacă scap viu din buclucul cu Reich. Asta-i tot. Ştii că Ghilda nu acceptă căsătoriile cu Normalii.*

— *Îi ajunge şi-atât. Îţi va fi recunoscătoare. Întreabă-mă pe mine. Căci eu ştiu.*

— *Şi dacă mor? N-o să-i rămână nimic… Doar o jumătate de amintire, despre o jumătate de dragoste.*

— Nu, Barbara, spuse el. Nu-i aşa.

— Ba da, insistă fata. Ba da!

— Nu! Acum vorbeşte copilul din tine. Copilul crede că mă iubeşte. Femeia însă nu.

— O să crească şi-o să ajungă femeie.

— Şi-o să mă uite!

— O să-i aminteşti.

— De ce-aş face-o, Barbara?

— Pentru că şi tu simţi la fel despre mine. Ştiu!

— Fetiţă, fetiţă, izbucni în râs Powell. Ce te face să crezi că te iubesc? Nu te iubesc şi nu te-am iubit niciodată.

— Ba da!

— Deschide ochii, Barbara! Uită-te la mine! Uită-te la Mary! Acum nu mai eşti fetiţă. Nu-nţelegi? Trebuie să-ţi explic eu evidentul?

— *Pentru Dumnezeu, Linc!*

— *Iartă-mă, Mary. A trebuit să mă folosesc de tine.*

— *Voiam să-mi iau rămas bun… Poate pentru totdeauna… Trebuie să mai îndur şi asta? Nu-mi ajunge?*

— *S-s-st! Fii calmă…*

Barbara privi spre Mary, apoi spre Powell.

— Minţi, clătină ea încet din cap.

— Oare? Uită-te la mine. Îşi puse mâinile pe umerii ei şi-o privi în ochi. Abe Potlogarul îi veni în ajutor. Expresia lui era tolerantă, amuzantă, părintească: Uită-te la mine, Barbara.

— Nu! ţipă ea. Chipul tău minte. E… E antipatic! Eu… Izbucni în lacrimi şi suspină: Pleacă! De ce nu pleci odată?

— *Noi* plecăm, Barbara, interveni Mary. Apucă fata de braţ şi-o porni spre uşă.

— *Vă aşteaptă un Jumper, Mary.*

— *Eu aştept. Linc. Te aştept pe tine. Întotdeauna. Şi Chervilii & @kinsii & Jordansii &&&…*

— *Ştiu. Ştiu. Vă iubesc pe toţi. Sărutări, (sărutări)^n şi binecuvântează-mă.*

***

Imagini de trifoi cu patru foi, lăbuţe de iepuri, potcoave…

Imaginea grotescă a lui Powell ieşind dintr-o hazna, acoperit cu diamante.

Un râs îndepărtat.

Rămas bun.

Stătu în pragul uşii, fluierând fals o melodie şi privind Jumperul dispărând în adâncul cerului albastru-oţelit, în direcţia spitalului Kingston. Era epuizat. Prea puţin mândru de sacrificiul pe care-l făcea… Foarte ruşinat de mândria respectivă. În mod clar, melancolic. Să ia o doză de niacat de potasiu şi să se azvârle pe-o curbă dementă? Ce rost ar

fi avut? Uită-te la oraşul cu şaptesprezece milioane şi jumătate de suflete… şi niciunul pentru tine! Uită-te…

Simţi primul impuls. O înţepătură uşoară de energie latentă. Îşi privi ceasul. Zece şi douăzeci. Aşa devreme? Aşa repede? Bun! Atunci, să se pregătească.

Intră în casă şi urcă scările spre dormitor. Impulsurile veneau rapid… precum picăturile de ploaie dinaintea unei furtuni. Psihicul său începu să tremure şi să vibreze, pe măsură ce absorbea pârâiaşele de energie. Îşi schimbă hainele şi…

Şi ce? Răpăiala deveni o burniţă, curgând peste el, umplându-i conştientul de frisoane… de străfulgerări emoţionale… de… Da, de capsule nutritive. Ţine minte! Nutritive! Nutritive! Nutritive! Cobori în fugă scările până în bucătărie. Găsi recipientul de plastic, îl deschise şi înghiţi o duzină de capsule.

Acum energia sosea în şuvoaie. De la fiecare Esper din oraş, un pârâiaş de energie latentă, mărindu-se într-un râu, un torent, un ocean de Cathexis Material dirijat către Powell. *Reglat* pentru Powell. Îşi înlătură toate blocajele şi-l absorbi. Sistemul lui nervos era superheterodinat şi zbiera, iar în minte o turbină se rotea tot mai repede, ţiuind asurzitor.

Ieşi din casă, rătăcind pe străzi, orb, surd, lipsit de simţuri, afundat în masa clocotindă de energie latentă… precum o corabie prinsă de taifun, străduindu-se să găsească un vânt care s-o ducă la liman… La fel şi Powell, se lupta să absoarbă torentul înspăimântător, să valorifice energia, s-o Cathexiseze şi s-o dirijeze spre Demolarea lui Reich, până nu era prea târziu, prea târziu, prea târziu, prea târziu, prea…

Capitolul 16

DESFIINŢAREA LABIRINTULUI.

DISTRUGEREA MOZAICULUI.

ŞTERGEREA ENIGMEI.

(x^2 Ø y^3 d! SPAŢIU/d! TIMP).

DIZOLVAREA.

(OPERAŢII, EXPRESII, FACTORI, FRACŢII, PUTERI, EXPONENŢI, RADICALI, IDENTITĂŢI, ECUAŢII, PROGRESII, VARIAŢII, PERMUTĂRI, DETERMINANŢI ŞI SOLUŢII).

NIMICIREA.

(ELECTRON, PROTON, NEUTRON, MEZON ŞI FOTON).

SUPRIMAREA.

(CAYLEY, HENSON, LILLIENTHAL, CHANUTEA, LANLEY, WRIGHT, TURNBUL ŞI S&ERSON).

DISPERSAREA.

(NEBULOASE, NORI, ROIURI GIGANŢI, SECVENŢA PRINCIPALĂ ŞI PITICE ALBE).

EXTIRPAREA.

(PEŞTI, AMFIBII, PĂSĂRI, MAMIFERE ŞI OM).

DESFIINŢARE.

DISTRUGERE.

ŞTERGERE.

DIZOLVARE.

ANULAREA TUTUROR ECUAŢIILOR.

INFINIT EGAL ZERO.

NU EXISTĂ...

— ... ce nu există? strigă Reich. Ce nu există? Ce nu există? Se ridică în capul oaselor, luptându-se cu aşternuturile şi cu o pereche de mâini. Ce nu există?

— Gata cu coşmarele, spuse Duffy Wyg&.

— Cine-i?

— Eu. Duffy.

Reich deschise ochii. Se găsea într-un dormitor rococo, într-un pat rococo, cu aşternuturi de epocă. Duffy Wyg&,

decisă şi viguroasă, îl ţinea de umeri, încercând să-l culce pe perne.

— Dorm, spuse Reich. Vreau să mă trezesc.

— Ai spus cel mai bun lucru. Întinde-te şi visează mai departe.

Bărbatul căzu la loc pe pernă.

— Eram treaz, făcu el sumbru. Pentru prima dată în viaţă am fost atât de treaz. Am auzit… Nu ştiu ce-am auzit. Infinit şi zero. Lucruri importante. Reale… Dup-aia am adormit şi-am ajuns aici.

— Pardon, zâmbi Duffy. Pentru exactitate: eşti *treaz.*

— Dorm! zbieră Reich. Se sculă în capul oaselor. N-ai vreun drog? Orice… opiu, marijuana, somnar, lethe… Trebuie să mă trezesc, Duffy! Trebuie să revin la realitate!

Duffy se aplecă peste el şi-l sărută, apăsat, pe gură.

— Ce zici de asta? E reală?

— Nu-nţelegi. Sunt halucinaţii… închipuiri… totul e o himeră. Trebuie să mă adaptez, să mă reorientez, să reorganizez… Înainte de-a fi prea târziu, Duffy. Înainte de-a fi prea târziu, prea târziu, prea târziu…

Femeia ridică braţele, exasperată.

— Ce naiba s-a întâmplat cu medicina? exclamă ea. Întâi, nenorocitul ăla de doctor te-a speriat până la leşin. Apoi, a jurat că n-ai nimic… şi-acum, uită-te la tine! Psihopat! Îngenunche la piciorul patului şi-l apăsă cu degetul pe nas: Încă un cuvânt şi chem Kingstonul.

— Ce? Cine?

— Kingstonul, spitalul… Unde-ajung cei ca tine…

— Nu… Ce-ai spus că m-a făcut să leşin?

— Un prieten, medic.

— În faţa sediului poliţiei?

— X indică locul.

— Sigur?

— Eram împreună cu el, căutându-te. Valetul tău îmi spusese despre explozie şi eram îngrijorată. Am ajuns la timp.

— L-ai văzut la chip?

— Dacă l-am văzut? L-am şi sărutat.

— Cum arăta?

— Un chip obişnuit… Doi ochi. Două buze. Două urechi. Un nas. Trei bărbii. Ascultă, Ben, dacă-i vorba tot de cântecele treaz-adormit-realitate-infinit… pe mine nu mă mai prinzi.

— Şi tu m-ai adus aici?

— Bineînţeles. Cum puteam scăpa ocazia? Era singurul mod prin care te puteam băga în patul meu.

Reich zâmbi. Se destinse şi spuse:

— Duffy, acum mă poţi săruta.

— Domnule Reich, aţi fost deja sărutat. Sau asta se întâmpla când eraţi încă treaz?

— Lasă asta… Coşmaruri… Nişte nenorocite de coşmaruri. Izbucni în râs: De ce naiba trebuie să-mi fie frică de coşmaruri? Restul lumii e-n mâinile mele. Şi visele or să fie tot ale mele. N-ai vrut tu cândva să fii tăvălită prin noroi, Duffy?

— Era o copilărie. Credeam că astfel pot întâlni o clasă mai bună de oameni.

— Numeşte-i şi-o să-i ai, Duffy. Aurari… Bijutieri… Vrei planeta Marte? O s-o ai. Vrei Sistemul? O s-o fac şi pe-asta. Cristoase! Îţi pot da întreaga galaxie, dac-o vrei. Se ciocăni cu vârful degetului în piept: Vrei să-l vezi pe Dumnezeu? Uite-l! Uită-te la mine!

— Vai, vai… Atât de modest, şi-atât de ameţit…

— Beat? Sigur, sunt beat. Îşi coborî picioarele din pat şi se ridică, clătinându-se uşor. Duffy veni lângă el şi Reich se agăţă de ea. De ce n-aş fi beat? L-am învins pe D'Courtney. L-am învins pe Powell. Am patruzeci de ani. Mai am în faţă şaizeci de ani de condus lumea. Da, Duffy… *toată* lumea! Începu să se plimbe în jurul camerei. Încăperea era precum modelul minţii pline de erotism a lui Duffy.

— Nu ţi-ar plăcea să-ncepi o dinastie cu mine, Duffy?

— Nu ştiu cum încep dinastiile.

— Primul lucru e Ben Reich. Te măriţi cu el. Dup-aia…

— Ajunge. Când încep?

— Dup-aia, ai copii. Băieţi. Zeci de băieţi…

— Fete. Şi numai trei.

— Iar apoi vezi cum Ben Reich îl ia pe D'Courtney şi-l lipeşte la Monarch. Vezi cum duşmanii cad… uite-aşa!

Izbi piciorul unei măsuţe. Aceasta se răsturnă, spărgând câteva cristale.

— După ce Monarch şi D'Courtney devin Reich Incorporated, o să-i mănânc pe ceilalţi… cei mici… plevuşcă. Case şi Umbrei pe Venus. Haliţi! Reich izbi cu pumnul un panou, zdrobindu-l. United Transactions de pe Marte. Mestecaţi şi înfulecaţi! Sfărâmă un scaun fragil. Combinatul GCI de pe Ganymede, Calysto şi Io… Chimicalele & Atomicele de pe Titan… Dup-aia, amărâţii: calomniatorii, detractorii, Ghilda sondatorilor, moraliştii, patrioţii… Înghiţiţi! Înghiţiţi! Înghiţiţi! Lovi un nud de marmură, dărâmându-l de pe piedestal.

— Termină, prostule! Duffy i se atârnă de gât. De ce-ţi iroseşti bunătate de violenţă? Încearc-o pe mine!

O ridică în braţe şi-o scutură, până când femeia ţipă.

— O parte a lumii va fi dulce… ca tine, Duffy! Iar alte părţi vor duhni… dar eu le voi înşfăca pe toate. Hohoti şi-o strânse la piept: Habar n-am ce-i prin ceruri, dacă există vreun Dumnezeu, dar ştiu ce-mi place. Vom dărâma totul, Duffy, şi-o să reconstruim ceva care să ni se potrivească nouă… Mie, ţie şi dinastiei!

O purtă în braţe, până la fereastră, smulse draperiile şi deschise violent fereastra, spărgând o parte dintre geamuri. Afară, oraşul era înveşmântat în catifeaua nopţii. Doar podurile aeriene şi străzile scânteiau cu luminiţe şi, ocazional, cu ochii purpurii ai unui Jumper. Ploaia se oprise şi o lună prelungă atârna palidă pe cer. Briza serii risipea aromele rafinate din odaie.

— Voi, cei de-afară! răcni Reich. M-auziţi? Voi, toţi… care dormiţi şi visaţi! De-acum încolo, o să visaţi visele mele. O să…

Amuţi brusc. O eliberă pe Duffy, care alunecă pe podea. Prinse cu mâinile pervazul şi scoase capul pe geam, în noapte, răsucind gâtul şi privind în sus. Când reveni în cameră, pe chip îi era întipărită o expresie de uluială.

— Stelele, bolborosi el. Unde-s stelele?

— Ce anume? vru să afle Duffy.
— Stelele, repetă Reich. Arătă, timid, cerul: Stelele… Au dispărut!
Duffy îl privi cu curiozitate.
— Ce-au dispărut?
— Stelele! zbieră bărbatul. Uită-te la cer! Nu mai există stele! Nu mai există constelaţii! Carul Mare… Carul Mic… Cassiopeea… Dragonul… Pegas… Toate-au dispărut! Nu mai există decât Luna! Uită-te!
— Aşa a fost dintotdeauna, spuse Duffy.
— Nu-i adevărat! Unde-s stelele?
— Ce stele?
— Nu le ştiu numele… Polara şi… Vega… şi… De unde dracu' să le ştiu numele? Nu-s astronom. Ce s-a-ntâmplat cu noi? Ce s-a întâmplat *cu stelele?*
— Ce sunt stelele? întrebă femeia.
Reich o scutură cu sălbăticie.
— Sori… Fierbând şi strălucind de lumină. Mii de sori… Miliarde… Strălucind noaptea. Ce-i cu tine? Nu-nţelegi? În spaţiu are loc o catastrofă. Au dispărut stelele!
Duffy clătină din cap, privindu-l îngrozită.
— Nu ştiu despre ce vorbeşti, Ben. Habar n-am despre ce vorbeşti.
O împinse într-o parte, intră în baie şi se încuie. Pe când se spăla şi îmbrăca în grabă, Duffy bătea la uşă, implorându-l. În cele din urmă, renunţă. O putu auzi telefonând la Kingston.
— Las-o să-ţi explice ei ce-i cu stelele, murmură Reich, între furie şi spaimă.
Ieşi din baie. Femeia închise repede telefonul şi se întoarse către el.
— Ben, începu ea.
— Aşteaptă-mă aici. Mă duc să aflu.
— Ce să afli?
— Despre stele! explodă el. Despre stelele-alea care nu mai sunt!
Părăsi apartamentul şi coborî în stradă. Ajuns pe caldarâmul pustiu, se opri şi privi iarăşi cerul. Acolo era

luna. Un punct roşu strălucitor… Marte. Şi un altul… Jupiter. Apoi, nimic. Beznă. Beznă. Beznă. Atârna deasupra capului său, enigmatică şi înspăimântătoare. Printr-o iluzie optică, părea că se lasă în jos: încet, implacabil şi ucigător.

Începu să alerge, continuând să privească în sus. Ocoli o clădire şi se izbi de o femeie, trântind-o. O ajută să se scoale.

— Idiotule! zbieră ea, aranjându-şi hainele. După aceea continuă cu o voce mieroasă: Vrei să te distrezi, pilotule?

Reich o apucă de braţ şi arătă în sus.

— Uită-te, nu mai sunt stele. Ai observat? Stelele au dispărut.

— Ce-au dispărut?

— Stelele… Nu vezi? Au dispărut.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, pilotule. Hai, mai bine, să bem ceva!

Se smulse din ghearele ei şi fugi. Întâlni nişa unui v-telefon. Intră şi sună informaţiile. Ecranul se aprinse şi se auzi vocea robotului.

— Întrebarea?

— Ce s-a întâmplat cu stelele? întrebă Reich. Când s-a întâmplat? Până acum trebuie să se fi observat. Care-i explicaţia?

Se auzi un *clic,* urmă o pauză, apoi alt *clic.*

— Vreţi să repetat! Cuvântul, vă rog?

— Stele! urlă Reich. S-T-E-L-E! Stele!

Clic, pauză, *clic.*

— Substantiv sau verb?

— Lua-te-ar dracu'! Substantiv!

Clic, pauză, *clic.*

— Nu există nici o informaţie catalogată sub această denumire, anunţă vocea metalică.

Reich înjură, apoi izbuti să se stăpânească.

— Care-i observatorul cel mai apropiat de oraş?

— Specificaţi oraşul, vă rugăm.

— Oraşul ăsta: New York.

Clic, pauză, *clic.*

— La patruzeci şi opt de kilometri nord, în parcul Croton, se află observatorul lunar. Se poate ajunge la el pe ruta Jumper nordică, coordonata 227. Observatorul lunar a fost înfiinţat în anul două mii…

Trânti receptorul.

— „Nu există nici o informaţie catalogată sub această denumire”! Dumnezeule! Au înnebunit cu toţii?

Alergă pe străzi, căutând un Jumper public. Deasupra se ivi o maşină pilotată. Îi făcu semn.

— Coordonata nord 227, rosti intrând în cabină. Patruzeci şi opt de kilometri. Observatorul special.

— E o rută cu tarif sporit, spuse şoferul.

— Plătesc. Dă-i drumul!

Taxiul porni. Reich se abţinu cinci minute, apoi întrebă:

— Ai observat cerul?

— De ce, domnule?

— Au dispărut stelele.

Un râset linguşitor.

— N-a fost o glumă, continuă Reich. Stelele au dispărut.

— Dacă nu-i o glumă, trebuie o explicaţie, făcu şoferul. Ce naiba sunt stelele?

Un răspuns exploziv tremură pe buzele lui Reich. Înainte de-a izbucni, taxiul ateriză lângă cupla observatorului.

— Aşteaptă-mă! strigă şi traversă în fugă pajiştea, către intrarea din stâncă.

Uşa era întredeschisă. Intră în observator şi auzi zumzetul slab al mecanismului cupolei şi ticăitul orologiului. Sala era întunecată, cu excepţia unei licăriri dinspre cadranul ceasului. Lentila de treizeci şi doi de centimetri era în funcţiune. Îl putea zări pe astronom, o siluetă difuză, aplecată peste ocular.

Se îndreptă către el, păşind nervos, crispat, tresărind la zgomotul propriilor paşi. Aerul era îngheţat.

— Scuzaţi-mă, începu Reich încetişor, ştiu că vă deranjez, dar poate că aţi observat. Sunteţi astronom… Aţi observat, nu-i aşa? Stelele au dispărut. Toate. Ce s-a întâmplat? De ce nu se alarmează nimeni? De ce se prefac cu toţii? Dumnezeule! Stelele! Până acum nici nu le băgam

în seamă. Acum au dispărut. Ce se-ntâmplă? Unde-s stelele?

Silueta se îndreptă încet şi se întoarse către Reich…

— Nu există stele, răspunse.

Era Omul Fără Chip.

Reich scoase un urlet. Se răsuci şi fugi. Ieşi în goană pe uşă, coborî treptele şi traversă pajiştea, spre taxi. Se lovi de cabina de cristal şi căzu în genunchi.

Şoferul îl ridică în picioare.

— Ai păţit ceva, şefule?

— Nu ştiu, gemu Reich. Aş fi vrut…

— Nu-i treaba mea, reluă şoferul, dar cred c-ar trebui să te duci la un sondator. Vorbeşti aiurea.

— Despre stele?

— Mda…

Reich îl apucă de braţ.

— Sunt Ben Reich, făcu el. Ben Reich de la Monarch.

— Da, şefule. Te-am recunoscut.

— Bun. Ştii că pot face orice pentru tine, dacă-mi faci un serviciu? Bani… O slujbă nouă… Orice vrei…

— Nu poţi face nimic pentru mine, şefule. Am fost deja readaptat la Kingston.

— Şi mai bine… Un om cinstit! Pentru Dumnezeu, sau pentru cine vrei tu, vrei să-mi faci un serviciu?

— Sigur, şefule.

— Intră în clădirea aia şi uită-te la individul de la telescop. Uită-te bine. Dup-aia, întoarce-te şi descrie-mi-i!

Şoferul reveni după cinci minute.

— Ei?

— E-un tip obişnuit, şefule. La vreo şaizeci de ani. Riduri adânci. Urechi clăpăuge şi o bărbie de om slab. Cunoşti genul… Nu-l bagi în seamă.

— Nu-i adevărat… nu-i nimeni, murmură Reich.

— Ce?

— Stelele… N-ai auzit niciodată de ele? Nu le-ai văzut niciodată? Nu ştii despre ce-ţi vorbesc?

— N-ţ-ţ-ţ.

— Doamne…, gemu Reich. Doamne, Doamne…

— Nu te agita, şefule. Şoferul îl bătu uşurel pe spate. Să-ţi spun ceva. La Kingston m-au învăţat multe chestii. Una din ele era… Ei bine, uneori îţi vine câte-o idee ciudată. Ceva absolut nou, ştii? Dar ţie ţi se pare c-aşa a fost dintotdeauna. Că… ă-ă-ă… de pildă, că oamenii au avut dintotdeauna un ochi, şi-acum, brusc, au doi ochi.

Reich îl privi înlemnit.

— Aşa că-ncepi să strigi: „Ce naiba, de unde-au toţi doi ochi?” Şi ţi se răspunde: „Dintotdeauna au avut doi ochi”. Şi tu spui: „Pe dracu’! Mi-aduc aminte precis că fiecare avea doar un ochi”. Şi să mă ia naiba dacă n-o crezi. Şi ei se chinuiesc ceva timp cu tine ca să-ţi scoată ideea asta din cap. Îl bătu din nou pe spate: Şefule, mi se pare că tu eşti din ăia c-un ochi.

— Un ochi, murmură Reich. Doi ochi… Nelinişti, tensiuni şi disensiuni au început…

— Ce?

— Nu ştiu. Nu ştiu! Am avut multe greutăţi luna asta. Poate… Poate că ai dreptate… Totuşi…

— Vrei să te duc la Kingston?

— Nu!

— Vrei să stai aici şi să te enervezi în continuare cu stelele alea?

Brusc, Reich urlă:

— Ce dracu-mi pasă mie de stele!?

Frica se transformase în furie. Adrenalina îi inunda corpul, aducând cu ea curajul şi nepăsarea. Sări în taxi.

— Am toată lumea în buzunar. Ce-mi pasă de câteva închipuiri?

— Aşa, şefule. Unde te duc?

— La palatul regal.

— Care?

— La Monarch, izbucni în râs Reich şi hohoti tot restul drumului, până la turnul Monarch. Era însă un râs isteric.

În birouri se lucra în trei schimburi, iar când apăru Reich tura de noapte era spre sfârşit. Deşi nu-l văzuseră prea des în ultima lună, funcţionarii erau obişnuiţi cu vizitele neaşteptate şi intrară cu toţii în viteză. Îndreptându-se spre

cabinetul lui, Reich era urmat de secretare şi subsecretare, enunţându-şi problemele urgente ale zilei.

— Lăsaţi-le, porunci el. Chemaţi-i aici pe toţi… Toţi şefii de departamente şi administratorii. Vreau să le fac un anunţ!

Agitaţia din jur îi readuse încrederea. Era iarăşi viu, iarăşi real. Aceasta era unica realitate… agitaţia continuă, soneriile, comenzile, chipurile îngrijorate care-i umpleau biroul. Toate erau anticipări ale viitorului său, când soneriile urmau să sune pe planete şi sateliţi, iar administratorii cosmici să intre îngrijoraţi în cabinetul lui.

— După cum ştiţi, începu el, plimbându-se încet şi privind aspru în ochii celor care-l urmăreau, noi, cei de la Monarch, am fost angajaţi într-o încleştare pe viaţă şi pe moarte cu cartelul D’Courtney. Acum câtva timp, Craye D’Courtney a fost ucis. Au urmat o serie de complicaţii, ce s-au rezolvat abia recent. Veţi fi încântaţi să aflaţi că acum drumul ne este deschis. Putem începe aplicarea planului AA, de încorporare a cartelului D’Courtney.

Se opri, aşteptând murmurul de aţâţare ce-ar fi trebuit să urmeze anunţului. Nu se auzi nimic.

— Poate că unii dintre voi, continuă el, nu-nţeleg dimensiunile şi importanţa funcţiei lor. Voi încerca să vi le explic… în nişte termeni pe care să-i puteţi înţelege. Aceia care sunt administratori de oraşe vor deveni administratori continentali. Administratorii continentali vor fi şefii sateliţilor. Actualii şefi de sateliţi vor deveni administratori planetari. De-acum încolo, Monarch va domina sistemul solar. De acum încolo, toţi trebuie să gândim în termenii sistemului solar. De acum…

Se opri, alarmat de privirile fixe din jurul lui. Se uită împrejur, apoi îi făcu semn secretarei şefe.

— Ce dracu’ s-a întâmplat? mormăi el. Există noutăţi pe care nu le cunosc? Veşti proaste?

— N-n-nu, domnule.

— Atunci ce-i cu voi? Este ceva pe care-l aşteptam cu toţii de-atâta vreme. Ce s-a întâmplat?

Secretara-şefă începu să se bâlbâie.

— Eu… Noi… I-i-iertaţi-mă, domnule. N-n-nu ştiu despre ce vorbiţi…

— Despre cartelul D'Courtney.

— N-am… n-am auzit niciodată despre ei, domnule Reich. Noi… eu…

Secretara se întoarse, căutând sprijinul celorlalţi. Sub ochii uluiţi ai lui Reich, toţi clătinară din cap.

— D'Courtney de pe Marte! tună Reich.

— De unde, domnule?

— Marte! Marte! M-A-R-T-E! Una din cele zece planete. A patra de la Soare! Cuprins de fiorul spaimei, Reich bolborosi incoerent: Mercur, Venus, Pământ, Marte, Jupiter, Saturn… Marte! Marte! Marte! Două sute douăzeci şi şapte de milioane, opt sute de mii de kilometri de la Soare. Marte!!!

Din nou, funcţionarii clătinară din capete. Urmă un freamăt şi ei se retraseră uşor din faţa patronului. Acesta se năpusti către secretare şi le smulse dosarele şi hârtiile.

— Aveţi aici o sută de referate despre D'Courtney de pe Marte. Trebuie să le aveţi. Dumnezeule, ne-am luptat cu D'Courtney vreme de zece ani. Ne-am…

Răscoli hârtiile, aruncându-le cu sălbăticie în toate direcţiile, umplând biroul cu o zăpadă foşnitoare. Niciuna nu se referea la D'Courtney sau la Marte. Nu exista nimic privind Venus, Jupiter, Luna sau ceilalţi sateliţi.

— Am dosare-n birou! urlă el. Sute de dosare. Mincinoşi nenorociţi! Uitaţi-vă…

Se năpusti spre birou şi smulse sertarele. Se auzi o explozie asurzitoare. Biroul sări în aer. Fragmente de lemn îi împroşcară pe cei din cameră, iar Reich fu azvârlit pe fereastră, izbit de o mână gigantică.

— Omul Fără Chip! zbieră Reich. Isuse Atotputernic! Clătină febril din cap, agăţându-se de obsesia sa: Unde-s dosarele? O să v-arăt… D'Courtney, Marte şi toate celelalte. Şi-o să-i arăt şi lui! Omul Fără Chip… Veniţi…

Ieşi alergând din cameră şi intră în arhivă. Smulse raft după raft, împrăştiind hârtii, cristale piezzo, înregistrări străvechi – pe benzi, microfilme, transcripţii moleculare. Nu

exista nimic referitor la D’Courtney sau la Marte. Nici un cuvânt despre Venus, Jupiter, Mercur, asteroizi sau sateliţi.

Acum, într-adevăr, clădirea se umpluse de agitaţie, ţârâit de sonerii şi comenzi. Încăperea se animase şi trei bărbaţi voinici de la „Agrement” intrară tropăind în arhivă, conduşi de secretara care-i îmboldea:

— Trebuie! Trebuie! Îmi asum toată responsabilitatea!

— Uşurel, uşurel, uşurel, domnule Reich, vorbiră ei, cu şuieratul îmblânzitorilor de animale. Încet… încet… încet…

— Căraţi-vă de-aici, dobitocilor!

— Uşurel, domnule! Uşurel! Luaţi-o încet!

Îl înconjurară strategic, în timp ce agitaţia se înteţea şi voci îndepărtate strigau:

— Cine-i medicul lui? Trimiteţi după medic…

— Telefonaţi la Kingston!

— Aţi anunţat poliţia?

— Nu, nu! N-avem nevoie de scandal…

— Anunţă departamentul juridic!

— Infirmeria nu-i deschisă?

Reich gâfâia neregulat. Răsturnă nişte rafturi spre cei trei bărbaţi, băgă bărbia în piept şi se năpusti printre ei. Traversă încăperea, ieşi în coridorul exterior şi de acolo la Pneumatic. Uşa se deschise: apăsă pe Ştiinţă-57. Intră în cabină şi, când păşi afară, se afla pe tărâmul Ştiinţei.

Se găsea într-un laborator. Era întunecat. Probabil că urmăritorii săi îl credeau coborât la nivelul stradal. Câştigase timp. Respirând cu greutate, trecu în bibliotecă, aprinse luminile şi intră în secţia de referinţă. În faţa unui scaun, se afla o foaie verticală de cristal. Lângă ea, un tablou de comandă complicat.

Se aşeză şi apăsă pe butonul START. Ecranul se lumină şi, dintr-un difuzor, o voce metalică rosti:

— Subiectul?

Reich tastă ŞTIINŢĂ.

— Secţia?

Reich tastă ASTRONOMIE.

— Problema?

— Universul.

Clic – pauză – *clic.*

— Termenul de univers în sensul său fizic general-se-aplică întregii materii existente.

— Ce tipuri de materiale există?

Clic – pauză – *clic.*

— Materia este concentrată în alcătuiri, de la cel mai mic atom până la cele mai întinse aglomerări de materie cunoscute de astronomi.

— Care este cea mai întinsă aglomerare de materie cunoscută de astronomi? întrebă Reich şi tastă HARTA.

Clic – pauză – *clic.*

— Soarele.

Ecranul de cristal oferi o imagine orbitoare a astrului.

— Dar celelalte stele?

Clic – pauză – *clic.*

— Nu există stele.

— Planetele?

Clic – pauză – *clic.*

— Există planeta Pământ.

Apăru imaginea Pământului, rotindu-se în spaţiu.

— Şi celelalte planete? Marte? Jupiter? Saturn?…

Clic – pauză – *clic.*

— Nu există alte planete.

— Luna?

Clic – pauză – *clic.*

— Nu există lună.

Reich respiră încet şi profund.

— Să-ncercăm încă o dată. Întoarce-te la Soare!

Pe ecran apăru iarăşi soarele.

— Soarele este cea mai uriaşă aglomerare de materie cunoscută de astronomi, începu vocea metalică. Apoi se opri brusc.

Clic – pauză – *clic.*

— Nu există Soare, rosti vocea.

Astrul dispăru de pe ecran, lăsând în loc o altă, imagine, privind spre Reich… aşteptând, tăcut, oribil… Omul Fără Chip.

Reich urlă. Sări în picioare, răsturnând scaunul. Îl ridică şi-l azvârli în imaginea înspăimântătoare. Se întoarse şi alergă afară din bibliotecă, trecu în laborator, apoi ieşi pe coridor. Se opri la Pneumatic, apăsând pe tasta STRADĂ. Uşa se deschise, păşi înăuntru şi fu coborât 57 de etaje până în holul central al oraşului ştiinţific Monarch.

Holul era ticsit de funcţionari grăbindu-se spre serviciu. În timp ce-şi făcea loc printre ei, Reich îi zări privindu-i uimiţi tăieturile şi sângele de pe faţă. Apoi observă vreo duzină de paznici Monarch îndreptându-se către el. Traversă în goană holul, păcălindu-i. Trecu prin uşile rotitoare şi coborî treptele. Ajuns în stradă, tresări de parcă atinsese un fier încins. Nu exista soare.

Străzile erau iluminate artificial; podurile aeriene străluceau; ochii Jumperilor clipeau de colo până colo; vitrinele sclipeau… Iar deasupra nu exista nimic… nimic, cu excepţia unui infinit adânc, negru, fără sfârşit.

— Soarele! răcni Reich. Soarele!

Arătă în sus. Funcţionarii îl priviră bănuitori şi trecură mai departe. Nici unul nu privi în direcţia indicată.

— Soarele! Unde-i soarele? Nu-nţelegeţi, dobitocilor? Soarele! Se agăţă de trecători, ameninţând cerul cu pumnul. Apoi, primul dintre paznici ieşi pe uşă şi alergă spre el.

Începu să fugă, dădu colţul la dreapta şi sprintă pe sub arcadele unor vitrine scânteietoare. În spatele lor, era intrarea în Pneumaticul Vertical pentru podul aerian. Sări înăuntru. Pe când uşa se închidea dinapoia lui, îşi zări urmăritorii aflaţi la mai puţin de douăzeci de metri. După aceea, fu ridicat şaptezeci de etaje şi ieşi pe un pod aerian.

Aici se găsea o parcare modestă, cu o pistă pe faţada şi terasa turnului Monarch. Azvârli câteva credite spre paznicul parcării şi luă un vehicul. Apăsă pe START. Maşina porni. La capătul rampei, apăsă STÂNGA. Maşina coti la stânga, continuându-şi drumul. Acestea erau singurele comenzi manuale: stânga, dreapta; stop, start. Restul era automatizat. De altfel, vehiculele erau strict limitate la

podurile aeriene. Putea să meargă aşa ore întregi, învârtindu-se precum o veveriţă într-o colivie rotitoare.

Maşina nu necesita atenţia şoferului. Reich privea alternativ peste umăr şi în sus, către cer. Soarele nu exista… şi toţi îşi vedeau de treabă de parcă nu existase niciodată. Se înfioră. Să fi avut dreptate şoferul de taxi?

Brusc, maşina încetini şi se opri; se afla undeva, la mijlocul podului aerian, între turnul Monarch şi clădirea Visiphon & Visigraph.

Reich izbi puţinele comenzi, fără nici un rezultat. Sări afară şi basculă capota, pentru a vedea ce s-a-ntâmplat. Apoi zări în depărtare, pe pod, paznicii alergând înspre el, şi înţelese. Vehiculele erau acţionate prin receptoare energetice. Urmăritorii întrerupseseră emiţătorul parcării. Abandonă maşina şi începu să alerge către clădirea V & V.

Podul aerian pătrundea în clădire, mărginit de magazine, restaurante, un teatru şi… o agenţie de voiaj! O posibilitate de evadare! Putea să cumpere un bilet pentru o capsulă de o persoană şi să dispară. Avea nevoie de-un răstimp, să se reorienteze… să se reorganizeze… Avea o ascunzătoare la Paris. Acolo… Sări printre maşini şi se năpusti în agenţie.

Semăna cu oficiul unei bănci. Un ghişeu cu o tejghea mică. O fereastră zăbrelită şi un geam de plastic, antifurt. Reich se îndreptă spre ghişeu, scoţând banii din buzunar. Trânti creditele pe tejghea şi le împinse sub grilaj.

— Un bilet pentru Paris, rosti el. Păstrează restul… Pe unde-i drumul la capsule? Repede, omule! Repede!

— Paris? veni replica. Nu există Paris.

Reich privi prin plasticul difuz şi zări… privind, aşteptând tăcut… Omul Fără Chip. Se răsuci, cu capul bubuind, cu inima bătându-i rar şi puternic, văzu uşa şi fugi afară. Alergă orbeşte pe podul aerian. Se feri instinctiv de o maşină şi fu izbit de întunericul infinit…

***

DESFIINŢAREA.
DISTRUGEREA.
ŞTERGEREA.
DIZOLVAREA.

(MINERALOGIE, PETROLOGIE, GEOLOGIE, FIZIOGRAFIE)

ANULAREA.

(METEOROLOGIE, HIDROLOGIE, SEISMOLOGIE)

DIZOLVARE.

(X^2 Ø Y^3 d: SPAŢIU/d: TIMP)

NIMICIREA.

SUBIECTUL VA FI…

***

— … ce va fi?

SUBIECTUL VA FI…

— … ce va fi? Ce? CE?

Gura îi fu astupată de o mână. Deschise ochii. Se afla într-o cămăruţă cu pereţii acoperiţi cu faianţă: o secţie de poliţie. Stătea întins pe o masă albă. În jurul său, erau adunaţi paznicii, trei poliţişti în uniformă şi alte persoane necunoscute. Toţi scriau cu atenţie în carnetele de rapoarte, murmurând şi mişcându-se întruna.

Necunoscutul luă mâna de pe gura lui Reich şi se-aplecă deasupra lui.

— Gata, rosti el blând. E-n regulă. Eu sunt medic…

— Sondator?

— Ce?

— Eşti sondator? Am nevoie de un sondator. Am nevoie de cineva să-mi intre în minte şi să-mi dovedească că am dreptate. Dumnezeule! Trebuie să mi se spună dacă am dreptate sau nu. Nu mă uit la bani. Am…

— Ce vrea? întrebă un poliţist.

— Nu ştiu. A spus: un sondator. Medicul reveni spre Reich: Ce vrei să spui cu asta? Ce-i acela sondator?

— Un Esper! Un cititor de minţi. Un…

— Glumeşte, zâmbi medicul. Ne arată că-i calm. Mulţi pacienţi procedează aşa. După accident, simulează nepăsarea. Noi îi spunem Umorul Spânzurătorii…

— Ascultaţi-mă, rosti disperat Reich. Ridicaţi-mă! Vreau să vă spun ceva…

Îl sculară în capul oaselor.

— Mă cheamă Ben Reich, se adresă el poliţiştilor. Ben Reich de la Monarch. Aţi auzit de mine… Vreau să

mărturisesc totul lui Lincoln Powell, prefectul poliţiei. Duceţi-mă la Powell!

— Cine-i Powell?

— Şi ce vrei să mărturiseşti?

— Asasinarea lui D'Courtney. Eu l-am ucis, luna trecută, pe Craye D'Courtney. În casa Mariei Beaumont… Spuneţi-i lui Powell… *Eu l-am ucis pe D'Courtney!*

Poliţiştii se priviră reciproc, nedumeriţi. Unul dintre ei se îndreptă spre un colţ unde se afla un străvechi telefon manual.

— Căpitane? Avem aici un tip… Îşi zice Ben Reich de Monarch. Vrea să se spovedească unui prefect pe nume Powell. Pretinde că l-a ucis pe unul, Craye D'Courtney, luna trecută.

După o pauză, poliţistul i se adresă lui Reich:

— Cum se scrie numele?

— D'Courtney! D mare, apostrof, C mare, O-U-R-T-N-E-Y.

Poliţistul transmise mai departe şi aşteptă. După o altă pauză, mormăi şi închise telefonul.

— Un nebun, spuse el şi băgă carneţelul în buzunar.

— Ascultă…, începu Reich.

— E sănătos? îl întrebă poliţistul pe medic, fără să-l privească pe Reich.

— Puţin şocat. În rest, e sănătos.

— Ascultă! răcni Reich.

Poliţistul îl ridică în picioare şi-l împinse către uşa secţiei.

— Gata, băiatu'. Şterge-o!

— Trebuie să m-asculţi! Am…

— Tu să m-asculţi pe mine, băiatu'! Noi n-avem nici un Lincoln Powell. Nu s-a raportat nici uciderea vreunui D'Courtney. Şi nu ne place să-şi bată cineva joc de noi. Acum… şterge-o!

Îl împinse în stradă.

În mod straniu, trotuarul era denivelat. Reich se clătină, apoi îşi regăsi echilibrul şi se opri nemişcat, paralizat, pierdut. Era şi mai întuneric… un întuneric etern. Ardeau numai câteva lumini. Podurile aeriene erau stinse. Jumper-urile dispăruseră.

— Sunt bolnav, gemu Reich. Sunt bolnav. Am nevoie de ajutor.

Începu să se împleticească pe străzile desfundate, strângându-şi braţele la piept.

— Jumper! strigă el. Jumper! Nu mai există nimic în oraşul ăsta uitat de Dumnezeu? Unde-s toate? Jumper!

Nimic…

— Sunt bolnav… bolnav. Trebuie s-ajung acasă. Sunt bolnav… Apoi zbieră din nou: Nu m-aude nimeni? Sunt bolnav. Am nevoie de ajutor… Ajutor!… Ajutor!

Nimic.

Gemu. Apoi fluieră… slab, fără putere. Începu să cânte cu voce dogită:

— *Opt, sir… Cinci, sir… Unu, sir… Mai tare, zise Tensor… Nelinişt… ensiuni… sensiuni au început.*

Porni să se tânguie:

— Unde sunteţi? Maria! Luminile! Ma-ri-a-aa! Opreşte jocul ăsta idiot!

Se poticni.

— Vino-napoi! strigă Reich. Pentru Dumnezeu, vino-napoi! Sunt singur…

Nici un răspuns.

Căuta Park South, numărul 9, casa Beaumont, locul morţii lui D'Courtney… şi Maria Beaumont, vulgară, decadentă, un punct de sprijin.

Nimic.

Un câmp negru. Un cer negru. O paragină nefamiliară.

Nimic.

Reich zbieră… un urlet nearticulat, de spaimă şi mânie.

Nici un răspuns. Nici măcar un ecou.

— Pentru Dumnezeu! răcni el. Unde-s toate? Aduceţi-le înapoi! Nu mai există decât spaţiul…

De undeva, din neantul înconjurător, apăru şi se formă o siluetă familiară, gigantică… O figură din umbre negre, privind, aşteptând, tăcută… Omul Fără Chip. Reich îl privi paralizat, transfigurat.

Apoi figura rosti:

— Nu există spaţiu. Nu există nimic.

Iar în urechile lui Reich răsună un urlet, care era propriul său glas – şerpuitor, fără viaţă, fără spaţiu, fugind înainte de-a fi prea târziu, prea târziu, prea târziu… fugind cât mai era încă timp, timp, timp…

Se izbi de o siluetă din umbre negre. O siluetă fără chip. O siluetă care rosti:

— Nu există timp. Nu există nimic.

Reich se dădu înapoi. Se întoarse. Căzu. Se târî febril printr-un neant veşnic, gemând:

— Powell! Duffy! Quizzard! Tate! Isuse! Unde-s cu toţii? Unde-s toate? Pentru numele lui Dumnezeu…

Şi era faţă-n faţă cu Omul Fără Chip, care rosti:

— Nu există Dumnezeu. Nu există nimic.

Iar de-aici nu mai avea scăpare… Exista doar un infinit negativ, Reich şi Omul Fără Chip. Şi, încremenit, îngheţat, neajutorat în această matrice, Reich înălţă în cele din urmă ochii şi privi chipul duşmanului său de moarte… omul de care nu putea scăpa… teroarea coşmarurilor sale… distrugătorul existenţei sale…

Era…

El însuşi.

D'Courtney.

Amândoi.

Două chipuri contopindu-se într-unu, Ben D'Courtney, Craye Reich. Reich-D'Courtney. D'R.

Nu putu emite nici un sunet. Nu putu face nici o mişcare. Nu mai exista timpul, spaţiul sau materia. Nu mai exista nimic, decât gândul morţii.

— *Tată?*

— *Fiule?*

— *Tu eşti eu?*

— *Noi suntem noi.*

— *Tată şi fiu?*

— *Da.*

— *Nu pot înţelege… Ce se-ntâmplă?*

— *Ai pierdut jocul, Ben.*

— *Sardeluţa?*

— *Jocul Cosmic.*

— Am câştigat! Am câştigat. Fiecare petec e-al meu…

— Şi-apoi ai pierdut. Amândoi am pierdut.

— Ce-am pierdut?

— Supravieţuirea.

— Nu-nţeleg. Nu pot înţelege.

— Partea mea din noi înţelege, Ben. Ai fi înţeles şi tu, dacă nu m-ai fi îndepărtat de tine.

— Cum te-am îndepărtat de mine?

— Cu fiecare corupţie şi mârşăvie de-a ta.

— Tu spui asta? Tu… care-ai încercat să mă ucizi?

— Am făcut-o fără plăcere, Ben. Încercam să te distrug înainte să ne distrugi tu pe noi. Asta era supravieţuirea. Voiam să te ajut să pierzi lumea, dar să câştigi jocul, Ben.

— Care joc? Care Joc Cosmic?

— Mozaicul… labirintul… întregul univers ca o enigmă pe care trebuie s-o rezolvăm. Galaxiile, stelele, soarele, planetele… lumea aşa cum o cunoaştem. Noi reprezentam singura realitate. Restul erau fantome, marionete, păpuşi, decoruri… pretinse pasiuni. Era o realitate înscenată şi dată nouă spre rezolvare.

— Am cucerit-o. E a mea!

— Dar n-ai izbutit s-o rezolvi. N-o să-i aflăm niciodată soluţia; ea nu este furtul, teroarea, ura, violul, crima… N-ai reuşit, şi-atunci totul e desfiinţat, nimicit…

— Şi cu noi ce se va-ntâmpla?

— Şi noi suntem desfiinţaţi. Am încercat să te previn. Am încercat să te opresc. Dar amândoi am ratat examenul.

— Dar de ce? CINE suntem noi? CE suntem noi?

— Cine ştie? Sămânţa ştie CE sau CINE era, atunci când n-a reuşit să găsească un sol prielnic pentru încolţit? CINE sau CE suntem noi? Am eşuat. Examenul s-a terminat. Noi suntem terminaţi.

— Nu!

— Poate că, dac-am fi reuşit, totul ar fi rămas real. Dar s-a terminat. Realitatea s-a preschimbat în ceea-ce-ar-fi-putut-să-fie şi tu te-ai trezit, în cele din urmă… în faţa neantului.

— Să ne-ntoarcem! Să-ncercăm iarăşi!

— *Nu mai există întoarcere. S-a terminat.*
— *O să găsim un drum. Trebuie să fie un drum…*
— *Nu este nici unul. S-a terminat.*
Se terminase.
Acum… Demolarea.

Capitolul 17

Pe cei doi bărbaţi îi găsiră a doua zi dimineaţa, departe, pe insulă, în parcul de deasupra vechiului Haarlem. Amândoi rătăciseră întreaga noapte, pe străzi şi pe poduri aeriene, fără să-şi dea seama de împrejurimi, fiind totuşi atraşi unul spre altul, precum două ace magnetice pe un iaz acoperit cu buruieni.

Powell stătea pe gazonul ud, cu picioarele încrucişate, cu faţa crispată şi încremenită, aproape fără să respire şi cu pulsul extrem de slab. Îl ţinea pe Reich într-o strânsoare de fier. Reich era chircit în poziţie fetală.

Îl transportară pe Powell la el acasă, în Hudson Ramp, unde toţi membrii laboratorului Ghildei asudară succesiv deasupra lui şi sfârşiră prin a se felicita pentru prima reuşită a unui Cathexis Material din istoria Ghildei Esper. În privinţa lui Reich nu era nici o grabă. Conform procedurii, trupul său inert fusese dus la spitalul Kingston, pentru Demolare.

Apoi totul se linişti pentru şapte zile.

În cea de-a opta zi, Powell se sculă, se îmbăie, se îmbrăcă, îşi învinse infirmierele în luptă corp la corp şi părăsi casa. Se opri la Sucre et Comp., ieşi de-acolo cu un pachet mare şi misterios, apoi se îndreptă spre sediu, pentru a-şi prezenta raportul comisarului Crabbe. În drum, vârî capul în biroul lui Beck.

— Bună, Jax.

— Feli(şi blesteme)citări, Linc.

— Blesteme?

— Am pariat pe cincizeci c-o să te ţină în pat până miercurea viitoare.

— Ai pierdut. Moise ne susţine în cazul D'Courtney?

— Aflat, aprobat & dat verdictul. Procesul a ţinut o oră. Reich intră chiar acum în Demolare.

— Bun. Atunci mă duc să-i si-la-bi-sesc şi lui Crabbe asta.

— Ce-ai acolo?

— Un cadou.

— *Pentru mine?*
— *Altă dată.*
Powell urcă spre cabinetul din argint şi abanos al lui Crabbe, bătu la uşă, auzi energicul „Intră!” şi se conformă. Crabbe încerca să pară binevoitor, dar nu reuşea decât să fie rigid. Cazul D’Courtney nu îmbunătăţise relaţiile lui cu Powell, iar deznodământul constituise o lovitură suplimentară.
— A fost un caz extrem de complex, domnule, începu plin de tact prefectul. Niciunul dintre noi nu l-a putut înţelege pe deplin, de-aceea nimeni nu poate fi învinuit. Vedeţi, nici chiar Reich nu era conştient de ce anume l-a ucis pe D’Courtney. Singurul care-a priceput cazul a fost Calculatorul Acuzator, dar noi credeam că se dereglase.
— Maşina? L-a priceput?
— Da, domnule. Când i-am introdus datele pentru prima dată, Calculatorul ne-a spus că „motivul pasional” era insuficient susţinut. Noi toţi ne gândeam la motivul profitual. La fel şi Reich. Evident, am crezut că e dereglat calculatorul şi-am insistat asupra datelor referitoare la motivul profitual. Am greşit însă…
— Maşina aia infernală avea dreptate?
— Da, comisare. Avea! Reich îşi repeta întruna că-l ucide pe D’Courtney din motive financiare. Ăsta era camuflajul, acoperirea lui psihologică pentru adevăratul motiv pasional. Şi n-a rezistat. I-a propus fuziunea lui D’Courtney, iar acesta a acceptat. Reich era însă dirijat la nivel subconştient să înţeleagă greşit răspunsul. Trebuia neapărat să creadă că ucide pentru bani…
— De ce?
— Pentru că nu putea face faţă adevăratului motiv.
— Şi anume…?
— D’Courtney era *tatăl lui.*
— Cum?? se holbă Crabbe. *Tatăl lui?* Acelaşi sânge?
— Da, comisare. Totul era acolo, în faţa noastră, dar noi nu puteam vedea… pentru că Reich nu putea vedea! De exemplu, proprietatea de pe Callysto… Cea folosită de Reich pentru a-l îndepărta pe doctorul Jordan. Reich o

moştenise de la maică-sa, care o primise de la D'Courtney. Cu toţii am presupus că tatăl lui Reich o smulsese de la D'Courtney şi o trecuse pe numele soţiei sale. N-aveam însă dreptate. D'Courtney o dăruise mamei lui Reich pentru c-o iubea. Era darul lui pentru mama fiului său. Reich s-a născut acolo. Odată ce-am avut firul conducător, Jackson Beck a descoperit toate amănuntele astea.

Crabbe deschise gura, apoi o închise, fără să spună nimic.

— Şi-au mai fost şi multe alte indicii. Tendinţa sinucigaşă a lui D'Courtney, provocată de sentimentele lui intense de vinovăţie pentru abandon. Îşi *abandonase* fiul! Asta-l distrugea... Apoi, imaginea ascunsă adânc în Barbara D'Courtney, imagine în care se întrepătrundeau ea şi Ben Reich; într-un fel sau altul, ea ştia că erau frate şi soră. De asemenea, imposibilitatea lui Reich de-a o omorî pe Barbara la Chooka Frood. Adânc, în subconştient, ştia şi el că erau fraţi. Dorea să-şi distrugă tatăl care-l respinsese, dar nu-şi putea ucide sora.

— Când ai dezgropat toate astea?

— După clasarea cazului, comisare. Atunci când Reich m-a atacat, crezând că eu i-am pus bombele.

— Da... pretindea aşa ceva. Totuşi, cine le-a pus?

— Însuşi Reich, domnule comisar.

— Reich?!

— Da, comisare. Îşi ucisese tatăl. Îşi descărcase furia, însă super-egoul lui... conştiinţa lui nu-i putea permite să scape nepedepsit după o asemenea crimă oribilă. Deoarece se părea că poliţia nu reuşea să-l depisteze, conştiinţa sa a trecut la acţiune. Acesta era înţelesul imaginii din coşmarele lui Reich... Omul Fără Chip.

— Omul Fără Chip?

— Da, comisare. Era simbolul adevăratelor relaţii dintre Reich şi D'Courtney. Nu avea chip, deoarece Reich nu putea accepta adevărul... de a-l recunoaşte în D'Courtney pe tatăl său. Personajul a apărut mai întâi în visele în care se hotăra să-şi ucidă, tatăl. Apoi nu l-a mai părăsit. La început,

reprezenta ameninţarea pentru planurile sale. După aceea, a devenit pedeapsa crimei.

— Atentatele cu bombe?

— Exact. Conştiinţa trebuia să-l pedepsească. Însă Reich nu recunoştea niciodată faptul că ucisese pentru că-l ura pe D'Courtney, fiind tatăl ce-l respinsese şi-l abandonase. De aceea, pedeapsa trebuia să se petreacă la nivel subconştient. Reich instala singur bombele, fără să-şi dea seama… în somn, ca un somnambul, sau în timpul zilei, în scurtele perioade de absenţă din realitatea conştientă. Şiretlicurile mecanismelor minţii sunt uluitoare.

— Dar dacă Reich însuşi nu ştia nimic de toate astea… tu cum ai ajuns la ele, Powell?

— Ei bine, comisare, asta a fost principala problemă. Citindu-l, nu puteam afla nimic. Era ostil şi pentru a obţine un asemenea material trebuie să ai completa cooperare a subiectului. Oricum, ar fi durat luni de zile. De asemenea, dacă Reich îşi revenea din suita de şocuri, ar fi fost în stare să se readapteze şi să se reorienteze, devenind imun în faţa noastră. Lucru periculos, deoarece el se găsea în posesia unei puteri capabile să zdruncine întregul sistem solar. Era unul dintre acei rari Zguduitori-de-Lumi, ale cărui constrângeri ne-ar fi putut distruge societatea, aducându-ne, inevitabil, la structura lui psihică.

Crabbe încuviinţă.

— Aproape că reuşise… Asemenea indivizi apar uneori, creând legături între trecut şi viitor. Dacă li se permite să se maturizeze… Dacă legătura se încheagă… lumea se trezeşte înlănţuită de un viitor teribil.

— Ce-aţi făcut atunci?

— Am utilizat Cathexisul Material, comisare. E dificil de explicat, dar mă voi strădui. Fiecare fiinţă umană are un psihic compus din energie latentă şi energie valorificată. Energia latentă este rezerva noastră… formează resursele naturale neatinse ale minţii. Energia valorificată reprezintă o parte a celei latente, partea pe care-o trezim şi-o punem la treabă. Cei mai mulţi dintre noi folosesc doar o mică parte a acestei energii.

— Înţeleg…
— Când Ghilda Esper foloseşte Cathexisul Material, fiecare Esper îşi deschide psihicul, ca să zic aşa, trimiţându-şi energia latentă către un colector. Acest colector este un individ care încearcă s-o valorifice. Poate realiza lucruri uimitoare… dacă reuşeşte s-o controleze. Operaţiunea este dificilă şi periculoasă. Ceva similar cu a zbura înspre Lună cu un cartuş de dinamită băgat în… ă-ă-ă… călare pe un cartuş de dinamită.
Brusc, Crabbe zâmbi:
— Aş vrea să fi fost sondator, spuse el. Mi-ar fi plăcut să văd în mintea ta adevărata imagine!
Powell surâse la rândul lui. Pentru prima dată, între ei se stabilise un contact.
— Era necesar, continuă prefectul, să-l confruntăm pe Reich cu Omul Fără Chip. Trebuia să-l facem să vadă adevărul, înainte de-a ajunge la el. Folosind energia latentă colectată, am constituit pentru Reich un concept neurotic obişnuit… iluzia că el este singura realitate din această lume.
— Adică… Asta e ceva obişnuit?
— Da, comisare. Este o structură evazionistă clasică. În momentul când viaţa se înăspreşte, ai tendinţa de a-ţi găsi refugiul în ideea că totul este o înscenare… o uriaşă farsă. Deja Reich purta în el germenii acestei slăbiciuni. Pur şi simplu l-am forţat, lăsându-l pe Reich să se învingă singur. Existenţa devenea tot mai dură pentru el. L-am convins atunci că universul era o farsă… un joc din cuburi, pe care l-am desfăcut bucată cu bucată. L-am făcut să creadă că experienţa a luat sfârşit şi că jocul a fost distrus. L-am lăsat singur cu Omul Fără Chip. El l-a privit, s-a văzut pe sine şi pe tatăl său… şi-atunci totul s-a terminat.
Powell îşi luă pachetul şi se ridică. Crabbe sări în picioare şi-l conduse până la uşă, ţinându-l prietenos pe după umeri.
— Ai făcut un lucru extraordinar, Powell! Absolut extraordinar! Nici nu-ţi pot spune… Trebuie să fie minunat să fii Esper!
— Minunat şi… îngrozitor, totodată, comisare!

— Pesemne că toţi sunteţi fericiţi…

— Fericiţi? Powell se opri în uşă şi privi spre Crabbe. Ai fi fericit să trăieşti într-un spital, comisare?

— Spital…?

— Acolo trăim. Cu toţii… În secţia psihiatrie. Fără şansă de scăpare… fără refugiu. Să fii recunoscător că nu eşti sondator, comisare! Fii fericit că poţi vedea omul doar pe dinafară! Fii fericit că nu-i poţi vedea pasiunea, ura, gelozia, răutatea, bolnăviciunea… Fii fericit că zăreşti atât de rar adevărul înspăimântător din oameni! Lumea va fi un loc minunat când toţi vor fi sondatori şi toţi vor fi adaptaţi… Dar, până atunci, fii fericit că eşti orb!

Părăsi sediul, chemă un Jumper şi porni spre nord, în direcţia spitalului Kingston. Stătea în cabină, cu pachetul pe genunchi, privea cursul Hudsonului şi fluiera fals. La un moment dat, zâmbi şi murmură:

— Brrr! Ce chestii i-am zis lui Crabbe… Dar trebuia să cimentez relaţiile. Acum o să simtă milă faţă de sondatori… dar şi prietenie.

Dedesubt apăru spitalul Kingston… zeci şi zeci de hectare de peisaje minunate. Solarii, piscine, pajişti, terenuri de sport, dormitoare, clinici… totul construit în rafinata arhitectură neoclasică. Pe măsură ce Jumperul cobora, putu distinge figurile pacienţilor şi ale infirmierilor… cu toţii bronzaţi, surâzători, activi. Se gândi la măsurile extreme la care recursese Consiliul Guvernamental pentru ca spitalul să nu devină un alt Spaceland. Deja, prea mulţi aşa-zişi bolnavi încercau să obţină aprobări…

Powell se anunţă la Biroul Vizitatorilor, află unde se găsea Barbara D’Courtney şi porni într-acolo. Era slăbit, dar îi venea să alerge, să sară garduri, să spargă porţi.

După o săptămână de totală relaxare, se trezise cu o întrebare – o întrebare pe care dorea să i-o pună Barbarei. Era extrem de bine dispus.

Se zăriră în aceeaşi clipă. Peste o fâşie largă de pajişte, flancată cu terase de stâncă şi grădini superbe…

Fata alergă spre el, fluturând braţele şi Powell îi ieşi în întâmpinare. Apoi, pe măsură ce se apropiară, amândoi

deveniră sfioşi. Se opriră la un metru unul de celălalt, fără să îndrăznească să se privească.

— Bună…

— Bună, Barbara.

— Eu… Vrei să mergem la umbră?

Porniră către peretele stâncos. Bărbatul o privea cu coada ochiului. Era din nou vie… vie, aşa cum n-o văzuse până atunci. Expresia ei ştrengărească – expresie pe care şi-o imaginase ca fiind o fază a experimentului Déja Eprouvé – era aceeaşi. Părea uluitor de zburdalnică, sclipitoare, fascinantă. Dar acum era un adult. N-o mai recunoştea.

— Diseară mă externează, rosti Barbara.

— Ştiu.

— Îţi sunt extrem de recunoscătoare pentru tot ce-ai…

— Te rog, termină cu vorbele astea!

— Pentru tot ce-ai făcut, continuă ferm Barbara. Se aşezară pe o banchetă din piatră. Fata îl privi cu gravitate. Vreau să-ţi spun cât de recunoscătoare sunt…

— Te rog, Barbara. Mă-nspăimânţi…

— Oare?

— Te-am cunoscut atât de bine ca… în fine, ca fetiţă. Acum…

— Acum m-am maturizat iarăşi.

— Da.

— Trebuie să mă cunoşti mai bine! Zâmbi cu drăgălăşenie: Să zicem… Mâine la ora cinci, la ceai?

— La cinci…

Powell izbucni în râs. Clocotea de fericire.

— Nu trebuie să te domoleşti, spuse el. Stai jos. Vreau să te-ntreb un singur lucru.

Ea se aşeză. În braţele lui.

— Trebuie să revenim la noaptea aceea, continuă bărbatul.

— În casa Beaumont?

— Da.

— Nu-mi place să vorbesc despre ce-a fost atunci.

— N-o să dureze nici un minut. Deci… Stăteai în pat, adormită. Deodată te-ai trezit şi-ai fugit în camera-orhidee. Restul ţi-l aminteşti…

— Da.

— Întrebarea mea e următoarea: Cum era strigătul care te-a trezit?

— Ştii doar…

— Ştiu, dar vreau să mi-o spui tu. S-o spui cu glas tare.

— Crezi… c-o să cad iarăşi în transă?

— Nu. Pur şi simplu, vreau s-aud.

După o pauză lungă, ea rosti încetişor:

— Ajutor, Barbara.

Bărbatul încuviinţă:

— Cine-a strigat cuvintele astea?

— Păi, era… Se opri brusc.

— Nu putea fi Ben Reich. N-ar fi strigat după ajutor. N-avea nevoie de ajutor. Cine-a strigat?

— Ta… Tatăl meu.

— Dar el *nu putea vorbi,* Barbara. Avea gâtlejul distrus… Cancer. Nu putea rosti un singur cuvânt.

— Totuşi l-am auzit.

— *L-ai citit!*

Ea îl privi, apoi clătină din cap.

— Nu, l-am…

— L-ai citit, repetă cu blândeţe Powell. Eşti o Esper latentă. Tatăl tău te-a strigat la nivel telepatic. Dacă n-aş fi fost atât de prost şi de concentrat asupra lui Reich, mi-aş fi dat seama de mult. Cât timp ai stat în casă la mine, ne citeai, inconştient, pe Mary şi pe mine.

Fata clătină din cap.

— *Mă iubeşti?* strigă Powell.

— Te iubesc, bineînţeles, murmură ea, dar cred că inventezi motive ca să…

— Cine te-a întrebat?

— Ce să mă-ntrebe?

— Dacă mă iubeşti.

— Păi, n-ai fost… Se opri şi reluă: Tu ai spus… T-tu.

— N-am spus nimic. Acum înţelegi? Rămânem împreună pentru totdeauna!

Peste câteva clipe, cum li se păru lor, deşi în realitate trecuse o jumătate de oră, o bubuitură violentă, venind pe o terasă stâncoasă de deasupra, îi făcu să privească surprinşi în sus.

Pe peretele stâncos, bolborosind zbierând, şi zvârcolindu-se, apăruse o fiinţă dezbrăcată. Aceasta escaladă muchia stâncii şi se prăbuşi printre flori, rostogolindu-se pe pajişte, plângând şi zbătându-se, de parcă toţi nervi i-ar fi fost excitaţi de un curent electric. Era Ben Reich aproape de nerecunoscut, parţial în Demolare.

Powell o răsuci pe Barbara cu spatele spre Reich. O apucă de bărbie şi întrebă:

— Eşti încă fetiţa mea?

Ea încuviinţă.

— Nu vreau să vezi asta. Nu-i ceva periculos, da poate să nu-ţi facă bine. Vrei să te întorci la pavilionul tău şi să mă aştepţi acolo? Ca o fetiţă cuminte? Bun… Acuma, fugi!

Ea îl prinse de mână, îl sărută şi alergă peste pajişte fără să se uite înapoi. Powell o urmări din ochi, apoi se întoarse şi-l privi pe Reich.

Când un om este demolat la spitalul Kingston, i se distruge întregul psihic. Seria de injecţii osmotice începe cu stratul superior de sinapse corticale şi coboară încetişor, închizând fiecare circuit, ştergând orice memorie, distrugând fiecare părticică a structurii clădită de la naştere. Şi pe măsură ce structura este nimicită, fiecare particulă îşi eliberează partea ei de energie, transformând întregul corp într-un vârtej tremurător de disociaţii.

Dar nu aceasta este durerea; nu asta reprezintă spaima Demolării. Oroarea constă în faptul că nici o clipă conştiinţa nu se pierde; pe măsură ce psihicul este şters, mintea rămâne conştientă de lenta ei moarte prin regres, până când, în cele din urmă, dispare şi aşteaptă renaşterea. Mintea îşi ia rămas bun de un infinit de ori, jelind la o îngropăciune fără sfârşit. Iar în ochii clipind şi zbătându-se

ai lui Ben Reich, Powell văzu conştiinţa… durerea… disperarea tragică.

— Ei, cum naiba a căzut acolo? Trebuia să-l ţinem legat? Peste marginea terasei apăru capul doctorului Jeems: Ah! Bună, Powell. Este un prieten de-al tău. Ţi-l aminteşti?

— Perfect.

Jeems se adresă cuiva dinapoia lui:

— Duceţi-vă pe pajişte şi luaţi-l. Eu îl păzesc de-aici. Reveni spre Powell: E un puşti viguros. Ne punem mari speranţe în el.

Reich zbieră şi se zbătu.

— Cum merge tratamentul?

— Minunat! Are putere să reziste aproape la orice. Ne cam chinuim cu el! Peste vreun an o să fie gata pentru renaştere.

— O s-aştept. Avem nevoie de oameni ca Reich. Ar fi o ruşine să-l pierdem.

— Să-l pierdem? Cum e posibil? Crezi că un fleac de căzătură ca asta ar putea…

— Nu. Mă refer la altceva. Acum trei, patru sute de ani, poliţiştii obişnuiau să-i prindă pe cei precum Reich, doar ca să-i omoare. Îi spuneau „pedeapsă capitală”.

— Glumeşti?

— Pe cuvânt de onoare!

— Dar nu văd sensul… Dacă un om are capacitatea şi curajul de-a înfrunta societatea, se găseşte în mod evident peste media acesteia. Ai nevoie de unul ca el! Îl îndrepţi şi-l transformi într-o plusvaloare. De ce să-l omori? Dacă faci aşa de prea multe ori, rămâi doar cu o turmă.

— Nu ştiu… Poate că pe-atunci, tot ce-şi doreau ei era o turmă care să-i urmeze…

Infirmierii apărură şi-l ridicară pe Reich. Bărbatul se luptă cu ei şi răcni. Îl manevrară cu îndemânare şi blândeţe, în timp ce-l examinau atenţi, căutând urmele unor eventuale fracturi sau răni. După aceea, liniştiţi, porniră cu el înapoi.

— O clipă! îi strigă Powell. Se întoarse spre bancheta pe care stătuse, luă pachetul misterios şi-l desfăcu. Conţinea

una dintre cele mai superbe cutii cu bomboane de la Sucre & Comp.

O întinse Omului Demolat.

— Un cadou pentru tine, Ben! Ia-o!

Fiinţa îl privi pe Powell, apoi cutia. În cele din urmă întinse o mână ezitantă şi luă obiectul.

— La dracu', am ajuns dădaca lui! mormăi Powell. În lumea asta nebună, toţi suntem nişte dădace. Merit oare, efortul?

De undeva, din haosul lui Reich, explodă un fragment.

— *Powell-sondator-Powell-prieten-Powell-prieten…*

Era atât de brusc, atât de neaşteptat, atât de recunoscător, încât prefectul fu copleşit de emoţie şi de lacrimi. Încercă să zâmbească, apoi se întoarse şi porni de curmezişul pajiştii, către pavilionul Barbarei.

— *Ascultaţi!* strigă el, exaltat. *Ascultaţi, Normalilor. Trebuie să învăţaţi CE este! Trebuie să învăţaţi CUM este! Trebuie să doborâţi barierele! Trebuie să smulgeţi cortinele! Noi vedem adevărul pe care voi nu-l puteţi vedea… În om nu există decât dragoste şi încredere, curaj şi blândeţe, generozitate şi sacrificiu. Tot restul nu este decât bariera orbirii voastre. Într-o bună zi, vom fi cu toţii minte lângă minte şi inimă lângă inimă…*

***

În universul nesfârşit n-a existat nimic nou, nimic original. Ceea ce pentru mintea mărginită a unui om păruse o excepţie, reprezenta predestinare, înaintea infinitului Ochi al lui Dumnezeu. Această clipă stranie dintr-o viaţă, acest eveniment neobişnuit, remarcabilele coincidenţe… toate au fost reproduse, iar şi iar, pe planeta unui soare a cărui galaxie încheie o mişcare de revoluţie în două sute de milioane de ani, şi care-a parcurs până acum nouă asemenea revoluţii. A fost bucurie! Va fi din nou bucurie!